

Book of Daniel

Cecil N. Wright

Introduction

The traditional view is that the Book of Daniel was written by Daniel himself, or else at his dictation, in the fifth century B.C. This is challenged by modern critics, however, who do not believe in predictive prophecy, for much of the second half of the book and a part of the first half consists of such. So, they suggest that it was written some time in the first half of the second century B.C. by some unknown author ascribing it to a character called Daniel, and that most of what was represented as predictive was already history-- but was not expected to be widely read soon enough to be challenged as prediction. By the same token, they question the credibility of any places where there may be problems of corroborating it with known secular history, and claim them to be only legendary. But, of course, they also seek to discredit much of the rest of the Bible on such and similar grounds.

The author of these notes believes that the traditional view has been proved much more probable than that of the skeptics, and accepts it as such. The critics render a service, however, in that they force us to investigate the grounds for our faith rather than accept it in merely credulous fashion, and to recognize any problem areas that may exist. These pertain mostly to gaps in information (characteristic of secular as well as biblical history that far back), which neither the believer nor the skeptic is in position to supply as yet. But again and again skeptics have pounced upon such as invalidating the traditional view of believers, only to have secular information discovered later to authenticate it. Some of this has been true with reference to the Book of Daniel itself. Time so far has been highly in its favor. And Daniel personally is attested by our Lord as being its author and a prophet (Matthew 24:15) So we need not hesitate to accept it as being of the earlier date, and as authentic history and predictive prophecy, whether or not we can fill in all the gaps of the former or understand all of the latter. Specific problem areas with which we might be concerned will, however, for the most part be noticed in connection with a summary outline of the book itself rather than here.

The book consists of 12 chapters, the first of which is an introduction to the entire document. The first six chapters are of historical incidents relating to Daniel and three friends who were taken into Babylonian captivity from Judah, and are written in the third person. The last six chapters, written mostly in the first person, record various dreams of Daniel (and sometimes their interpretation) pertaining (1) to different nations and empires affecting the history of Israel, and likewise (2) to a kingdom God was to establish that would stand forever, whereas the others would be destroyed.

Το Βιβλίο του Δανιήλ

Cecil N Wright

Εισαγωγή

Η παραδοσιακή άποψη είναι ότι το Βιβλίο του Δανιήλ γράφτηκε από τον ίδιο τον Δανιήλ, ή κατά την υπαγόρευσή του, τον πέμπτο αιώνα π.Χ. Αυτό αμφισβητείται από τους σύγχρονους κριτικούς, ωστόσο, που δεν πιστεύουν στην προφητεία, για μεγάλο μέρος του δεύτερου μισού του το βιβλίο και ένα μέρος του πρώτου ημιχρόνου αποτελείται από τέτοια. Έτσι, προτείνουν ότι γράφτηκε κάποια στιγμή στο πρώτο μισό του δεύτερου αιώνα π.Χ. από κάποιον άγνωστο συγγραφέα που το απέδιδε σε έναν χαρακτήρα ονόματι Daniel, και ότι τα περισσότερα από αυτά που παριστάνονταν ως προγνωστικά ήταν ήδη ιστορία-- αλλά δεν αναμενόταν να διαβαστεί ευρέως αρκετά σύντομα για να αμφισβητηθεί ως πρόβλεψη. Με την ίδια λογική, αμφισβητούν την αξιοπιστία οποιωνδήποτε χώρων όπου μπορεί να υπάρχουν προβλήματα επιβεβαίωσης με τη γνωστή κοσμική ιστορία, και ισχυρίζονται ότι είναι μόνο θρυλικά. Αλλά φυσικά,

Ο συγγραφέας αυτών των σημειώσεων πιστεύει ότι η παραδοσιακή άποψη έχει αποδειχθεί πολύ πιο πιθανή από αυτή των σκεπτικιστών και την αποδέχεται ως τέτοια. Ωστόσο, οι κριτικοί προσφέρουν μια υπηρεσία, καθώς μας αναγκάζουν να ερευνήσουμε τους λόγους της πίστης μας αντί να την αποδεχθούμε με απλό τρόπο, και να αναγνωρίσουμε τυχόν προβληματικές περιοχές που μπορεί να υπάρχουν. Αυτά αφορούν κυρίως κενά στις πληροφορίες (χαρακτηριστικό τόσο της κοσμικής όσο και της βιβλικής ιστορίας), τα οποία ούτε ο πιστός ούτε ο σκεπτικιστής είναι σε θέση να παράσχουν ακόμη. Αλλά ξανά και ξανά σκεπτικιστές επιχείρησαν να ακυρώσουν την παραδοσιακή άποψη των πιστών, για να ανακαλυφθούν αργότερα κοσμικές πληροφορίες για να την επικυρώσουν. Κάποια από αυτά ίσχυαν σε σχέση με το ίδιο το Βιβλίο του Δανιήλ. Ο χρόνος μέχρι στιγμής ήταν πολύ υπέρ του. Και ο Δανιήλ προσωπικά πιστοποιείται από τον Κύριό μας ως συγγραφέας και προφήτης του (Ματθαίος 24:15) Επομένως, δεν χρειάζεται να διστάσουμε να το αποδεχτούμε ως παλαιότερης ημερομηνίας και ως αυθεντική ιστορία και προφητεία, ανεξάρτητα από το αν μπορούμε ή όχι σε όλα τα κενά του πρώτου ή να κατανοήσουν όλα τα δεύτερα. Συγκεκριμένες προβληματικές περιοχές με τις οποίες μπορεί να μας απασχολούν θα παρατηρηθούν, ωστόσο, ως επί το πλείστον σε σχέση με μια περίληψη του ίδιου του βιβλίου και όχι εδώ.

Το βιβλίο αποτελείται από 12 κεφάλαια, το πρώτο εκ των οποίων αποτελεί εισαγωγή σε ολόκληρο το έγγραφο. Τα πρώτα έξι κεφάλαια είναι ιστορικά περιστατικά που σχετίζονται με τον Δανιήλ και τρεις φίλους που οδηγήθηκαν στη Βαβυλωνιακή αιχμαλωσία από τον Ιούδα και είναι

The first six are essential to making the latter six intelligible. For some reason, however, not explained in the text, totally unrelated to any structural distinction, and for which no completely satisfactory explanation has been offered, Chapter 2:4b through Chapter 7 is written in Aramaic (or, Syrian or Chaldee), the language of the land of their captivity, and the remainder in Hebrew, their native language. The Book of Ezra, addressed to exiles returned to Judea, is likewise so written -- Chapter 4:8 through 6:18 and 7:12-26, in Aramaic.) Adam Clarke, however, fairly plausibly says of Daniel: "As the Chaldeans had a particular interest both in the history and prophecies from chap. ii. 4 to the end of chap. vii., the whole is written in Chaldee; but as the prophecies which remain concern times posterior to the Chaldean monarchy, and principally relate to the Church and people of God generally, they are written in the Hebrew language, this being the tongue in which God chose to reveal all his counsels given under the Old Testament relative to the New."

In regard to the purpose of the Book of Daniel, Ellicott's Commentary on the Whole Bible seems very appropriately to state in part as follows: "In the first place it is essential to complete the continuity of revelation. At the time of the Exile the Israelite had before him the Law, the Prophets, and the Sacred Books so far as they had been received into the canon. These were sufficient to teach him the will of God, the certainty of return from Exile, and the coming of the Messiah. But, as stated above [but not included in this quotation], it might have been supposed that the Messianic days were to appear immediately after the return from the Exile. The book of Daniel corrects this impression, and prepares Israel for the period that is to intervene between the close of the Captivity and the advent of the Messiah. Those glorious days cannot come till a period has been passed far darker than any that has been yet known. In fact, just as the writings of Isaiah and Jeremiah led the Israelite to expect a captivity, so those of Daniel prompted him to look for a period of persecution after the return from Exile; but at the same time they comforted him with the assurance that the duration of the persecution would be no greater than the mercy of God would enable its servants to bear." And after discussing two more reasons, he summarizes with a single sentence, as follows: "It may therefore be said that the object of the Book of Daniel is (1) to supply a missing link in the chain of the continuity of revelation [as discussed in the foregoing quotation]; (2) to support Israel amidst the doubts and fears occasioned by the Exile; (3) to reveal to a polytheistic nation [the Babylonians] the eternal power of the One true God" -- hence, exhibiting a "missionary character," as Ellicott had previously expressed it.

To some extent, Daniel was to the Old Testament what Revelation is to the New Testament. In fact, some of the symbolism of the latter is drawn from the former. Also, while the greater part of Revelation is apocalyptic in nature,

γραμμένα σε τρίτο πρόσωπο. Τα τελευταία έξι κεφάλαια, γραμμένα κυρίως σε πρώτο πρόσωπο, καταγράφουν διάφορα όνειρα του Δανιήλ (και μερικές φορές την ερμηνεία τους) που αφορούν (1) σε διαφορετικά έθνη και αυτοκρατορίες που επηρεάζουν την ιστορία του Ισραήλ, και ομοίως (2) σε ένα βασίλειο που ο Θεός επρόκειτο να ιδρύσει που θα έμενε για πάντα, ενώ τα άλλα θα καταστρέφονταν. Τα πρώτα έξι είναι απαραίτητα για να γίνουν κατανοητά τα τελευταία έξι. Για κάποιο λόγο, ωστόσο, που δεν εξηγείται στη δοκιμή, που δεν σχετίζεται με καμία δομική διάκριση και για τον οποίο δεν έχει προσφερθεί καμία απολύτως ικανοποιητική εξήγηση, Κεφάλαιο 2: Το 4β έως το Κεφάλαιο 7 είναι γραμμένο στα Αραμαϊκά (ή Συριακά ή Χαλδαϊκά), τη γλώσσα της χώρας της αιχμαλωσίας τους, και το υπόλοιπο στα Εβραϊκά, τη μητρική τους γλώσσα. Το Βιβλίο του Έσδρα, που απευθύνεται σε εξόριστους που επέστρεψαν στην Ιουδαία, είναι ομοίως γραμμένο -- Κεφάλαιο 4:8 έως 6:18 και 7:12-26, στα αραμαϊκά.) Ο Άνταμ Κλαρκ, ωστόσο, αρκετά εύλογα λέει για τον Δανιήλ: "Όπως οι Χαλδαίοι είχαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον τόσο για την ιστορία όσο και για τις προφητείες από το κεφ. ΙΙ. 4 έως το τέλος του κεφ. vii., το σύνολο είναι γραμμένο στη Χαλδαία, αλλά όπως οι προφητείες που παραμένουν αφορούν εποχές μεταγενέστερες της Χαλδαϊκής μοναρχίας, και κυρίως σχετίζονται με την Εκκλησία και τον λαό του Θεού γενικά, είναι γραμμένα στην εβραϊκή γλώσσα, αυτή είναι η γλώσσα στην οποία ο Θεός επέλεξε να αποκαλύψει όλες τις συμβουλές του που δόθηκαν κάτω από την Παλαιά Διαθήκη σχετικά με την Καινή».

Αυτές οι ένδοξες μέρες δεν μπορούν να έρθουν αν δεν έχει περάσει μια περίοδος πολύ πιο σκοτεινή από οποιαδήποτε άλλη που έχει γίνει ακόμη γνωστή. Στην πραγματικότητα, ακριβώς όπως τα γραπτά του Ησαΐα και του Ιερεμία οδήγησαν τον Ισραηλίτη να περιμένει αιχμαλωσία, έτσι και αυτά του Δανιήλ τον ώθησαν να αναζητήσει μια περίοδο δίωξης μετά την επιστροφή από την Εξορία. αλλά ταυτόχρονα τον παρηγόρησαν με τη διαβεβαίωση ότι η διάρκεια της δίωξης δεν θα ήταν μεγαλύτερη από ό,τι το έλεος του Θεού θα επέτρεπε στους υπηρέτες του να αντέξουν.» Και αφού συζητά δύο ακόμη λόγους, συνοψίζει με μια μόνο πρόταση, ως εξής : «Μπορεί επομένως να ειπωθεί ότι το αντικείμενο του Βιβλίου του Δανιήλ είναι (1) να παρέχει έναν κρίκο που λείπει στην αλυσίδα της συνέχειας της αποκάλυψης [όπως συζητήθηκε στο προηγούμενο απόσπασμα]. (2) να υποστηρίξει το Ισραήλ εν μέσω των αμφιβολιών και των φόβων που προκαλούνται από την Εξορία.

Σε κάποιο βαθμό, ο Δανιήλ ήταν για την Παλαιά Διαθήκη ό,τι η Αποκάλυψη για την Καινή Διαθήκη. Μάλιστα, κάποιοι από τους συμβολισμούς του δεύτερου αντλούνται από το πρώτο. Επίσης, ενώ το μεγαλύτερο μέρος της Αποκάλυψης είναι αποκαλυπτικής φύσης, ένα μέρος του Δανιήλ είναι επίσης. Στην πραγματικότητα, φαίνεται να έδωσε τον τόνο για ένα εξάνθημα ανέμπνευστων

a part of Daniel is also. In fact, it appears to have set the tone for a rash of uninspired apocalypses in troublesome times from the second century B.C. through the second century A.D.

Only a chapter-by-chapter summary or overview will now be given, except as explanatory notes may seem necessary for clarity, or proper understanding, or special emphasis.

Chapter 1

NEBUCHADNEZZAR

Chapter 1: In the third year of the reign of Jehoiakim king of Judah (607 B.C.), Nebuchadnezzar king of Babylon came to Jerusalem and besieged it. Among the captives taken (606 B.C.) were Daniel and three companions of "the seed royal and of the nobles," who were given special training for service in Nebuchadnezzar's court and government, and found great favor with the king notwithstanding their independence and loyalty to God. Daniel continued "even unto the first year of king Cyrus" (536 B.C., after the Babylonian kingdom had fallen to the Medes and Persians in 538 B.C.). In fact, mention is even made of a vision received by Daniel in "the third year of Cyrus king of Persia" (10:1), which means he was still alive in 534 or 533 B.C. but does not necessarily mean he was still a part of the government then. He had continued through the reigns of the Babylonian kings Nebuchadnezzar (605-562 B.C.), Evil-Merodach (562-560 B.C.), Negriglissar (560-? B.C.), Nabonidus (55-538 B.C.), and Belshazzar (son of Nabonidus and co-regent, who was slain in 538 B.C.); then through the reign of Darius the Mede (538-536 B.C.) and into the reign of Cyrus the Persian over Babylon (536-530 B.C.) -- more than 70 years. (For the latter, see 5:31; 6:28.)

Nebuchadnezzar was the son of Nabopolassar, the first king of the Chaldean Dynasty (625-605 B.C.), and served as leader of his father's armies in the last years of the latter's life. He had also married a daughter of Cyaxares, king of the Medes, with whom his father had made an alliance that was very important politically. Evil-Merodach, mentioned above as his successor, was his son. Belshazzar, also mentioned above as his last successor, was not his son, though he was referred to as Belshazzar's father (5:2, 11, 18). That may have been only in the sense of his being his most distinguished predecessor, not an ancestor. However, his father, Nabonidus, seems to have married a daughter of Nebuchadnezzar, but after Nabonidus had become king and Belshazzar was already an adult. So, he would have been a step-grandson of Nebuchadnezzar, and in that sense Nebuchadnezzar may have been called his farther.

The foregoing name Belshazzar is not to be confused with Belteshazzar, the Chaldean name given to Daniel. The three

αποκαλύψων σε ενοχλητικές περιόδους από τον δεύτερο αιώνα π.Χ. έως τον δεύτερο αιώνα μ.Χ.

Θα δοθεί τώρα μόνο μια περίληψη ή μια επισκόπηση κεφαλαίου, εκτός εάν οι επεξηγηματικές σημειώσεις μπορεί να φαίνονται απαραίτητες για σαφήνεια, σωστή κατανόηση ή ιδιαίτερη έμφαση.

Κεφάλαιο 1

ΝΑΒΟΥΧΑΔΝΟΣΟΡΟΣ

Κεφάλαιο 1: Το τρίτο έτος της βασιλείας του Ιωακείμ, του βασιλιά του Ιούδα (607 π.Χ.), ο Ναβουχοδονόσορ, ο βασιλιάς της Βαβυλώνας, ήρθε στην Ιερουσαλήμ και την πολιορκήσε. Μεταξύ των αιχμαλώτων που αιχμαλωτίστηκαν (606 π.Χ.) ήταν ο Δανιήλ και τρεις σύντροφοι του «βασιλικού σπόρου και των ευγενών», στους οποίους δόθηκε ειδική εκπαίδευση για να υπηρετήσουν στην αυλή και την κυβέρνηση του Ναβουχοδονόσορα και βρήκαν μεγάλη εύνοια στον βασιλιά παρά την ανεξαρτησία και την πίστη τους σε Θεός. Ο Δανιήλ συνέχισε «μέχρι το πρώτο έτος του βασιλιά Κύρου» (536 π.Χ., αφού το βασίλειο της Βαβυλωνίας είχε περιέλθει στους Μήδους και τους Πέρσες το 538 π.Χ.). Στην πραγματικότητα, αναφέρεται ακόμη και ένα όραμα που έλαβε ο Δανιήλ το «τρίτο έτος του Κύρου βασιλιά της Περσίας» (10:1), που σημαίνει ότι ήταν ακόμα ζωντανός το 534 ή το 533 π.Χ., αλλά δεν σημαίνει απαραίτητα ότι ήταν ακόμα μέρος της κυβέρνησης τότε. Συνέχισε τη βασιλεία των Βαβυλωνίων βασιλιάδων Ναβουχοδονόσορα (605-562 π.Χ.), Εβίλ-Μεροδάχ (562-560 π.Χ.), Νεγκριγκλισσάρ (560-? π.Χ.), Ναβονίδου (55-538 π.Χ.) και Βαλτάσαρ (γιος του Ναβονίδου). και συν-αντιβασιλέας, ο οποίος σκοτώθηκε το 538 π.Χ. στη συνέχεια μέσω της βασιλείας του Δαρείου του Μήδου (538-536 π.Χ.) και στη βασιλεία του Κύρου του Πέρση στη Βαβυλώνα (536-530 π.Χ.) -- περισσότερα από 70 χρόνια. (Για το τελευταίο, βλέπε 5:31· 6:28.)

Ο Ναβουχοδονόσορ ήταν γιος του Ναβοπολασάρ, του πρώτου βασιλιά της Χαλδαϊκής Δυναστείας (625-605 π.Χ.), και υπηρέτησε ως αρχηγός των στρατών του πατέρα του τα τελευταία χρόνια της ζωής του. Είχε επίσης παντρευτεί μια κόρη του Κυαζάρη, βασιλιά των Μήδων, με τον οποίο ο πατέρας του είχε συνάψει μια πολύ σημαντική πολιτική συμμαχία. Ο Evil-Merodach, που προαναφέρθηκε ως διάδοχός του, ήταν γιος του. Ο Βαλτάσαρ, που επίσης αναφέρθηκε παραπάνω ως ο τελευταίος διάδοχός του, δεν ήταν γιος του, αν και αναφερόταν ως πατέρας του Βαλτάσαρ (5:2, 11, 18). Αυτό μπορεί να ήταν μόνο υπό την έννοια ότι είναι ο πιο διακεκριμένος προκάτοχός του, όχι ο πρόγονός του. Ωστόσο, ο πατέρας του, ο Ναβονίδης, φαίνεται να παντρεύτηκε μια κόρη του Ναβουχοδονόσορα, αλλά αφού ο Ναβονίδης έγινε βασιλιάς και ο Βαλτάσαρ

Jewish companions of Daniel -- Hananiah, Mishael, and Azariah -- were also given the names of Shadrach, Meshach, and Abed-nego.

Chapter 2: In the second year of Nebuchadnezzar's reign, he had a disturbing dream that he could not remember, and Daniel both revealed the dream and its interpretation as received by him in a vision of the night. It was of a great image, with a head of gold, breast and arms of silver, belly and thighs of brass, legs of iron and feet part iron and part clay; and a stone was cut out of a mountain without hands, which smote the image upon its feet and broke all of its parts in pieces that became as chaff and were carried away by the wind, with the stone becoming a great mountain that filled the whole earth. The image represented four successive world kingdoms or empires -- Babylonian (headed by Nebuchadnezzar), Medo-Persian, Grecian, and Roman -- each successor having overcome its predecessor and made it a part of itself. And the stone symbolized a kingdom which the God of heaven would establish and that would never be destroyed but would break in pieces and consume all the other kingdoms depicted -- by doing so to the last one.

Chapter 3: Nebuchadnezzar the king made a huge image of gold, set it up on the plain of Dura in the province of Babylon, invited all the notables of his kingdom to be present for its dedication, and commanded all present to fall down at the sound of music and to worship the golden image or else in the same hour be cast into a burning fiery furnace. Daniel's three friends refused to comply and were cast into the fiery furnace heated seven times hotter than customary, but were joined by an angel and delivered without harm, resulting in their promotion in the kingdom and a decree by Nebuchadnezzar against anybody saying anything against their God. (Daniel himself is not mentioned in this connection. It may be that his duties required that he be elsewhere instead of present at this occasion.) The date for the foregoing is not stated.

Chapter 4: Nebuchadnezzar had another disturbing dream which no one but Daniel could interpret. It was of a mighty tree commanded to be hewn down and destroyed except its stump and roots, amidst tender grass and beasts of the field, and be wet with the dew of heaven for seven years. The tree represented the king himself, who would become insane and be driven from men, his dwelling to be with the beasts of the field, where he would eat grass as an ox and be wet with the dew of heaven, for seven years, till he should know "that the Most High ruleth in the kingdom of men, and giveth it to whomsoever he will." The command to leave the stump and roots of the tree meant that the kingdom would be sure to Nebuchadnezzar "after that thou shalt have known that the heavens do rule."

The foregoing is also undated, but within a year it began to come to pass. Walking in the royal palace of Babylon,

ήταν ήδη ενήλικος. Έτσι, θα ήταν θετός εγγονός του Ναβουχοδονόσορα,

Το προηγούμενο όνομα Βαλτάσαρ δεν πρέπει να συγχέεται με το Βελταςάσαρ, το Χαλδαϊκό όνομα που δόθηκε στον Δανιήλ. Οι τρεις Εβραίοι σύντροφοι του Δανιήλ -- ο Χανανίας, ο Μισαήλ και ο Αζαριάς -- έδωσαν επίσης τα ονόματα Σεδράχ, Μισάχ και Αβεντ-νεγώ.

Κεφάλαιο 2: Κατά το δεύτερο έτος της βασιλείας του Ναβουχοδονόσορ, είδε ένα ανησυχητικό όνειρο που δεν μπορούσε να θυμηθεί, και ο Δανιήλ αποκάλυψε το όνειρο και την ερμηνεία του όπως έλαβε σε ένα όραμα της νύχτας. Ήταν εξαιρετικής εικόνας, με κεφάλι από χρυσό, στήθος και χέρια από ασήμι, κοιλιά και μηρούς από ορείχαλκο, πόδια από σίδηρο και πόδια μέρος σίδηρο και μέρος πηλό. και μια πέτρα κόπηκε από ένα βουνό χωρίς χέρια, που χτύπησε την εικόνα στα πόδια της και έσπασε όλα τα μέρη της σε κομμάτια που έγιναν σαν άχυρο και παρασύρθηκαν από τον άνεμο, με την πέτρα να γίνει ένα μεγάλο βουνό που γέμισε ολόκληρο γη. Η εικόνα αντιπροσώπευε τέσσερα διαδοχικά παγκόσμια βασίλεια ή αυτοκρατορίες -- τη Βαβυλωνιακή (με επικεφαλής τον Ναβουχοδονόσορ), τη Μηδοπερσική, την Ελληνική και τη Ρωμαϊκή -- κάθε διάδοχος είχε ξεπεράσει τον προκάτοχό του και το έκανε μέρος του εαυτού του.

Κεφάλαιο 3: Ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ έφτιαξε μια τεράστια εικόνα από χρυσό, την έστησε στην πεδιάδα της Ντούρα στην επαρχία της Βαβυλώνας, κάλεσε όλους τους πούρχοντες του βασιλείου του να είναι παρόντες για την αφιέρωσή της και διέταξε όλους τους παρευρισκόμενους να πέσουν στο ήχο μουσικής και να προσκυνήσει τη χρυσή εικόνα ή αλλιώς την ίδια ώρα να ριχτεί σε ένα φλεγόμενο πύρινο καμίνι. Οι τρεις φίλοι του Δανιήλ αρνήθηκαν να συμμορφωθούν και ρίχτηκαν στο πύρινο καμίνι επτά φορές πιο ζεστό από το συνηθισμένο, αλλά ενώθηκαν από έναν άγγελο και παραδόθηκαν χωρίς κανένα κακό, με αποτέλεσμα την προαγωγή τους στο βασίλειο και ένα διάταγμα του Ναβουχοδονόσορ εναντίον οποιουδήποτε έλεγε οτιδήποτε ενάντια στον Θεό τους. (Ο ίδιος ο Ντάνιελ δεν αναφέρεται σε αυτό το θέμα. Ίσως τα καθήκοντά του απαιτούσαν να είναι αλλού αντί να είναι παρών σε αυτήν την περίπτωση.) Η ημερομηνία για τα παραπάνω δεν αναφέρεται.

Κεφάλαιο 4: Ο Ναβουχοδονόσορ είδε ένα άλλο ενοχλητικό όνειρο που κανείς εκτός από τον Δανιήλ δεν μπορούσε να ερμηνεύσει. Ήταν από ένα ισχυρό δέντρο που διατάχθηκε να κοπεί και να καταστραφεί εκτός από το κούτσουρο και τις ρίζες του, ανάμεσα σε τρυφερό γρασίδι και θηρία του αγρού, και να βρέχεται από τη δροσιά του ουρανού για επτά χρόνια. Το δέντρο αντιπροσώπευε τον ίδιο τον βασιλιά, ο οποίος θα τρελαινόταν και θα διώχτηκε από τους ανθρώπους, την κατοικία του για να είναι με τα θηρία του αγρού, όπου θα έτρωγε χόρτο σαν βόδι και θα βρέχονταν

Nebuchadnezzar said: "Is not this great Babylon, which I have built for my royal dwelling-place, by the might of my power and for the glory of my majesty?" While the word was yet in his mouth, a voice came from heaven: "O king Nebuchadnezzar, to thee it is spoken: The kingdom is departed from thee: and thou shalt be driven from men; and thy dwelling place shall be with the beasts of the field; thou shalt be made to eat grass as oxen; and seven times shall pass over thee; until thou know that the Most-High ruleth in the kingdom of men, and giveth it to whomsoever he will." In that same hour he was driven from men. His hair grew like eagles' feathers, and his nails like birds' claws.

At the end of the time designated, his understanding returned and he acknowledged and extolled the God of heaven -- among other things saying "all his works are truth, and his ways justice; and those that walk in pride he is able to abase" (v. 37). His kingdom was also restored to its former glory, "and excellent greatness was added unto" him (v. 36). In all, he reigned 43 years (605-562 B.C.).

Chapter 5: Belshazzar, step-grandson of Nebuchadnezzar and last Chaldean king of Babylon, made a great feast for a thousand of his lords -- which we know from other sources to have been in the year 538 B.C. While drinking wine before his guests, he commanded that the gold and silver vessels which his "father" Nebuchadnezzar had taken from the temple in Jerusalem be brought; and he and his lords, his wives and his concubines, drank from them while praising "the gods of gold, and of silver, of brass, of iron, of wood, and of stone" -- an obviously deliberate act of scorn and defiance against the God of heaven and of the Jews. "In the same hour came forth the fingers of a man's hand, and wrote over against the candlestick upon the plaster of the wall of the king's palace." The king saw the hand that wrote, though he could not read what was written, and he was so frightened that "the joints of his loins were loosed, and his knees smote one against the other." Speaking to the wise men of Babylon, he promised anyone who would read and interpret the handwriting that he would be made "the third ruler in the kingdom" -- his father, Nabonidus, being first though in retirement the previous several years, and himself second as co-regent. But when no one could either read or interpret the writing, and not only the king was greatly troubled but his lords likewise were perplexed, the queen (likely the stepmother of Belshazzar), upon hearing about the matter, came into the banquet house and bade the king to be no longer troubled but to send for Daniel, who had served Nebuchadnezzar in such a capacity and would now "show the interpretation" for Belshazzar. When Daniel was brought, and though he interpreted the dream unfavorably as meaning, "God has numbered thy kingdom, and brought it to an end; thou art weighed in the balances, and found wanting; thy kingdom is divided, and given to the Medes and Persians," Belshazzar nevertheless commanded that Daniel be clothed in purple, a chain of gold put about his

από τη δροσιά του ουρανού, για επτά χρόνια, μέχρι θα πρέπει να γνωρίζει «ότι ο Ύψιστος κυβερνά στη βασιλεία των ανθρώπων και τη δίνει σε όποιον θέλει». Η εντολή να αφήσεις το κούτσουρο και τις ρίζες του δέντρου σήμαινε ότι το βασίλειο θα ήταν σίγουρο στον Ναβουχοδονόσορ «αφού θα μάθεις ότι οι ουρανοί όντως κυβερνούν».

Τα παραπάνω είναι επίσης χωρίς ημερομηνία, αλλά μέσα σε ένα χρόνο άρχισε να συμβαίνει. Περιπατώντας στο βασιλικό παλάτι της Βαβυλώνας, ο Ναβουχοδονόσορ είπε: «Δεν είναι αυτή η μεγάλη Βαβυλώνα, που έχτισα για τη βασιλική μου κατοικία, με τη δύναμη της δύναμής μου και για τη δόξα της μεγαλειότητάς μου;» Ενώ ο λόγος ήταν ακόμη στο στόμα του, μια φωνή ακούστηκε από τον ουρανό: «Ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ, σε σένα έχει ειπωθεί: Η βασιλεία έφυγε από σένα· και θα διωχθείς από τους ανθρώπους· και η κατοικία σου θα είναι με τα θηρία του αγρού· θα σε κάνουν να τρως χόρτο σαν βόδια· και επτά φορές θα περάσουν από πάνω σου· μέχρι να μάθεις ότι ο Ύψιστος κυβερνά στη βασιλεία των ανθρώπων και θα το δώσει σε όποιον θέλει». Την ίδια ώρα εκδιώχθηκε από άνδρες. Τα μαλλιά του μεγάλωσαν σαν φτερά αετού και τα νύχια του σαν νύχια πουλιών.

Στο τέλος του καθορισμένου χρόνου, η κατανόησή του επέστρεψε και αναγνώρισε και εξύμνησε τον Θεό του ουρανού -- μεταξύ άλλων λέγοντας «όλα τα έργα του είναι αλήθεια και οι δρόμοι του δικαιοσύνη· και εκείνους που περπατούν με υπερηφάνεια μπορεί να ταπεινώνει» (στ. 37). Το βασίλειό του αποκαταστάθηκε επίσης στην παλιά του δόξα, «και προστέθηκε σ' αυτόν εξαίρετο μεγαλείο» (εδ. 36). Συνολικά βασίλεψε 43 χρόνια (605-562 π.Χ.).

Κεφάλαιο 5: Ο Βαλτάσαρ, θετός εγγονός του Ναβουχοδονόσορα και τελευταίος Χαλδαίος βασιλιάς της Βαβυλώνας, έκανε μια μεγάλη γιορτή για χίλιους από τους κυρίους του -- που ξέρουμε από άλλες πηγές ότι ήταν το έτος 538 π.Χ. ενώ έπινε κρασί πριν από τους καλεσμένους του, διέταξε να φέρουν τα χρυσά και ασημένια σκεύη που είχε πάρει ο «πατέρας» του Ναβουχοδονόσορ από το ναό της Ιερουσαλήμ. και αυτός και οι άρχοντές του, οι γυναίκες του και οι παλλακίδες του, έπιναν από αυτά ενώ επαινούσαν «τους θεούς του χρυσού και του ασημιού, του ορείχαλκου, του σιδήρου, του ξύλου και της πέτρας» -- μια προφανώς σκόπιμη πράξη περιφρόνησης και περιφρόνησης εναντίον του Θεού των ουρανών και των Ιουδαίων. «Την ίδια ώρα βγήκαν τα δάχτυλα ενός χεριού ανθρώπου και έγραψαν πάνω στο κηροπήγιο πάνω στο γύψο του τοίχου του βασιλικού παλατιού». Ο βασιλιάς είδε το χέρι που έγραφε: αν και δεν μπορούσε να διαβάσει τι γράφτηκε, και ήταν τόσο φοβισμένος που «οι αρθρώσεις της οσφυϊκής του μοίρας λύθηκαν και τα γόνατά του χτυπούσαν το ένα πάνω στο άλλο». Μιλώντας στους σοφούς της Βαβυλώνας, υποσχέθηκε σε όποιον θα διάβαζε και θα ερμήνευε τη γραφή ότι θα γινόταν «ο τρίτος άρχοντας στο βασίλειο» -- ο πατέρας του, Ναβονίδης, που ήταν πρώτος αν και

neck, and proclamation made that he should be third ruler in the kingdom. That night, however, was fateful. For in it Belshazzar was slain, and "Darius the Mede received the kingdom" (vs. 30-31).

The identity of "Darius the Mede" has posed a problem for scriptorians and historians. Darius was a quite common Persian name. But in this instance he is called "the Mede" as if to distinguish him from other rulers by the name of Darius. It occurs again in 11:1, and in 9:1, where he is called "Darius the son of Ahasuerus, of the seed of the Medes, who was made king over the Chaldeans." And the apocryphal book Tobit speaks of "Ahasuerus king of Media," who had a part in the destruction of Ninevah (14:15). The Ahasuerus of these references, however, is thought not to be the Ahasuerus of the Book of Esther, who reigned over Persia and Media (1:1-3), and is believed to have been the Persian king Xerxes I of history (486-465 B.C.). The latter was a son of Darius I, the Great (522-486 B.C.), mentioned in Ezra 4:5; 5:6-7; 6:1; Haggai 1:1; Zechariah 1:1, and of Atossa, daughter of Cyrus II, the Great (559-530 B.C.), mentioned in 2 Chronicles 36:22-23; Ezra 1:1-4, 7-8; 5:13-17; 6:3; Isaiah 44:28; 45:1; Daniel 1:21; 6:28; 10:1 -- both of whom were Persian kings. For a time after the alliance of the Medes and Persians, the Medes were the stronger and their name mentioned first, but in the days of Cyrus the Great the Persians came to be stronger and their name mentioned first, as in the Book of Esther.

Since we have only bits and pieces of information in both scripture and secular history, and not enough in some instances to piece them together satisfactorily, human speculation has been both rife and contradictory. A quite widely accepted view is that Darius the Mede and Cyrus the Great were one and the same, sometimes called by one name and sometimes by the other. It is based mainly upon the fact that Mandane, daughter of Astyages, king of the Medes (585-550 B.C.), married Cambyses I, king of the Persians (600-559 B.C.), and that Cyrus II, king of Persia (559-530 B.C.), was their son, half Persian and half Mede. This is believed, therefore, to mean that when he was called Darius he was also designated as the Mede in order to distinguish him from other kings of Persia who were named Darius but were not of Median as well as Persian extraction. This view likewise considers Ahasuerus in Daniel 9:1, father of Darius, to be another name of Astyages, the Median grandfather of Cyrus the Great, which seems to be correct. In fact, it all seems quite plausible, except for one thing: it does not take care of the distinction made by Daniel between the reign of Darius (the Mede) and the reign of Cyrus the Persian (6:28), with the former seeming to precede the latter.

Some would like to dismiss Daniel's information as being inaccurate, and that there just was not any Darius the Mede -- since none is mentioned by that name in secular history. However, Daniel's position was such that he should have

συνταξιοδοτήθηκε τα προηγούμενα πολλά χρόνια, και ο ίδιος. δεύτερος ως συν-αντιβασιλέας. Αλλά όταν κανείς δεν μπορούσε ούτε να διαβάσει ούτε να ερμηνεύσει τη γραφή, και όχι μόνο ο βασιλιάς ταραχτήκε πολύ, αλλά και οι άρχοντές του μπερδεύτηκαν, η βασίλισσα (πιθανότατα η θετή μητέρα του Βαλτάσαρ), μόλις άκουσε για το θέμα, μπήκε στο σπίτι του συμποσίου και είπε ο βασιλιάς να μην ανησυχεί πια, αλλά να στείλει τον Δανιήλ, ο οποίος είχε υπηρετήσει τον Ναβουχοδονόσορ με τέτοια ιδιότητα και τώρα Δείξτε την ερμηνεία" για τον Βαλτάσαρ. Όταν έφεραν τον Δανιήλ, και παρόλο που ερμήνευσε το όνειρο δυσμενώς ως νόημα, "Ο Θεός μέτρησε το βασίλειό σου και το έβαλε τέλος. Είσαι ζυγισμένος στα ζυγαριά, και βρέθηκες φτωχός. το βασίλειό σου διαιρέθηκε και δόθηκε στους Μήδους και τους Πέρσες», παρόλα αυτά ο Βελλτάσαρ πρόσταξε να ντυθεί ο Δανιήλ στα πορφυρά, να του βάλουν μια χρυσή αλυσίδα στο λαιμό και να ανακοινωθεί ότι έπρεπε να είναι ο τρίτος ηγεμόνας στο βασίλειο. Εκείνη τη νύχτα, ωστόσο, ήταν μοιραίο. Γιατί σε αυτό σκοτώθηκε ο Βαλτάσαρ, και «ο Δαρειός ο Μήδος έλαβε τη βασιλεία» (εδ. 30-31).

Η ταυτότητα του «Δαρειού του Μήδου» έχει δημιουργήσει πρόβλημα για τους σεναριογράφους και τους ιστορικούς. Ο Δαρειός ήταν ένα αρκετά κοινό περσικό όνομα. Αλλά σε αυτήν την περίπτωση αποκαλείται «Μήδος» σαν να τον ξεχωρίζει από άλλους ηγεμόνες με το όνομα Δαρειός. Εμφανίζεται ξανά στο 11:1, και στο 9:1, όπου ονομάζεται «Δαρειός ο γιος του Ασσουήρου, από το σπέρμα των Μήδων, που έγινε βασιλιάς των Χαλδαίων». Και το απόχριστο βιβλίο Τωβίτ μιλάει για τον «Ασσουήρη βασιλιά της Μηδίας», ο οποίος είχε μέρος στην καταστροφή της Νινευή (14:15). Ο Ασσουήρος αυτών των αναφορών, ωστόσο, πιστεύεται ότι δεν είναι ο Ασσουήρος του Βιβλίου της Εσθήρ, ο οποίος βασίλευσε στην Περσία και τη Μηδία (1:1-3), και πιστεύεται ότι ήταν ο Πέρσης βασιλιάς Ξέρξης Α' της ιστορίας (486 -465 π.Χ.). Ο τελευταίος ήταν γιος του Δαρειού Α', του Μεγάλου (522-486 π.Χ.), που αναφέρεται στο Έσδρας 4:5. 5:6-7; 6:1; Αγγαίος 1:1; Ζαχαρίας 1:1 και της Ατόσσας, κόρης του Κύρου Β', του Μεγάλου (559-530 π.Χ.), που αναφέρεται στο 2 Χρονικών 36:22-23. Έσδρας 1:1-4, 7-8. 5:13-17; 6:3; Ησαΐας 44:28. 45:1; Δανιήλ 1:21. 6:28; 10:1 -- και οι δύο ήταν Πέρσες βασιλιάδες. Για ένα διάστημα μετά τη συμμαχία των Μήδων και των Περσών, οι Μήδοι ήταν οι ισχυρότεροι και το όνομά τους αναφέρθηκε πρώτο, αλλά στις ημέρες του Μεγάλου Κύρου οι Πέρσες έγιναν ισχυρότεροι και το όνομά τους αναφέρθηκε πρώτο, όπως στο Βιβλίο της Εσθήρ.

Δεδομένου ότι έχουμε μόνο κομμάτια και κομμάτια πληροφοριών τόσο στη γραφή όσο και στην κοσμική ιστορία, και όχι αρκετές σε ορισμένες περιπτώσεις για να τις συνδυάσουμε ικανοποιητικά, οι ανθρώπινες εικασίες ήταν τόσο διαδοσμένες όσο και αντιφατικές. Μια αρκετά ευρέως αποδεκτή άποψη είναι ότι ο Δαρειός ο Μήδος και ο Κύρος ο Μέγας ήταν ένα και το αυτό, που ονομάζονταν άλλοτε με το ένα όνομα και άλλοτε με το άλλο. Βασίζεται

known better than his critics can know at the present time with only the bits of information that have come down to us to piece together. And there is yet another possibility highly worthy of consideration.

First, the ancient historians Xenophon, Herodotus, and Berosus are said to have related the fall of Babylon thus: "Cyrus diverted the Euphrates into a new channel, and, guided by two deserters, marched by the dry bed into the city, while the Babylonians were carousing at a feast of their gods." Second, inscriptions found in comparatively recent times are said to state that the Persian army under Gobryas took Babylon without a battle, that he killed the son of the king (who was Belshazzar, and co-regent), and that Cyrus entered later. Third, Darius is thought by many to have been Gobryas, who was named in Babylonian tablets as conqueror of Babylon; for Josephus says this Darius was the son of Astyages (who was a Mede), and had another name among the Greeks (Antiquities, X, 11:4). Also in the same connection he calls him a kinsman of Cyrus, which was true if he was the son of Astyages, for Cyrus was the grandson of Astyages, as noted in the above paragraph on the authority of the ancient historian Herodotus. Therefore, Darius may have been both an uncle of Cyrus and one of the generals in his army, and as such to have led for Cyrus the army that conquered Babylon -- also to have received the kingdom and reigned for Cyrus while the latter was busy with his northern and western wars.

Though not free of a measure of conjecture, the foregoing is not only a possibility but also highly plausible, and may even account for the mention of the age of Darius which, presumably, was greater than that of Cyrus. Of all the solutions that have been proposed, it is the simplest explanation known to this writer that explains the most, if true. It is therefore offered as the most likely hypothesis until and unless disproved by evidence not as yet come to the attention to the author of these notes.

Chapter 6: Darius was pleased to set over the kingdom (of the Medes and Persians, which now included Babylon). 120 "satraps" (or provincial governors), and over them three presidents, of whom Daniel was one. Daniel became "distinguished above the presidents and the satraps, . . . and the king thought to set him over the whole realm." This led to jealousy and intrigue against him, and to tricking the king into casting him into a den of lions. But he was divinely protected, and the king then cast his accusers and their families into the den of lions, where they suffered the fate, they had intended for Daniel. Going further, Darius wrote a decree to all the peoples of his kingdom that "in all the dominion of my kingdom men tremble and fear before the God of Daniel." And "Daniel prospered in the reign of Darius, and in the reign of Cyrus the Persian."

κυρίως στο γεγονός ότι η Μαντάνη, κόρη του Αστυάγη, βασιλιά των Μήδων (585-550 π.Χ.), παντρεύτηκε τον Καμβύση Α', βασιλιά των Περσών (600-559 π.Χ.) και ότι ο Κύρος Β', βασιλιάς της Περσίας (559) -530 π.Χ.), ήταν γιος τους, μισός Πέρσης και μισός Μήδος. Αυτό, επομένως, πιστεύεται ότι σημαίνει ότι όταν ονομαζόταν Δαρείος ορίστηκε επίσης ως Μήδος για να τον ξεχωρίσει από άλλους βασιλείς της Περσίας που ονομαζόνταν Δαρείος αλλά δεν ήταν Μηδικής καθώς και Περσικής εξαγωγής. Αυτή η άποψη επίσης θεωρεί τον Ασσούηρο στο Δανιήλ 9:1, πατέρα του Δαρείου, ως ένα άλλο όνομα του Αστυάγη, του Μηδικού παππού του Κύρου του Μεγάλου, το οποίο φαίνεται να είναι σωστό. Στην πραγματικότητα, όλα φαίνονται αρκετά εύλογα, εκτός από ένα πράγμα: δεν φροντίζει για τη διάκριση που έκανε ο Δανιήλ μεταξύ της βασιλείας του Δαρείου (του Μήδου) και της βασιλείας του Κύρου του Πέρση (6:28), με τον πρώτο. φαίνεται να προηγείται του τελευταίου.

Μερικοί θα ήθελαν να απορρίψουν τις πληροφορίες του Δανιήλ ως ανακριβείς και ότι απλώς δεν υπήρχε κανένας Δαρείος ο Μήδος -- αφού κανένας δεν αναφέρεται με αυτό το όνομα στην κοσμική ιστορία. Ωστόσο, η θέση του Ντάνιελ ήταν τέτοια που θα έπρεπε να γνωρίζει καλύτερα από ό,τι μπορούν να γνωρίζουν οι επικριτές του αυτή τη στιγμή, με μόνο τα κομμάτια των πληροφοριών που έχουν έρθει σε εμάς για να τα συγκεντρώσουμε. Και υπάρχει ακόμη μια πιθανότητα που αξίζει να εξεταστεί.

Πρώτα, οι αρχαίοι ιστορικοί Ξενοφών, Ηρόδοτος και Βερόσος λέγεται ότι εξιστόρησαν την πτώση της Βαβυλώνας ως εξής: «Ο Κύρος παρέσυρε τον Ευφράτη σε ένα νέο κανάλι και, με οδηγό δύο λιποτάκτες, βάδισε από το ξερό κρεβάτι στην πόλη, ενώ οι Βαβυλώνιοι καρουζούσαν σε μια γιορτή των θεών τους». Δεύτερον, επιγραφές που βρέθηκαν σε συγκριτικά πρόσφατους χρόνους λέγεται ότι αναφέρουν ότι ο περσικός στρατός υπό τον Γοβρύα κατέλαβε τη Βαβυλώνα χωρίς μάχη, ότι σκότωσε τον γιο του βασιλιά (που ήταν ο Βαλτάσαρ και συν-αντιβασιλέας) και ότι ο Κύρος μπήκε αργότερα. Τρίτον, πολλοί πιστεύουν ότι ο Δαρείος ήταν ο Γοβρύας, ο οποίος ονομαζόταν στις βαβυλωνιακές πινακίδες ως κατακτητής της Βαβυλώνας. γιατί ο Ιώσηπος λέει ότι αυτός ο Δαρείος ήταν γιος του Αστυάγη (ο οποίος ήταν Μήδος) και είχε άλλο όνομα μεταξύ των Ελλήνων (Αρχαιότητες, X, 11:4). Επίσης στο ίδιο πλαίσιο τον αποκαλεί συγγενή του Κύρου, κάτι που ίσχυε αν ήταν γιος του Αστυάγη, γιατί ο Κύρος ήταν εγγονός του Αστυάγη, όπως σημειώθηκε στην παραπάνω παράγραφο για την εξουσία του αρχαίου ιστορικού Ηροδότου. Επομένως, ο Δαρείος μπορεί να ήταν και θεός του Κύρου και ένας από τους στρατηγούς του στρατού του, και ως εκ τούτου να οδήγησε για τον Κύρο τον στρατό που κατέκτησε τη Βαβυλώνα -- επίσης να είχε λάβει το βασίλειο και βασίλευσε για τον Κύρο ενώ ο τελευταίος ήταν

Chapter 2

Name of Prophet	Approximate dates of ministry	Contemporary rulers of			Historical setting
		Judah	Israel	Babylon/Peria	
Isaiah	c. 760-730 B.C.	Isaiah (=Jehoiada), Azariah, Uziah (=Azariah)			2 Ki. 11:1-15:7
Amos	c. 760 B.C.	Uzziah (=Azariah)	Jeroboam II		2 Ki. 14:23; 15:7
Isaiah	c. 760 B.C.		Jeroboam II		2 Ki. 14:23-29
Hosea	760-722 B.C.		Jeroboam II, Zachariah, Shallum, Menahem, Pekahiah, Pekah, Sargon		2Ki. 14:23-16:37
Micah	742-687 B.C.	Isaiah, Azariah, Hezekiah			2Ki. 15:22-20:21; 2 Ch. 27:1-32:33; Is. 7:1-8:22; Je. 26:17-19
Isaiah	740-730 B.C.	Uzziah (=Azariah), Jotham, Ahaz, Hezekiah			2 Ki. 15:1-20:21; 2 Ch. 26:1-32:33
Nahum	between 664 and 612 B.C.	Judah			2 Ki. 22:1-23:30; 2 Ch. 34:1-36:1; Zp. 2:15-19
Zephaniah	c. 640 B.C.	Judah			2 Ki. 22:1-23:34; 2 Ch. 34:1-36:4
Jeremiah	626-587 B.C.	Judah, Hezekiah, Jehoiachin, Zedekiah			2 Ki. 22:1-25:30; 2 Ch. 34:1-36:21
Ezekiel	c. 605 B.C.	Jehoiachin			2Ki. 23:31-24:7
Daniel	605-553 B.C.	Jehoiachin, Zedekiah	Babylonia	Nebuchadnezzar, Darius, Cyrus	2 Ki. 24:1-25:30; 2 Ch. 26:1-27
Ezekiel	597-570 B.C.			Nebuchadnezzar	2 Ki. 24:8-25:26
Obadiah	c. 587 B.C.			Nebuchadnezzar	2 Ki. 25; 2 Ch. 30:11-21
Haggai	520 B.C.			Darius	Est. 5:1-6:22
Zechariah	c. 520 B.C.			Darius onwards	Est. 5:1-6:22
Malachi	c. 455 B.C.			Artaxerxes I	Mal. 1:1

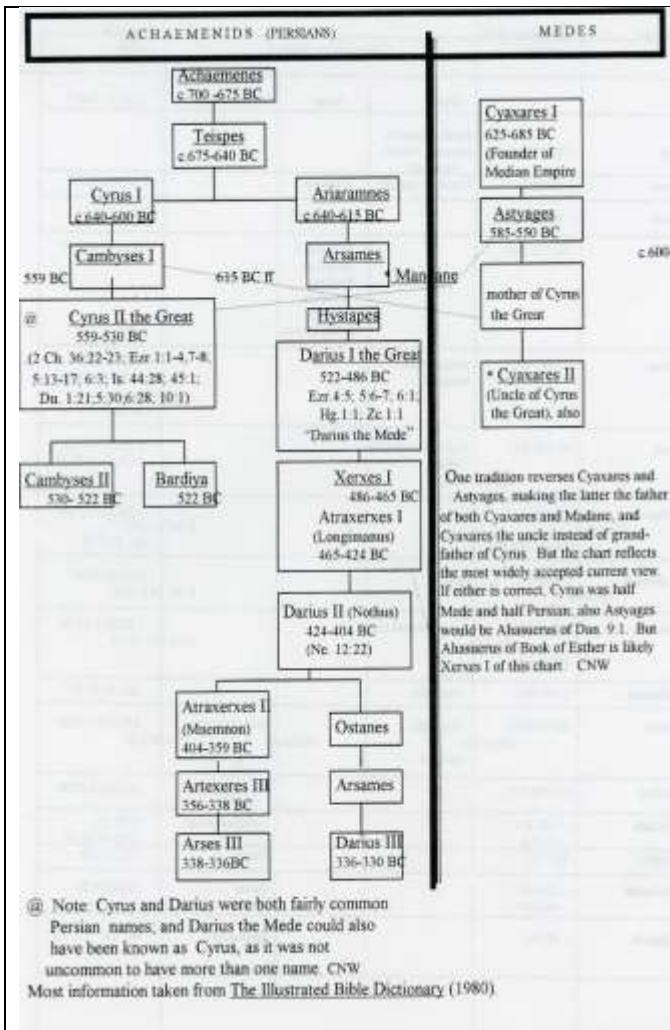
απασχολημένος με τους βόρειους και δυτικούς πολέμους του.

Αν και δεν υπάρχουν εικασίες, τα προηγούμενα είναι όχι μόνο μια πιθανότητα αλλά και πολύ εύλογα, και μπορεί ακόμη και να εξηγήσουν την αναφορά της εποχής του Δαρείου που, κατά πάσα πιθανότητα, ήταν μεγαλύτερη από εκείνη του Κύρου. Από όλες τις λύσεις που έχουν προταθεί, είναι η απλούστερη εξήγηση που γνωρίζει αυτός ο συγγραφέας που εξηγεί τις περισσότερες, αν είναι αληθινές. Ως εκ τούτου, προσφέρεται ως η πιο πιθανή υπόθεση έως ότου και εκτός εάν διαψευσθεί από στοιχεία που δεν έχουν ακόμη περιέλθει στην προσοχή του συγγραφέα αυτών των σημειώσεων.

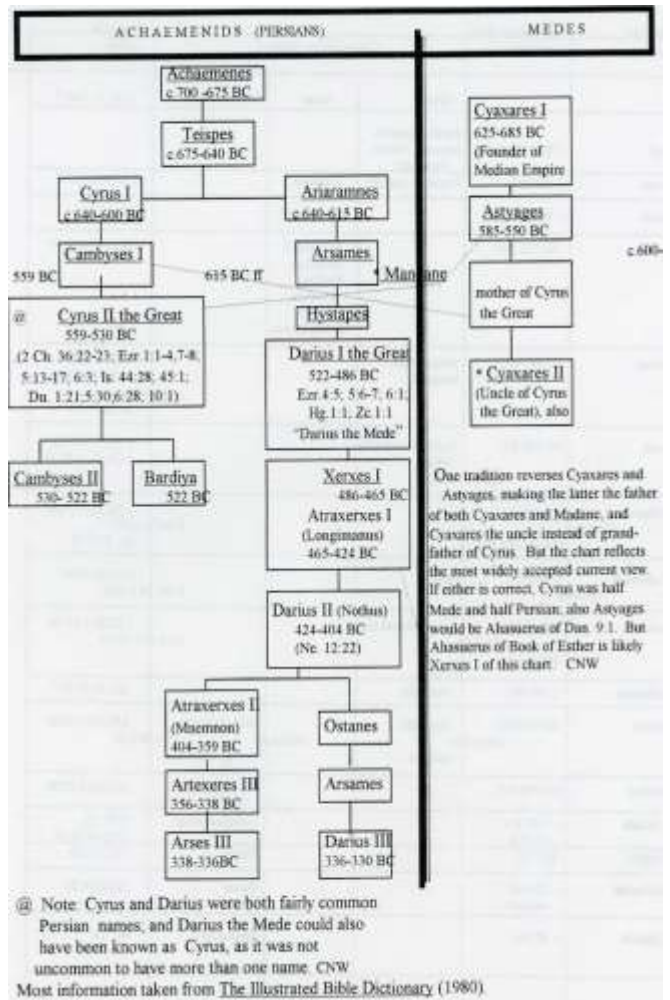
Κεφάλαιο 6: Ο Δαρείος ήταν στην ευχάριστη θέση να αναλάβει το βασίλειο (των Μήδων και των Περσών, που τώρα περιλάμβανε τη Βαβυλώνα). 120 «σατράπες» (ή επαρχιακοί κυβερνήτες), και πάνω τους τρεις πρόεδροι, ένας από τους οποίους ήταν ο Δανιήλ. Ο Δανιήλ «διακρίθηκε πάνω από τους προέδρους και τους σατράπες... και ο βασιλιάς σκέφτηκε να τον βάλει σε ολόκληρο το βασίλειο». Αυτό οδήγησε σε ζήλια και ίντριγκα εναντίον του, και στο να εξαπατήσει τον βασιλιά να τον ρίξει σε ένα λάκκο λιονταριών. Αλλά ήταν θεϊκά προστατευμένος και ο βασιλιάς έριξε τους κατηγορούς του και τις οικογένειές τους στο λάκκο των λιονταριών, όπου υπέστησαν τη μοίρα που είχαν προορίσει για τον Δανιήλ. Προχωρώντας παραπέρα, ο Δαρείος έγραψε ένα διάταγμα προς όλους τους λαούς του βασιλείου του ότι «σε όλη την κυριαρχία του βασιλείου μου οι άνθρωποι τρέμουν και φοβούνται μπροστά στον Θεό του Δανιήλ». Και «ο Δανιήλ ευημερούσε στη βασιλεία του Δαρείου,

Κεφάλαιο 2

Name of Prophet	Approximate dates of ministry	Contemporary rulers of			Historical setting
		Judah	Israel	Babylon/Persia	2 Ki. 11:1-15:7
Isaiah	c. 761-750 B.C.	Isaiah (=Isaiah), Amasiah, Uzziah (=Azariah)			2 Ki. 14:23; 15:7
Amos	c. 760 B.C.	Uzziah (=Azariah)	Achaziah II		2 Ki. 14:23-29
Isaiah	c. 760 B.C.		Achaziah II		2 Ki. 14:23-29
Hosea	740-720 B.C.		Achaziah II, Zachariah, Shallum, Marahim, Pekahiah, Pekah, Eliseus		2 Ki. 14:23-18:37
Michah	742-687 B.C.	Jotham, Ahaz, Hezekiah			2 Ki. 15:32-20:21; 2 Ch. 27:1-32:18; Is. 7:1-4:22; Jk. 26:17-19
Isaiah	740-700 B.C.	Uzziah (=Azariah), Jotham, Ahaz, Hezekiah			2 Ki. 15:1-20:21; 2 Ch. 26:1-32:33
Nahum	between 664 and 612 B.C.	Assiah			2 Ki. 22:1-23:30; 2 Ch. 34:1-50:1; Zp. 2:15-15
Zephaniah	c. 640 B.C.	Assiah			2 Ki. 22:1-23:34; 2 Ch. 34:1-50:1
Jeremiah	626-587 B.C.	Jeconiah, Jehoiachin, Zedekiah, Jehoiakim			2 Ch. 34:1-36:31
Ezekiel	605-541 B.C.	Jehoiachin, Zedekiah			2 Ch. 34:1-36:31
Daniel	605-535 B.C.	Jehoiachin, Zedekiah	Babylonian	Medo-Babylonian	2 Ki. 24:1-25:30; 2 Ch. 36:5-21
Ezekiel	597-570 B.C.	Jehoiachin, Zedekiah			2 Ki. 24:8-25:26
Obadiah	c. 587 B.C.	Jehoiachin			2 Ki. 25; 2 Ch. 30:11-21
Haggai	520 B.C.	Darius			Est. 3:1-6:22
Zachariah	c. 520 B.C.	Darius			Est. 5:1-6:22
Malachi	c. 455 B.C.	Darius			Mal. 1:3

After all, in Verses 8 and 9, Daniel states: "And I heard, but I understood not: then I said I, O my lord, what shall be the issue of these things? And he said, Go thy way, Daniel; for the words are shut up and sealed till the time of the end" -- which sounds as if even he would not know before then. And so, he was told: "But go thy way till the end be; for thou shalt stand in thy lot, at the end of the days" (v.13). And, if Daniel could not know till then, we need not expect to do so either! Jesus himself, while on earth, did not himself know (Matthew 24:36). And he has not revealed it since.

Chapter 3 DARIUS, THE MEDE

The above chart is from THE ILLUSTRATED BIBLE DICTIONARY (1980) on which I had made various annotations. One, in the right hand column, begins: "one tradition reverses Cyaxares and Astyages, making the latter the father of both Cyaxares and Mandane, and Cyaxares the uncle instead of the grandfather of Cyrus." That was based upon what I have since discovered to be a faults remembrance of one of Whelsey's Lectures published in the

Millennial Harbinger of September 1830, on a history of the Medo-Persian Empire. I had not remembered that Whelsey gave the name of Cyaxares to two persons instead of one -- one the father and the other the son of Astyages. I had remembered what he said about the son, but applied it to the father. That made it needlessly and erroneously to conflict with the chart and the other annotations I had made on it. Whelsey had indeed made Astyages the father of both Mandane and Caxares II, but also the son of Cyaxares I.

Had I remembered accurately, I would not only have made the annotation that "Mandane was married to Cambyses I, and became the mother of Cyrus the Great," but I would have added another that "Cyaxares = Darius the Mede = uncle of Cyrus II, the Great" -- in accord with Whelsey's Lectures, and with the evidences and cautiously presented conclusion in my above mentioned notes, pages 5 b through 7a.

Now that I realize my error and the enhanced credibility of Whelsey's lecture, I am presenting parts of it, in order to set forth its account of a close relationship between Cyrus the Great and Darius the Mede, even after Cyrus of Persia threw off the Median yoke of Darius' father, King Astyages. In order to make it easier to follow, introductory sub-heads will be supplied in capital letters. Also, occasional explanatory word or phrase may be inserted in brackets. Emphasis will also sometimes be supplied by use of capitals or underscoring, none of which occur in the original.

EXCERPTS FROM ONE OF WHELSEY'S LECTURES

1. MEDIA is not found on the map of modern Asia. Anciently it was an extensive empire, stretching round the southern and western shores of the Caspian Sea [with Ecbatana, modern Hamadan, as its capital]. Eastward lay what is called Tartary, or Central Asia. Persia bounded it South [with Susa, or Shusan, as its capital], and Assyria West [with Nineveh as its capital]. [Babylonia also bounded its southern neighbor Persia on the west, with Babylon as its capital]. . . .

From the best light that can be thrown upon the subject, it appears that Media was peopled by Madai, the son of Japheth, son of Noah, soon after the dispersion [from Babel]. It gradually grew into a considerable empire, and was finally subjugated by its more powerful neighbor, Assyria, and remained a territorial government for a long time. When the Assyrian Empire was dismembered under Sardanapalus (B.C. 710), Media became again independent. From this time to the commencement of the reign of Cyrus [the Persian], elapsed a period of 176 years, including a succession of five monarchs. Dijoces was the first king. He was succeeded by Phraortes, who reigned 22 years, and fell before Nineveh, in attempting to avenge his father's death.

Άλλωστε, στους στίχους 8 και 9, ο Δανιήλ δηλώνει: «Και άκουσα, αλλά δεν κατάλαβα· τότε είπα, κύριε μου, τι θα είναι αυτά τα πράγματα; Και είπε: Πήγαινε, Δανιήλ. γιατί τα λόγια είναι κλειστά και σφραγισμένα μέχρι τον καιρό του τέλους" -- που ακούγεται σαν να μην το γνώριζε πριν από τότε. Και έτσι, του είπαν: "Αλλά πήγαινε μέχρι το τέλος. γιατί θα σταθείς στον κλήρο σου, στο τέλος των ημερών" (εδ. 13). Και, αν ο Δανιήλ δεν μπορούσε να το μάθει μέχρι τότε, δεν χρειάζεται να το περιμένουμε ούτε εμείς! Ο ίδιος ο Ιησούς, ενώ βρισκόταν στη γη, δεν το έκανε ο ίδιος γνωρίζω (Ματθαίος 24:36) Και δεν το έχει αποκαλύψει από τότε.

κεφάλαιο 3

ΔΑΡΕΙΟΣ, Ο ΜΗΔΗΣ

Το παραπάνω διάγραμμα είναι από το ΛΕΞΙΚΟ ΤΟΥ ΕΙΚΟΝΙΣΜΕΝΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ (1980) στο οποίο είχα κάνει διάφορους σχολιασμούς. Το ένα, στη δεξιά στήλη, αρχίζει: «μια παράδοση αντιστρέφει τον Κυαζάρη και τον Αστυάγη, καθιστώντας τον τελευταίο πατέρα και του Κυαζάρη και του Μαντάνη, και τον Κυαζάρη τον θείο αντί του παππού του Κύρου». Αυτό βασίστηκε σε αυτό που έκτοτε ανακάλυψα ότι ήταν μια ανάμνηση ελαττωμάτων μιας από τις Διαλέξεις του Whelsey που δημοσιεύτηκαν στο Millennial Harbinger του Σεπτεμβρίου 1830, σχετικά με μια ιστορία της Μηδο-Περσικής Αυτοκρατορίας. Δεν είχα θυμηθεί ότι ο Whelsey έδωσε το όνομα Κυαζάρης σε δύο άτομα αντί για ένα -- το ένα ο πατέρας και το άλλο ο γιος του Αστυάγη. Είχα θυμηθεί τι είπε για τον γιο, αλλά το εφάρμοσα στον πατέρα. Αυτό έκανε άσκοπα και λανθασμένα να έρχεται σε αντίθεση με το γράφημα και τους άλλους σχολιασμούς που είχα κάνει σε αυτό.

Αν θυμόμουν καλά, όχι μόνο θα είχα κάνει τον σχολιασμό ότι «η Μανδάνη παντρεύτηκε τον Καμβύση Α' και έγινε μητέρα του Μεγάλου Κύρου», αλλά θα πρόσθετα ένα άλλο ότι «Κυαζάρης = Δαρείος ο Μήδος = θεός του Κύρου Β'. , ο Μέγας» -- σύμφωνα με τις Διαλέξεις του Whelsey, και με τα στοιχεία και το προσεκτικά παρουσιασμένο συμπέρασμα στις προαναφερθείσες σημειώσεις μου, σελίδες 5 β έως 7α.

Τώρα που συνειδητοποιώ το λάθος μου και την ενισχυμένη αξιοπιστία της διάλεξης του Whelsey, παρουσιάζω μέρη της, προκειμένου να εκθέσω την αφήγηση της στενής σχέσης μεταξύ του Κύρου του Μεγάλου και του Δαρείου του Μήδου, ακόμη και μετά τον Κύρο της Περσίας που έριξε τη Μηδική ζυγός του πατέρα του Δαρείου, βασιλιά Αστυάγη. Προκειμένου να διευκολυνθεί η παρακολούθηση, οι εισαγωγικές υποκεφαλίδες θα παρέχονται με κεφαλαία γράμματα. Επίσης, περιστασιακή επεξηγηματική λέξη ή φράση μπορεί να παρεμβάλλεται σε αγκύλες. Η έμφαση δίνεται μερικές φορές με τη χρήση κεφαλαίων ή

His son, Cyaxares [founder of the Median Empire], resumed the hereditary contest, and after a series of various fortune, in concert with Nebuchadnezzar, king of Babylon, besieged Nineveh, took it, and leveled with the earth that towering monument of human perseverance and glory. Afterwards he carried his victorious arms South as far as Egypt, conquered Persia, and returned to Ecbactania [sic] laden with immense spoils, and attended by captive monarchs.

Under this monarch Media became settled in its permanent and powerful empire. Cyaxares, after a reign of 40 years, left his throne to his son Astyages, who is called in scripture Ahasuerus. Astyages gave his daughter Mandane in marriage to Cambyses, a king . . . of Persia. The fruit of this marriage was the illustrious Cyrus, the most faultless prince that ancient history can boast.

PERSIA: Directly south of Media lay an extensive range of territory known in ancient and modern geographies by the name of Persia [now called Iran, which also embraces what once was Media]. It was bounded East by India, south by the Assyrian Empires [more appropriately described as bounded on the South by the Persian Gulf and on the West by the Assyrian empires], extending upwards of 1,800 miles in length, and 1,000 in breadth [which is descriptive of its extent as an empire after its overthrow of Babylon (536 B.C.) and the acquisition of all the vast domains the latter ruled].

We are told in scripture that Persia, or Paras, as it is called by Daniel, was anciently called Elam; and that it was peopled by Elam, the son of Shem, about the time that Media was peopled by Madai, at the dispersion [from Babel].

At the time of Abraham, we find Chedorlaomer, king of Elam, or Persia, a considerable monarch in his day, having conquered several kingdoms of Asia. From this period their authentic history is lost. They probably were subjugated by the Assyrians, who carried all before them, and remained a long time subject. They afterwards recovered their freedom; but were soon obliged to resign it again to the Medes, as I have already noticed, and remained tributary to them, through their native monarchs, to the time of Cyrus. Cambyses, of the royal family of Achamenaus, married Mandane, the daughter of Astyages, King of Media, and became the father of Cyrus, who was born to free his native country from slavery [to the Medes, the rule of whose king, Astyages, was harsh and he was unpopular even among the Medes], to restore the captivity of Jerusalem, and to establish one of the most powerful empires that ever existed in Asia.

II. CYRUS was born in the year before Christ 599. At 12 years of age he accompanied his mother Mandane to the court of Media. Astyages was soon charmed with the promising appearance of his grandson, insomuch that he

υπογράμμισης, κανένα από τα οποία δεν εμφανίζεται στο πρωτότυπο.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΔΙΑΛΕΞΗ ΤΟΥ WHELSEY

1. Τα MEDIA δεν βρίσκονται στον χάρτη της σύγχρονης Ασίας. Αρχαία ήταν μια εκτεταμένη αυτοκρατορία, που εκτεινόταν γύρω από τις νότιες και δυτικές ακτές της Κασπίας Θάλασσας [με πρωτεύουσα τα Εκβάτανα, το σύγχρονο Χαμαντάν]. Προς τα ανατολικά βρισκόταν αυτό που ονομάζεται Ταρτάρι, ή Κεντρική Ασία. Η Περσία την οριοθέτησε νότια [με πρωτεύουσά της τα Σούσα ή Σουσάν] και η Δυτική Ασσυρία [με πρωτεύουσα τη Νινευή]. [Η Βαβυλωνία συνέδεε επίσης τη νότια γειτονική της Περσία στα δυτικά, με πρωτεύουσα τη Βαβυλώνα]. . . .

Από το καλύτερο φως που μπορεί να ρίξει κανείς στο θέμα, φαίνεται ότι η Μηδία κατοικήθηκε από τον Μαντάι, τον γιο του Ιάφεθ, γιου του Νώε, αμέσως μετά τη διασπορά [από τη Βαβέλ]. Σταδιακά εξελίχθηκε σε μια σημαντική αυτοκρατορία και τελικά υποτάχθηκε από τον ισχυρότερο γείτονά της, την Ασσυρία, και παρέμεινε εδαφική κυβέρνηση για μεγάλο χρονικό διάστημα. Όταν η Ασσυριακή Αυτοκρατορία διαμελίστηκε υπό τον Σαρδανάπαλο (710 π.Χ.), η Μηδία έγινε ξανά ανεξάρτητη. Από αυτή τη στιγμή μέχρι την έναρξη της βασιλείας του Κύρου [του Πέρση], πέρασε μια περίοδος 176 ετών, συμπεριλαμβανομένης μιας διαδοχής πέντε μοναρχών. Ο Dijoces ήταν ο πρώτος βασιλιάς. Τον διαδέχθηκε ο Φραόρτης, ο οποίος βασίλεψε 22 χρόνια, και έπεσε μπροστά στη Νινευή, προσπαθώντας να εκδικηθεί τον θάνατο του πατέρα του.

Ο γιος του, Κυαζάρης [ιδρυτής της Μηδικής Αυτοκρατορίας], επανέλαβε τον κληρονομικό αγώνα και μετά από μια σειρά από διάφορες περιουσίες, σε συνεννόηση με τον Ναβουχοδονόσορ, βασιλιά της Βαβυλώνας, πολιόρκησε τη Νινευή, την πήρε και ισοπέδωσε με τη γη αυτό το πανύψηλο ανθρώπινο μνημείο επιμονή και δόξα. Στη συνέχεια μετέφερε τα νικηφόρα όπλα του νότια μέχρι την Αίγυπτο, κατέκτησε την Περσία και επέστρεψε στην Εκβακτανία [sic] φορτωμένος με τεράστια λάφυρα και με αιχμαλώτους μονάρχες.

Υπό αυτόν τον μονάρχη, η Media εγκαταστάθηκε στη μόνιμη και ισχυρή αυτοκρατορία της. Ο Κυαζάρης, μετά από βασιλεία 40 ετών, άφησε τον θρόνο του στον γιο του Αστιάγη, ο οποίος στη γραφή αποκαλείται Ασσουήρος. Ο Αστιάγης έδωσε την κόρη του Μαντάνη για γάμο με τον Καμβύση, έναν βασιλιά. . . της Περσίας. Ο καρπός αυτού του γάμου ήταν ο περίφημος Κύρος, ο πιο άφογος πρίγκιπας που μπορεί να καυχηθεί η αρχαία ιστορία.

ΠΕΡΣΙΑ: Ακριβώς νότια της Μηδίας βρισκόταν μια εκτεταμένη περιοχή εδάφους γνωστή στις αρχαίες και

retained him in Media, where he remained four or five years. The young plant . . . promised to become a mighty cedar. The affability of his temper, the simplicity of his deportment, the sincerity of his heart, and above all, the prowess of his arm, excited the admiration of the court, the camp and the hall. The Medes, both noble and ignoble, proved by their attachment that Cyrus was fully deserving, if not destined, to wear the crown [which ultimately he did, even over them, with the assistance of a part of their own army].

At 17 years old he returned to his father's court, followed by the affectionate blessing of the Medes, and welcomed with enthusiasm by his native Persians. In the inconsiderable wars which were at times waged with neighboring nations, Cyrus was always victorious, always generously rewarded the brave, always mercifully spared the conquered. As his father Cambyses advanced in age, he gradually associated Cyrus with him in the government, the burden of which he was obliged to bear. Thus he lived till he was 40 years old. But the prime of his life was not uselessly wasted; a new era in the military tactics of Persia began with him. A course of discipline was established which, in a short time, rendered the Persians the best soldiers in Asia. The arts of peace were cultivated, civilization rapidly advanced, and this barbarous, enslaved, and unimportant people, under the transforming genius of Cyrus, suddenly became so formidable that they were accused by their neighbors as already aspiring to the dominion of Asia.

CYRUS AND CYAXARES: Astayages, the king of Media, [after being deposed by Persia], died, and left his dominions to his son, Cyaxares [whom we may call Cyaxares II], who was but one year older than Cyrus [with whom a close friendship and rapport must have developed during the years Cyrus was in the court at Ecbatana, and seemingly continued ever after notwithstanding he deposed Astayages]. Neriglissar, the king of Babylon, . . . thought the death of Astayages a favorable crisis to aim an exterminating stroke at the growing power of Media, levied an immense army of 250,000 men from the populous regions West of the Euphrates, and placed himself at their head. Cyaxares II having lately assumed the reins of government [evidently with the approval and blessings of Cyrus], was justly alarmed at their extensive preparations, which threatened not only to rob him of crown and empire, but suddenly to extinguish his flattering expectations the Media would rise to the empire of Asia [which he evidently thought could be done in concert with Persia]. Unterrified, however, by the awful crisis, he rapidly concentrated his forces, with the resolution of extreme resistance, and sent for aid unto Persia, with the express demand that Cyrus should be invested with the command of the auxiliaries.

The demand met with prompt compliancy. From the peculiar manner in which Cyrus levied his army, we may

σύγχρονες γεωγραφίες με το όνομα Περσία [που τώρα ονομάζεται Ιράν, η οποία περιλαμβάνει επίσης αυτό που κάποτε ήταν Μηδία]. Οριοθετούνταν ανατολικά από την Ινδία, νότια από τις Ασσυριακές Αυτοκρατορίες [περιγράφεται πιο κατάλληλα ως οριοθετημένη στο Νότο από τον Περσικό Κόλπο και στη Δύση από τις Ασσυριακές αυτοκρατορίες], εκτεινόμενος πάνω από 1.800 μίλια σε μήκος και 1.000 σε πλάτος [που είναι περιγραφική της έκτασής της ως αυτοκρατορίας μετά την ανατροπή της Βαβυλώνας (536 π.Χ.) και την απόκτηση όλων των τεράστιων περιοχών που η τελευταία κυβέρνησε].

Μας λένε στη Γραφή ότι η Περσία, ή Παράς, όπως αποκαλείται από τον Δανιήλ, ονομαζόταν αρχαία Ελάμ. και ότι κατοικήθηκε από τον Ελάμ, τον γιο του Σημ, περίπου την εποχή που η Μηδία κατοικήθηκε από τον Μαδάι, στη διασπορά [από τη Βαβέλ].

Την εποχή του Αβραάμ, βρίσκουμε τον Χεδορλαομέρ, βασιλιά του Ελάμ ή της Περσίας, έναν σημαντικό μονάρχη στην εποχή του, έχοντας κατακτήσει πολλά βασίλεια της Ασίας. Από αυτή την περίοδο χάνεται η αυθεντική τους ιστορία. Πιθανότατα υποτάχθηκαν από τους Ασσύριους, οι οποίοι τα κράτησαν όλα μπροστά τους και παρέμειναν υποτελείς για μεγάλο χρονικό διάστημα. Στη συνέχεια ανέκτησαν την ελευθερία τους. αλλά σύντομα αναγκάστηκαν να το παραδώσουν ξανά στους Μήδους, όπως έχω ήδη παρατηρήσει, και παρέμειναν υποτελείς σε αυτούς, μέσω των ιθαγενών μοναρχών τους, μέχρι την εποχή του Κύρου. Ο Καμβύσης, από τη βασιλική οικογένεια του Αχαμεναία, παντρεύτηκε τη Μαντάνη, κόρη του Αστυάγη, βασιλιά της Μηδίας, και έγινε πατέρας του Κύρου, ο οποίος γεννήθηκε για να ελευθερώσει την πατρίδα του από τη σκλαβιά [στην Μήδο, την κυριαρχία του βασιλιά Αστυάγη. , ήταν σκληρός και δεν ήταν δημοφιλής ακόμη και μεταξύ των Μήδων], για να αποκαταστήσει την αιχμαλωσία της Ιερουσαλήμ,

II. Ο ΚΥΡΟΣ γεννήθηκε το προ Χριστού έτος 599. Σε ηλικία 12 ετών συνόδευσε τη μητέρα του Μαντάνη στην αυλή της Μηδίας. Ο Αστιάγης σύντομα γοητεύτηκε με την πολλά υποσχόμενη εμφάνιση του εγγονού του, σε τέτοιο βαθμό που τον κράτησε στη Μηδία, όπου παρέμεινε τέσσερα ή πέντε χρόνια. Το νεαρό φυτό. . . υποσχέθηκε να γίνει ένας πανίσχυρος κέδρος. Η ευγένεια της ιδιοσυγκρασίας του, η απλότητα της υποτίμησής του, η ειλικρίνεια της καρδιάς του, και πάνω απ' όλα, η ανδρεία του χεριού του, ενθουσίασαν τον θαυμασμό του γηπέδου, του στρατοπέδου και της αίθουσας. Οι Μήδοι, τόσο ευγενείς όσο και ευγενείς, απέδειξαν με την προσήλωσή τους ότι ο Κύρος άξιζε πλήρως, αν όχι προορισμένος, να φορέσει το στέμμα [κάτι που τελικά έκανε, ακόμη και πάνω τους, με τη βοήθεια ενός μέρους του δικού τους στρατού].

Σε ηλικία 17 ετών επέστρεψε στην αυλή του πατέρα του, ακολούθησε η στοργική ευλογία των Μήδων και έγινε

suppose his comprehensive genius already embraced, that vast scheme of conquest he afterwards executed . . . . When all were marshalled, they amounted to 31,000. An army thus appointed, might well be capable of great achievements.

At the head of this body Cyrus joined his uncle Cyaxares, already preparing to march. In joint command they moved towards the borders of Assyria, after Cyrus had reduced the king of Armenia, from a revolt, obtained in the father an immovable ally, and in the son, the interesting Tigranes, a bosom friend.

Neriglissar, the king of Babylon, having concentrated an immense force of 200,000 foot and 60,000 horse, advanced toward Media and met the Medes and Persians, of not half their number, not far from the boundaries of the two empires. A general battle was fought, and Cyrus was completely victorious. For although Cyaxares had an equal command, yet the masterly genius of Cyrus demanded and obtained the undivided honor of the laurel.

The unfortunate king of Babylon was slain, . . . and his camp abandoned to the Medes and Persians. . . The throne of Babylon was immediately filled by Laborosoarchod, whose cruelties, in a few months, urged his subjects to seek a last redress, by sacrificing him to their vengeance. . . . Belshazzar [son and co-regent of Nabonidus, who was absent most of the time, leaving the burden of governing to his son] was crowned in his stead. . . .

In the meantime a vigorous plan of operations was pursued by Cyrus in reducing the strongholds of the Assyrians, and gradually preparing an unobstructed march to Babylon. . . . the famous battle of Thymbra . . . established his fame as the first warrior upon the theatre of the world. This battle decided the fate of Lesser Asia. Cyrus pursued his fortune: Arabia and Syria successfully fell before him, till at length, the great Babylon stood alone upon the banks of the Euphrates, and frowned upon the conqueror, angry at his past success, and defying his future attempts.

He encamped before the city, and commenced a regular siege. . . . At some distance from the city, there were immense reservoirs, dug for the purpose of receiving the redundant water of the Euphrates, and of preventing the fatal effects of occasional inundations. Several canals formed a communication between these reservoirs and the river. By opening these canals, the water might easily be turned from its natural course, the bed of the river left dry, and a free passage into the heart of the city laid open.

The public festivals of the Babylonians were generally celebrated with the most extravagant riot, drunkenness, and debauchery, and frequently continued several days without

δεκτός με ενθουσιασμό από τους γηγενείς Πέρσες. Στους ασήμαντους πολέμους που κατά καιρούς διεξήχθησαν με τα γειτονικά έθνη, ο Κύρος ήταν πάντα νικητής, πάντα αντάμειψε γενναιόδωρα τους γενναίους, πάντα λυπόταν τους κατακτημένους. Καθώς ο πατέρας του Καμβύσης προχωρούσε σε ηλικία, συνέδεσε σταδιακά τον Κύρο μαζί του στην κυβέρνηση, το βάρος της οποίας ήταν υποχρεωμένος να σηκώνει. Έτσι έζησε μέχρι τα 40 του χρόνια. Αλλά η ακμή της ζωής του δεν χάθηκε άσκοπα. μαζί του ξεκίνησε μια νέα εποχή στη στρατιωτική τακτική της Περσίας. Καθιερώθηκε ένα μάθημα πειθαρχίας που, σε σύντομο χρονικό διάστημα, κατέστησε τους Πέρσες τους καλύτερους στρατιώτες στην Ασία. Οι τέχνες της ειρήνης καλλιεργήθηκαν, ο πολιτισμός προχωρά γρήγορα, και αυτό το βάρβαρο, σκλαβωμένο,

ΚΥΡΟΣ ΚΑΙ ΚΥΑΞΑΡΗΣ: Ο Ασταγιάγης, ο βασιλιάς της Μηδίας, [αφού καθαιρέθηκε από την Περσία], πέθανε και άφησε την κυριαρχία του στον γιο του Κυαζάρη [τον οποίο μπορούμε να ονομάσουμε Κυαζάρη Β΄], ο οποίος ήταν μόνο ένα χρόνο μεγαλύτερος από τον Κύρο [με τον οποίο Μια στενή φιλία και σχέση πρέπει να αναπτύχθηκε κατά τη διάρκεια των ετών που ο Κύρος βρισκόταν στην αυλή στα Εκβάτανα, και φαίνεται ότι συνεχίστηκε πάντα μετά, παρά το γεγονός ότι καθαίρεσε τον Αστύαγη]. Neriglissar, ο βασιλιάς της Βαβυλώνας, . . . θεώρησε ότι ο θάνατος του Αστύαγη ήταν μια ευνοϊκή κρίση για να στοχεύσει ένα εξοντωτικό χτύπημα στην αυξανόμενη δύναμη της Μηδίας, συγκέντρωσε έναν τεράστιο στρατό 250.000 ανδρών από τις πολυπληθείς περιοχές Δυτικά του Ευφράτη και τέθηκε επικεφαλής τους. Ο Κυαζάρης Β' ανέλαβε πρόσφατα τα ηνία της κυβέρνησης [προφανώς με την έγκριση και τις ευλογίες του Κύρου], δικαίως ανησυχούσε για τις εκτεταμένες προετοιμασίες τους, που απείλησε όχι μόνο να του κλέψει το στέμμα και την αυτοκρατορία, αλλά ξαφνικά να σβήσει τις κολακευτικές του προσδοκίες, τα Μέσα θα ανέβαιναν στην αυτοκρατορία της Ασίας [που προφανώς πίστευε ότι θα μπορούσε να γίνει σε συνεννόηση με την Περσία]. Ατρόμητος, όμως, από τη φοβερή κρίση, συγκέντρωσε γρήγορα τις δυνάμεις του, με την επίλυση της ακραίας αντίστασης, και έστειλε για βοήθεια στην Περσία, με τη ρητή απαίτηση να επενδυθεί ο Κύρος με τη διοίκηση των βοηθητικών.

Η ζήτηση ικανοποιήθηκε με άμεση συμμόρφωση. Από τον περίεργο τρόπο με τον οποίο ο Κύρος επέβαλε τον στρατό του, μπορούμε να υποθέσουμε ότι η περιεκτική του ιδιοφυΐα είχε ήδη αγκαλιάσει, αυτό το τεράστιο σχέδιο κατάκτησης που εκτέλεσε στη συνέχεια. . . . Όταν όλα κατατάχθηκαν, ανήλθαν σε 31.000. Ένας στρατός που διορίστηκε έτσι, θα μπορούσε κάλλιστα να είναι ικανός για μεγάλα επιτεύγματα.

Επικεφαλής αυτού του σώματος ο Κύρος ενώθηκε με τον θείο του Κυαζάρη, που ήδη ετοιμαζόταν να βαδίσει. Σε κοινή διοίκηση κινήθηκαν προς τα σύνορα της Ασσυρίας,

intermission. Cyrus chose the night preceding one of these festivals for the execution of his plan. .

While Cyrus was taking undisputed possession of the city, [God interrupted the drinking and revelry of Belshazzar and the lords and ladies of his realm with a supernatural handwriting on the wall, interpreted for him by Daniel as meaning Belshazzar was weighed in the balances and found wanting, and his kingdom divided and given to the Medes and Persians].

Cyrus was already at the gates of the palace. The alarm was sounded, and the impious Belshazzar, rushing from the hall, sword in hand, was met by the Persians, and instantly cut to pieces, with all his attendants. . . .

The death of Belshazzar . . . put a period to the second Assyrian Empire, B.C. 536. The reduction of Babylon was followed by the submission of all the Assyrian territories, and the empire of Cyrus was bounded North by the Caspian and Black seas, East by India, South by the Arabian Sea [Persian Gulf] and Ethiopia, and West by Lybia, the Mediterranean, and Archipelago; comprehending Asia Minor, Syria, Egypt, Arabia, Assyria, Armenia, Media, and Persia; . . . . Cyrus and Cyaxares, or, as he is called in Scripture, Darius the Mede, in a short time established the government on an immovable basis. They divided the empire into 120 provinces, according to the prophet, and appointed satraps, or governors over them. . . .

CYRUS ALONE: Two years after the fall of Babylon, Cyaxares, the uncle, and Cambyses, the father of Cyrus, died, and he was left sole master of the new empire, B.C. 534.

FURTHER NOTES ON DARIUS THE MEDE

1. JOSEPHUS: ". . . but when Babylon was taken by Darius, and when he, with his kinsman Cyrus, had put an end to the dominion of the Babylonians, he was sixty-two years old. He was the son of Astyages, and had another name among the Greeks." (Ant.X, 11, 4.)

2. PULPIT COMMENTARY: "The theory that has received the largest amount of support among those who maintain the ancient date for Daniel is that Darius the Mede is Cyaxares II" -- hence, son of Astyages and uncle of Cyrus.

"We know that 'Gobaru,' or 'Oybaru' -- 'Gobryas' in Greek -- was appointed governor by Cyrus when he conquered Babylon, and that, in the script of the Sindschirli monuments, Gobryas, _____ or _____, is not unlike Darius, _____." NOTE: Blanks are

αφού ο Κύρος είχε μειώσει τον βασιλιά της Αρμενίας, από μια εξέγερση, απέκτησε στον πατέρα έναν αεικίνητο σύμμαχο και στον γιο, τον ενδιαφέροντα Τιγράνη, έναν φίλο.

Neriglissar, ο βασιλιάς της Βαβυλώνας, έχοντας συγκεντρώσει μια τεράστια δύναμη 200.000 ποδιών και 60.000 ίππων, προχώρησε προς τη Μηδία και συνάντησε τους Μήδους και τους Πέρσες, όχι το ήμισυ του αριθμού τους, όχι μακριά από τα όρια των δύο αυτοκρατοριών. Δόθηκε γενική μάχη και ο Κύρος ήταν εντελώς νικητής. Διότι, παρόλο που ο Κουαζάρης είχε ισάξια εξουσία, εντούτοις η αριστοτεχνική ιδιοφυΐα του Κύρου απαίτησε και απέκτησε την αμέριστη τιμή της δάφνης.

Ο δύστυχος βασιλιάς της Βαβυλώνας σκοτώθηκε, . . . και το στρατόπεδό του εγκαταλείφθηκε στους Μήδους και τους Πέρσες. . . Ο θρόνος της Βαβυλώνας γέμισε αμέσως από τον Λαμποροσοάρχο, του οποίου οι σκληρότητες, σε λίγους μήνες, προέτρεψαν τους υπηκόους του να αναζητήσουν μια τελευταία επανόρθωση, θυσιάζοντάς τον στην εκδίκησή τους. . . . Στη θέση του στέφθηκε ο Βαλτάσαρ [γιος και συναντιβασιλέας του Ναβονίδη, ο οποίος απουσίαζε τις περισσότερες φορές, αφήνοντας το βάρος της διακυβέρνησης στον γιο του]. . . .

Εν τω μεταξύ, ο Κύρος ακολούθησε ένα δυναμικό σχέδιο επιχειρήσεων για τη μείωση των οχυρών των Ασσυρίων και προετοιμάζοντας σταδιακά μια ανεμπόδιστη πορεία προς τη Βαβυλώνα. . . . η περίφημη μάχη της Θύμβρας . . . καθιέρωσε τη φήμη του ως ο πρώτος πολεμιστής στο θέατρο του κόσμου. Αυτή η μάχη έκρινε τη μοίρα της Μικράς Ασίας. Ο Κύρος κινήγησε την περιουσία του: η Αραβία και η Συρία έπεσαν επιτυχώς μπροστά του, ώσπου η μεγάλη Βαβυλώνα στάθηκε μόνη στις όχθες του Ευφράτη και συνοφρυώθηκε τον κατακτητή, θυμωμένος με την προηγούμενη επιτυχία του και αφηφώντας τις μελλοντικές του προσπάθειες.

Στρατοπέδευσε μπροστά στην πόλη και άρχισε μια τακτική πολιορκία. . . Σε κάποια απόσταση από την πόλη, υπήρχαν τεράστιες δεξαμενές, σκαμμένες για να δεχτούν το περιττό νερό του Ευφράτη και να αποτρέψουν τις θανατηφόρες συνέπειες περιστασιακών πλημμυρών. Πολλά κανάλια σχημάτιζαν μια επικοινωνία μεταξύ αυτών των δεξαμενών και του ποταμού. Ανοίγοντας αυτά τα κανάλια, το νερό θα μπορούσε εύκολα να απομακρυνθεί από τη φυσική του πορεία, η κοίτη του ποταμού να μείνει στεγνή και να ανοίξει ένα ελεύθερο πέρασμα στην καρδιά της πόλης.

Οι δημόσιες γιορτές των Βαβυλωνίων γενικά γιορτάζονταν με τις πιο εξωφρενικές ταραχές, μέθη και ασέβεια, και συχνά συνεχίζονταν αρκετές ημέρες χωρίς διάλειμμα. Ο Κύρος διάλεξε τη νύχτα που προηγήθηκε ενός από αυτά τα φεστιβάλ για την εκτέλεση του σχεδίου του. .

substituted for script that cannot be duplicated with our equipment.

3. INTERNATIONAL STANDARD BIBLE ENCYCLOPEDIA (quoted with out the use of quotation marks): Darius the Mede (Dan.6:1; 11:1) was son of Ahasuerus (Xerxes) of the seed of the Medes (Dan.9:1). He received the government of Belshazzar the Chaldean upon the death of that prince (Dan.5:30-31; 6:1), and was made king over the kingdom of the Chaldeans.

From Dan.6:28 we may infer that Darius was king contemporaneously with Cyrus. Outside the book of Daniel there is no mention of Darius the Mede by name, though there are good reasons for identifying him with Gubaru, or Ugbaru, the governor of Gutium, who is said in the Nabunaid-Cyrus Chronicle to have been appointed by Cyrus as governor of Babylon after its capture from the Chaldeans.

(a) Gubaru is possibly a translation of Darius. The same radical letters in Arabic mean "king," "compeller," "restrainer." In Hebrew, derivations of the root mean "lord," "mistress," "queen": in Aramaic, "mighty," "almighty."

(b) Gutium was a country north of Babylon and was in all possibility in the time of Cyrus a part of the province of Media.

(c) But even if Gutium were not a part of Media at that time, it was the custom of Persian kings to appoint Medes as well as Persians to satrapies and to the command of armies. Hence Darius -Gubaru may have been a Mede, even if Gutium were not part of Media proper.

(d) Since Daniel never calls Darius the Mede king of Media, it is immaterial what his title or position may have been before he was made king over the realm of the Chaldeans. Since the realm of the Chaldeans never included either Media or Persia, there is absolutely no evidence in the Book of Daniel that its author ever meant to imply that Darius the Mede ever ruled [or had not ruled] over either Media or Persia. [He simply said nothing about his antecedents except that he was a Mede, but made it clear that he was a prominent personage in the partnership of the Medes and Persians.]

(e) That Gubaru is called governor (*pihatu*), and Darius the Mede, king, is no objection to his identification; for in ancient as well as modern oriental empires the governors of provinces and cities were often call kings. Moreover, in the Aramaic language, no more appropriate word than "king" can be found to designate the ruler of a sub-kingdom, or province of the empire.

Ενώ ο Κύρος κατείχε αδιαμφισβήτητα την πόλη, [ο Θεός διέκοψε το ποτό και το γλέντι του Βαλτάσαρ και των αρχόντων και των κυριών του βασιλείου του με μια υπερφυσική γραφή στον τοίχο, που ερμηνεύτηκε γι' αυτόν από τον Δανιήλ ως σήμαινε ότι ο Βαλτάσαρ ζυγίστηκε στα ζυγαριά και βρέθηκε θέλοντας, και το βασίλειό του διαιρέθηκε και δόθηκε στους Μήδους και τους Πέρσες].

Ο Κύρος βρισκόταν ήδη στις πύλες του παλατιού. Ο συναγερμός σήμανε και ο ασεβής Βαλτάσαρ, που ορμούσε από την αίθουσα, με το σπαθί στο χέρι, αντιμετώπισαν τους Πέρσες και κομματιάστηκαν αμέσως μαζί με όλους τους συνοδούς του. . . .

Ο θάνατος του Βαλτάσαρ. . . έβαλε μια περίοδο στη δεύτερη Ασσυριακή Αυτοκρατορία, π.Χ. 536. Η μείωση της Βαβυλώνας ακολουθήθηκε από την υποταγή όλων των ασσυριακών εδαφών και η αυτοκρατορία του Κύρου οριοθετήθηκε Βορρά από την Κασπία και τη Μαύρη Θάλασσα, ανατολικά από την Ινδία, νότια από την Αραβία Θάλασσα [Περσικός Κόλπος] και Αιθιοπία, και Δυτικά από τη Λιβύη, τη Μεσόγειο και το Αρχιπέλαγος. κατανοώντας τη Μικρά Ασία, τη Συρία, την Αίγυπτο, την Αραβία, την Ασσυρία, την Αρμενία, τα Μέσα και την Περσία. . . . Ο Κύρος και ο Κναζάρης, ή, όπως τον αποκαλούν στη Γραφή, ο Δαρείος ο Μήδος, σε σύντομο χρονικό διάστημα καθιέρωσαν την κυβέρνηση σε ακίνητη βάση. Διαίρεσαν την αυτοκρατορία σε 120 επαρχίες, σύμφωνα με τον προφήτη, και διόρισαν σατράπες, ή κυβερνήτες πάνω τους. . . .

Ο ΚΥΡΟΣ ΜΟΝΟΣ: Δύο χρόνια μετά την πτώση της Βαβυλώνας, ο Κναζάρης, ο θεός, και ο Καμβύσης, ο πατέρας του Κύρου, πέθαναν και έμεινε μοναδικός κύριος της νέας αυτοκρατορίας, το 534 π.Χ.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΔΑΡΕΙΟ ΤΟΝ ΜΗΔΑ

1. ΙΩΣΗΦΟΣ: «... αλλά όταν η Βαβυλώνα καταλήφθηκε από τον Δαρείο, και όταν αυτός, με τον συγγενή του τον Κύρο, έβαλαν τέλος στην κυριαρχία των Βαβυλωνίων, ήταν εξήντα δύο ετών. Ήταν γιος του Αστυάγη, , και είχε άλλο όνομα μεταξύ των Ελλήνων». (Αντ.Χ, 11, 4.)

2. ΣΧΟΛΙΟ ΑΜΒΩΝΟΥ: "Η θεωρία που έχει λάβει τη μεγαλύτερη υποστήριξη μεταξύ εκείνων που διατηρούν την αρχαία ημερομηνία για τον Δανιήλ είναι ότι ο Δαρείος ο Μήδος είναι ο Κναζάρης Β'" -- επομένως, γιος του Αστυάγη και θεός του Κύρου.

"Γνωρίζουμε ότι το "Gobaru" ή "Oybaru" -- "Gobryas" στα ελληνικά -- διορίστηκε κυβερνήτης από τον Κύρο όταν κατέκτησε τη Βαβυλώνα, και ότι, στο σενάριο των μυθμείων Sindschirli, ο Gobryas, _____ ή _____, δεν είναι σε αντίθεση με τον Δαρείο,

(f) That Darius is said to have had 120 satraps under him does not conflict with this; for the Persian word "satrap" is indefinite, just like the English word "governor." Besides, Gubaru is said to have appointed pihatus under himself. If the kingdom of the Chaldeans which he received was as large as that of Sargon [722-705 B.C., "king of Assyria" (Isaiah20:1) he may easily have appointed 120 of these sub-rulers; for Sargon names 117 subject cities and countries over which he appointed his prefects and governors.

(g) The peoples, nations and tongues of chapter 6 are no objection to this identification; for Babylonia itself at this time was inhabited by Chaldeans, Arabians, Arameans and Jews, and the kingdom of the Chaldeans embraced also the Assyrians, Elamites, Phoenicians and others within its limits.

(h) This identification is supported further by the fact that there is no other person known to history that can well be meant. Some, indeed, have thought that Darius the Mede was a reflection into the past of Darius Hystaspis; but this is rendered impossible inasmuch as the character, deeds and empire of Darius Hystaspis, which are well known to us from his own monuments and from the Greek historians, do not resemble what Daniel says of Darius the Mede.

[End of quotation from International Standard Bible Encyclopedia.]

POST SCRIPT

Attached is one more page with a chart from THE ILLUSTRATED BIBLE DICTIONARY (1980), with amended annotations. They represent pretty much what would have been said in the original annotations had it not been for a faulty remembrance of one of Whelsey's Lectures published in the Millennial Harbinger of September 1830, on a history of the Medo-Persian Empire.

PHYLOGOLOGICAL NOTE ON XERXES AND AHASUERUS

The spelling Xerxes is an attempt to transliterate into Greek, and from that into English, the Persian word Khshayarsha. The same word in Hebrew took a form that finally was vocalized so as to produce Ahashawerosh, and to be rendered in English as Ahasuerus. The Hebrew word, and presumably the Persian, is said to have meant "king." It could be used either as a name or a title. It is used in the Book of Esther with another Hebrew word meaning king or counselor, so that we have the expression "king Ahasuerus" (1:2,9,16,19; 2:1,12,16,21; 3:1,6,7,8,12; 6:2; 7:5; 8:1,7,10,12; 9:2,20,30; 10:1,3).

_____." ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Τα κενά αντικαθιστούν σενάρια που δεν μπορούν να αντιγραφούν με τον εξοπλισμό μας.

3. ΔΙΕΘΝΗΣ ΠΡΟΤΥΠΗ ΒΙΒΛΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ (αναφέρεται χωρίς τη χρήση εισαγωγικών): Ο Δαρειός ο Μήδος (Δαν.6:1· 11:1) ήταν γιος του Ασσούρου (Ξέρξης) του σπέρματος των Μήδων (Δαν.9:1). Έλαβε την κυβέρνηση του Βαλτάσαρ του Χαλδαίου μετά το θάνατο αυτού του πρίγκιπα (Δαν.5:30-31, 6:1) και έγινε βασιλιάς του βασιλείου των Χαλδαιών.

Από το Δαν.6:28 μπορούμε να συμπεράνουμε ότι ο Δαρειός ήταν βασιλιάς ταυτόχρονα με τον Κύρο. Έξω από το βιβλίο του Δανιήλ δεν αναφέρεται ονομαστικά ο Δαρειός ο Μήδος, αν και υπάρχουν καλοί λόγοι για να τον ταυτίσουμε με τον Gubaru, ή τον Ugbaru, τον κυβερνήτη του Gutium, ο οποίος λέγεται στο Χρονικό Nabunaid-Cyrus ότι διορίστηκε από τον Κύρο. ως κυβερνήτης της Βαβυλώνας μετά την κατάληψη της από τους Χαλδαιούς.

(α) Το Gubaru είναι πιθανώς μετάφραση του Darius. Τα ίδια ριζοσπαστικά γράμματα στα αραβικά σημαίνουν «βασιλιάς», «αναγκαστικός», «συγκράτηση». Στα εβραϊκά, τα παράγωγα της ρίζας σημαίνουν «κύριος», «ερωμένη», «βασιλίτσα»: στα αραμαϊκά, «ισχυρός», «παντοδύναμος».

(β) Το Γούτιο ήταν μια χώρα βόρεια της Βαβυλώνας και ήταν κατά πάσα πιθανότητα την εποχή του Κύρου τμήμα της επαρχίας Μηδίας.

(γ) Αλλά ακόμα κι αν το Γούτιο δεν ήταν μέρος της Μηδίας εκείνη την εποχή, ήταν η συνήθεια των Περσών βασιλιάδων να διορίζουν Μήδους καθώς και Πέρσες σε σατραπίες και στη διοίκηση των στρατευμάτων. Ως εκ τούτου, ο Darius - Gubaru μπορεί να ήταν Μήδος, ακόμα κι αν ο Gutium δεν ήταν μέρος των Media.

(δ) Εφόσον ο Δανιήλ δεν αποκαλεί ποτέ τον Δαρειό τον Μήδο βασιλιά της Μηδίας, δεν έχει σημασία ποιος μπορεί να ήταν ο τίτλος ή η θέση του πριν γίνει βασιλιάς στο βασίλειο των Χαλδαιών. Εφόσον το βασίλειο των Χαλδαιών δεν περιλάμβανε ποτέ ούτε τη Μηδία ούτε την Περσία, δεν υπάρχει καμία απολύτως απόδειξη στο Βιβλίο του Δανιήλ ότι ο συγγραφέας του σκόπευε ποτέ να υπονοήσει ότι ο Δαρειός ο Μήδος κυβέρνησε ποτέ [ή δεν είχε κυριαρχήσει] ούτε στη Μηδία ούτε στην Περσία. [Απλώς δεν είπε τίποτα για τους προκατόχους του εκτός από το ότι ήταν Μήδος, αλλά ξεκαθάρισε ότι ήταν εξέχουσα προσωπικότητα στη σύμπραξη Μήδων και Περσών.]

(ε) Το ότι ο Gubaru ονομάζεται κυβερνήτης (pihatu), και ο Δαρειός ο Μήδος, βασιλιάς, δεν αποτελεί αντίρρηση για την ταύτισή του. γιατί στις αρχαίες αλλά και στις σύγχρονες ανατολίτικες αυτοκρατορίες οι κυβερνήτες των επαρχιών και των πόλεων αποκαλούνταν συχνά βασιλιάδες.

Prophecy - Kingdoms
Daniel Chapter 7

1. As Depicted by Daniel: This chapter contains a dream and visions comparable in significance to the dream of Nebuchadnezzar in Chapter 2, but with some added aspects. In Daniel's visions he saw four beasts which represented four successive world kingdoms, superseded by an everlasting kingdom received in heaven from "the ancient of days" by "one like unto a son of man." By common consent these represent the same kingdoms symbolized in Nebuchadnezzar's dream, beginning with Babylonia and with Nebuchadnezzar as its king. According to Daniel, that kingdom was given to "the Medes and Persians" (5:28), represented here and elsewhere as one kingdom of the combined peoples (see 6:8,12,15; Esther 1:1-3,14,18-20; 10:2) -- a Medo-Persian empire, if you please. And when it had taken over the Babylonian empire, Darius the Mede received the kingdom (5:28; cf. 11:1). Then within a couple of years, according to secular history, when the latter was dead, Daniel speaks of the "reign of Cyrus the Persian" as following (6:28; cf. 10:1).

2. As Interpreted by Conservative Protestants Versus Roman Catholics and Liberals: The traditional view of Protestant interpreters has been that the four successive kingdoms of Chapters 2 and 7 were the Babylonian, Medo-Persian, Grecian (or Macedonian), And Roman empires, with the fifth world kingdom being that of Christ, established in the day of the Roman kings. But Roman Catholic and liberal interpreters have for the most part considered the Medes and Persians as two empires instead of one, thus making the Grecian Empire to be the fourth, and Israel to be the fifth. The Roman Catholics do it principally to counter the traditional Protestant interpretation that the "little horn" of the fourth beast (7:8,19-26) represents the Papacy and its relationship to the Roman Empire. And liberal non-Catholic interpreters do so because of not believing in predictive prophecy, which they would have to concede if they admitted the fourth world empire of Chapters 2 and 7 to be that of Rome. For the Roman Empire did not succeed the Grecian until the first century B.C., with the subjugation of Syria in 63 B.C. and Egypt in 30 B.C., and they contend that the Book of Daniel was written in the second century B.C.

3. Liberal and Catholic Interpretations Unsustainable and Ineffectual: Making the Grecian instead of the Roman empire to be the fourth intended by Daniel by no means solves the problem for Catholics and liberals. For Daniel describes only three world empires, not four, to succeed the Babylonian, whereas secular history makes it evident that

Επιπλέον, στην αραμαϊκή γλώσσα, δεν μπορεί να βρεθεί πιο κατάλληλη λέξη από το «βασιλιάς» για να προσδιορίσει τον άρχοντα ενός υποβασιλείου ή μιας επαρχίας της αυτοκρατορίας.

(στ) Το ότι ο Δαρείος λέγεται ότι είχε 120 σατράπες κάτω από αυτόν δεν έρχεται σε αντίθεση με αυτό, γιατί η περσική λέξη «satrap» είναι αόριστη, ακριβώς όπως η αγγλική λέξη «κυβερνήτης». Εξάλλου, ο Gubaru λέγεται ότι διόρισε τον rihatus υπό τον εαυτό του. Εάν το βασίλειο των Χαλδαιών που έλαβε ήταν τόσο μεγάλο όσο αυτό του Σαργών [722-705 π.Χ., «βασιλιάς της Ασσυρίας» (Ησαΐας 20:1)], μπορεί εύκολα να είχε διορίσει 120 από αυτούς τους υποάρχοντες: επειδή ο Σαργών ονομάζει 117 υποτελείς πόλεις και χώρες στις οποίες διόρισε τους νομάρχες και τους κυβερνήτες του.

(ζ) Οι λαοί, τα έθνη και οι γλώσσες του κεφαλαίου 6 δεν αντιτίθενται σε αυτόν τον προσδιορισμό. γιατί η ίδια η Βαβυλωνία εκείνη την εποχή κατοικούνταν από Χαλδαίους, Άραβες, Αραμίους και Εβραίους, και το βασίλειο των Χαλδαιών αγκάλιαζε επίσης τους Ασσύριους, τους Ελαμίτες, τους Φοίνικες και άλλους εντός των ορίων του.

(η) Αυτή η ταύτιση υποστηρίζεται περαιτέρω από το γεγονός ότι δεν υπάρχει άλλο πρόσωπο γνωστό στην ιστορία που να μπορεί να εννοηθεί. Κάποιοι, πράγματι, σκέφτηκαν ότι ο Δαρείος ο Μήδος ήταν μια αντανάκλαση στο παρελθόν του Δαρείου Υστάσπη. αλλά αυτό καθίσταται αδύνατο, καθώς ο χαρακτήρας, οι πράξεις και η αυτοκρατορία του Δαρείου Ιστάσπη, που μας είναι καλά γνωστά από τα δικά του μνημεία και από τους Έλληνες ιστορικούς, δεν μοιάζουν με όσα λέει ο Δανιήλ για τον Δαρείο τον Μήδο.

[Τέλος αποσπάσματος από την International Standard Bible Encyclopedia.]

ΑΝΑΡΤΗΣΗ ΣΕΝΑΡΙΟ

Επισυνάπτεται μια ακόμη σελίδα με ένα γράφημα από το ΛΕΞΙΚΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΥ (1980), με τροποποιημένους σχολιασμούς. Αντιπροσωπεύουν σχεδόν αυτό που θα είχε ειπωθεί στους αρχικούς σχολιασμούς αν δεν υπήρχε μια εσφαλμένη ανάμνηση μιας από τις Διαλέξεις του Whelsey που δημοσιεύθηκαν στο Millennial Harbinger του Σεπτεμβρίου 1830, σχετικά με μια ιστορία της Μηδο-Περσικής Αυτοκρατορίας.

ΦΥΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΞΕΡΞΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΧΑΣΟΥΗΡΟ

Η ορθογραφία Ξέρξης είναι μια προσπάθεια μεταγραφής στα ελληνικά, και από αυτήν στα αγγλικά, της περσικής

the Roman was likewise a world empire, and the last to succeed the Babylonian.

Also, during the existence of the fourth successive world kingdom, the God of heaven was to set up a universal kingdom that would not be destroyed or taken over by another people (2:34-35; 44-45; 7:13-14,27). This the liberals and Catholics would make the kingdom of Israel. But that was not set up in the days of the Grecian kings. It had been established at Sinai in the 15th century B.C., and it came to an end in A.D. 70 with the destruction of Jerusalem by armies of Rome, in the days of the Roman kings or emperors. And should we consider its beginning as having been in the 2nd century B.C. at the time Judas Maccabeus and his followers gained its independence from the Syrian portion of the Grecian empire, as the above mentioned interpreters do, it still came to end in A.D. 70, and was not everlasting. Neither had it ever been a universal kingdom.

Moreover, if we think of the fifth successive world kingdom as Christ's of spiritual Israel, as it must have been -- not of this world (John 18:36) -- it was not established until the days of the Roman kings. For John the Baptist and Jesus and his disciples, prior to the death of Jesus, preached it as "at hand" (Matt.3:2; 4:17' 10:7) or "is come nigh unto you" (Luke 10:7, 11). Approximately six months before his crucifixion and resurrection, Jesus stated that "there are some here of them that stand by, who shall in no wise taste of death, till they see the kingdom of God come with power" (Mark 9:1). Then, after his resurrection, he assured his apostles that "ye shall receive power when the Holy Spirit is come upon you" (Acts 1:8), in which he had said they would be "baptized not many days hence" (v.5). And, on Pentecost, ten days after his ascension into heaven, "they were all filled with the Holy Spirit, and began to speak with other tongues as the Spirit gave them utterance" (Acts 2:1-4). The Spirit's power continued to be manifested by "many wonders and signs [that] were done through the apostles" (v.43).

Furthermore, the mother of Jesus had been told before he was born, that "he shall be great, and shall be called the Son of the Most High: and the Lord God shall give him the throne of his father David: and he shall reign over the house of Jacob [Israel] for ever; and of his kingdom there shall be no end" (Luke 1:32-33). And on Pentecost, by inspiration of the Holy Spirit, it was preached that he had been raised from the dead and ascended into heaven to sit on David's throne (Acts 2:22-36) -- that is, to rule over the people of God, spiritual Israel, for God, as David had done in ruling over fleshly Israel. After that, "the saints and faithful brethren in Christ" were said to have been delivered out of the power of darkness and "translated . . . into the kingdom of the Son Of his [God's] love" (Colossians 1:2, 13). And when John wrote the Revelation near the end of the first Christian century, he said to his Christian readers, "I John, [am] your

λέξης Khshayarsha. Η ίδια λέξη στα εβραϊκά πήρε μια μορφή που τελικά φωνήθηκε έτσι ώστε να παράγει το Ahashawerosh και να αποδοθεί στα αγγλικά ως Ahasuerus. Η εβραϊκή λέξη, και πιθανώς η περσική, λέγεται ότι σήμαινε «βασιλιάς». Θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί είτε ως όνομα είτε ως τίτλος. Χρησιμοποιείται στο Βιβλίο της Εσθήρ με μια άλλη εβραϊκή λέξη που σημαίνει βασιλιάς ή σύμβουλος, έτσι ώστε να έχουμε την έκφραση «βασιλιάς Ασσουήρη» (1;2,9,16,19; 2:1,12,16,21; 3: 1,6,7,8,12· 6:2· 7:5· 8:1,7,10,12· 9:2,20,30· 10:1,3).

Κεφάλαιο 4

Προφητεία - Βασιλεία

Daniel Κεφάλαιο 7

1. Όπως απεικονίζεται από τον Δανιήλ: Αυτό το κεφάλαιο περιέχει ένα όνειρο και οράματα συγκρίσιμα σε σημασία με το όνειρο του Ναβουχοδονόσορ στο Κεφάλαιο 2, αλλά με ορισμένες πρόσθετες πτυχές. Στα οράματα του Δανιήλ είδε τέσσερα θηρία που αντιπροσώπευαν τέσσερα διαδοχικά παγκόσμια βασίλεια, τα οποία αντικαταστάθηκαν από ένα αιώνιο βασίλειο που ελήφθη στον ουρανό από «τους αρχαίους των ημερών» από «ένα που μοιάζει με γιο ανθρώπου». Κατά κοινή συναίνεση αντιπροσωπεύουν τα ίδια βασίλεια που συμβολίζονται στο όνειρο του Ναβουχοδονόσορα, ξεκινώντας από τη Βαβυλωνία και με τον Ναβουχοδονόσορ ως βασιλιά της. Σύμφωνα με τον Δανιήλ, αυτό το βασίλειο δόθηκε στους «Μήδους και τους Πέρσες» (5:28), που αντιπροσωπεύονται εδώ και αλλού ως ένα βασίλειο των συνδυασμένων λαών (βλέπε 6:8,12,15· Εσθήρ 1:1-3,14 ,18-20, 10-2) -- μια Μηδοπερσική αυτοκρατορία, αν θέλετε. Και όταν κατέλαβε τη Βαβυλωνιακή αυτοκρατορία, Ο Δαρείος ο Μήδος έλαβε τη βασιλεία (5:28· πρβλ. 11:1). Στη συνέχεια, μέσα σε δύο χρόνια, σύμφωνα με την κοσμική ιστορία, όταν ο τελευταίος ήταν νεκρός, ο Δανιήλ μιλά για τη «βασιλεία του Κύρου του Πέρση» ως εξής (6:28, πρβλ. 10:1).

2. Όπως ερμηνεύεται από συντηρητικούς προτεστάντες εναντίον ρωμαιοκαθολικών και φιλελεύθερων: Η παραδοσιακή άποψη των προτεσταντών ερμηνευτών ήταν ότι τα τέσσερα διαδοχικά βασίλεια των κεφαλαίων 2 και 7 ήταν η Βαβυλωνιακή, η Μηδο-Περσική, η Ελληνική (ή Μακεδονική) και η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, με το πέμπτο παγκόσμιο βασίλειο είναι αυτό του Χριστού, που ιδρύθηκε την εποχή των Ρωμαίων βασιλιάδων. Αλλά οι Ρωμαιοκαθολικοί και οι φιλελεύθεροι διερμηνείς θεωρούν ως επί το πλείστον τους Μήδους και τους Πέρσες ως δύο αυτοκρατορίες αντί για μία, καθιστώντας έτσι την Ελληνική Αυτοκρατορία ως την τέταρτη και το Ισραήλ την πέμπτη. Οι Ρωμαιοκαθολικοί το κάνουν κυρίως για να αντικρούσουν την παραδοσιακή προτεσταντική ερμηνεία ότι το «μικρό κέρατο» του τέταρτου θηρίου (7:8,19-26) αντιπροσωπεύει τον Παπισμό και τη σχέση του με τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Και οι φιλελεύθεροι μη Καθολικοί ερμηνευτές το κάνουν επειδή δεν πιστεύουν σε

brother and partaker with you in the tribulation and kingdom and patience which are in Jesus" (1:9). In other words, the kingdom of Christ was in existence and composed of those who were "in Jesus" -- that is, those in fellowship with and obedient to him. And all this was during the days of the Roman kings, not of the Grecian kings.

4. Conclusion and Implications: Hence, it seems inevitable that the Roman Empire was the fourth kingdom of Daniel 2 and 7, during the existence of which the God of heaven would set up a universal and everlasting kingdom. "In the days of those [the Roman] kings shall the God of heaven set up a kingdom which shall never be destroyed, nor shall the sovereignty thereof be left to another people: but it shall break in pieces and consume all these kingdoms [the four preceding it], and I shall stand for ever" (2:44). And this involves implications concerning divisions and the "ten horns" and another "little horn" of the fourth beast or kingdom, whether we can identify them with certainty or not.

5. Divisions of the Fourth Kingdom: In Daniel 2, the fourth kingdom was represented by the legs and feet (presumably two) and toes (presumably ten) of the image of which Nebuchadnezzar dreamed. These no doubt represented the division of the Roman Empire into its eastern and western dominions, consisting of "ten" kingdoms or provinces. In Daniel 7, the fourth kingdom is represented as a beast with ten horns (vs.7,20, 24), which are said to be 'ten kings' (and, of course, their dominions) arising from or from within and described as being a part of said kingdom (v.24). And in Revelation 17, we again seem to have Imperial Rome represented as a beast with "ten horns" (vs.3, 12, 16). These represented ten kings who at the time Revelation was written had not yet received their kingdoms, but would receive them in time to reign with the beast and as a part of his kingdom or empire for a short time described as "one hour" (vs.12-17), before the destruction of said empire.

6. Identity of the "Ten Horns": The number 'ten' may not be intended for precisely ten, but may be a round number symbolic of all of an indefinite yet goodly number. And among those who think precisely ten is meant there is no unanimity as to which ones make it up. That is true of those who hold, we believe erroneously, the Grecian to be the fourth kingdom. For example, Calumet names individual kings as: (1) Seleucus Nicator, (2) Antiochus Soter, (3) Antiochus Theos, (4) Antiochus Callinicus, (5) Seleucus Ceraunus, (6) Antiochus the Great, (7) Seleucus Philopater, brother of Antiochus Epiphanes, (8) Laomedon, of Mitylene, to whom Syria and Phoenicia had been entrusted, (9) Antigone, and (10) the latter's son, Demetrius, who possessed those provinces, with the titles of kings. Others leave off Demetrius, and start with Alexander the Great, or make some other variation. And all of them have a mixture

προγνωστικές προφητείες, τις οποίες θα έπρεπε να παραδεχτούν εάν παραδέχονταν ότι η τέταρτη παγκόσμια αυτοκρατορία των Κεφαλαίων 2 και 7 είναι αυτή της Ρώμης. Διότι η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία δεν διαδέχτηκε την Ελληνική μέχρι τον πρώτο αιώνα π.Χ., με την υποταγή της Συρίας το 63 π.Χ. και της Αιγύπτου το 30 π.Χ., και υποστηρίζουν ότι το Βιβλίο του Δανιήλ γράφτηκε τον δεύτερο αιώνα π.Χ.

3. Φιλελεύθερες και καθολικές ερμηνείες μη βιώσιμες και αναποτελεσματικές: Το να κάνει την ελληνική αντί για τη ρωμαϊκή αυτοκρατορία να είναι η τέταρτη που επιδιώκει ο Δανιήλ σε καμία περίπτωση δεν λύνει το πρόβλημα για τους Καθολικούς και τους φιλελεύθερους. Διότι ο Δανιήλ περιγράφει μόνο τρεις παγκόσμιες αυτοκρατορίες, όχι τέσσερις, για να διαδεχτούν τη Βαβυλωνιακή, ενώ η κοσμική ιστορία καθιστά φανερό ότι η Ρωμαϊκή ήταν επίσης μια παγκόσμια αυτοκρατορία και η τελευταία που διαδέχτηκε τη Βαβυλωνιακή.

Επίσης, κατά τη διάρκεια της ύπαρξης του τέταρτου διαδοχικού παγκόσμιου βασιλείου, ο Θεός του ουρανού επρόκειτο να δημιουργήσει ένα παγκόσμιο βασίλειο που δεν θα καταστραφεί ούτε θα καταληφθεί από άλλο λαό (2:34-35· 44-45· 7:13-14 ,27). Αυτό οι φιλελεύθεροι και οι καθολικοί θα έκαναν το βασίλειο του Ισραήλ. Αλλά αυτό δεν είχε στηθεί στις ημέρες των Ελλήνων βασιλιάδων. Είχε ιδρυθεί στο Σινά τον 15ο αιώνα π.Χ. και τελείωσε το 70 μ.Χ. με την καταστροφή της Ιερουσαλήμ από στρατούς της Ρώμης, την εποχή των Ρωμαίων βασιλιάδων ή αυτοκρατόρων. Και αν θεωρήσουμε ότι η αρχή του έγινε τον 2ο αιώνα π.Χ., όταν ο Ιούδας Μακκαβαίος και οι οπαδοί του απέκτησαν την ανεξαρτησία του από το συριακό τμήμα της ελληνικής αυτοκρατορίας, όπως κάνουν οι προαναφερθέντες ερμηνευτές, τελείωσε ακόμα το 70 μ.Χ. και δεν ήταν αιώνιο. Ούτε ήταν ποτέ ένα παγκόσμιο βασίλειο.

Επιπλέον, αν σκεφτούμε το πέμπτο διαδοχικό παγκόσμιο βασίλειο ως του Χριστού του πνευματικού Ισραήλ, όπως πρέπει να ήταν -- όχι αυτού του κόσμου (Ιωάννης 18:36) -- δεν ιδρύθηκε παρά τις ημέρες των Ρωμαίων βασιλιάδων. Διότι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής και ο Ιησούς και οι μαθητές του, πριν από το θάνατο του Ιησού, το κήρυξαν ως «πλησίασμα» (Ματθ.3:2· 4:17' 10:7) ή «ήλθε κοντά σας» (Λουκάς 10 :7, 11). Περίπου έξι μήνες πριν από τη σταύρωση και την ανάστασή του, ο Ιησούς δήλωσε ότι «υπάρχουν μερικοί από αυτούς που στέκονται δίπλα τους, που δεν θα γευτούν καθόλου θάνατο, μέχρι να δουν τη βασιλεία του Θεού να έρχεται με δύναμη» (Μάρκος 9:1). Στη συνέχεια, μετά την ανάστασή του, διαβεβαίωσε τους αποστόλους του ότι «θα λάβετε δύναμη όταν το Άγιο Πνεύμα έρθει επάνω σας» (Πράξεις 1:8), στο οποίο είχε πει ότι θα βαφτίζονταν «όχι πολλές μέρες από τότε» (εδ. 5). Και, την Πεντηκοστή, δέκα ημέρες μετά την ανάληψή του στους ουρανούς, «πλημμύρισαν όλοι με Άγιο Πνεύμα και

of predecessors and contemporaries, whereas the scriptures seem to make them all contemporaries.

There is the same lack of unanimity among those who consider, we believe correctly, the Roman Empire to be the fourth kingdom of Daniel 2 and 7. Adam Clarke, for instance, says "they are reckoned thus:" (1) The Roman Senate, (2) Greeks, in Ravenna, (3) Lombards, in Lombardy, (4) The Huns, in Hungary, (5) The Alemans, in Germany, (6) The Franks, in France, (7) The Burgundians, in Burgundy, (8) The Saracens, in Africa and part of Spain, (9) The Goths, in other parts of Spain, and (10) The Saxons, in Britain. Horne's monumental Introduction to the Critical Study and Knowledge of the Holy Scriptures (1889) gives five lists by as many eminent scholars, no two of which are precisely the same though all of them have some in common.

And Straub's Biblical Analysis (1935), of considerable merit over all, lists the following with even more differences and with dates appended: (1) The Franks, A.D. 360-749; (2) Ostro-Goths, A.D. 385-523; (3)

Visi-Goths, A.D. 398-419; (4) Vandals, A.D. 429-533; (5) Burgundians, A.D. 419-534; (6) Saxons, A.D. 449-457; (7) Suevi, A.D. 409-585; (8) Gepidi, A.D. 453-566; (9) Lombards, A.D. 568-774; and (10) Eastern Empire, A.D. 595-1453.

Why Straub has the Eastern Empire beginning in A.D. 595, is not apparent. But it may be a typographical error, with A.D. 395 intended. For on that date, with the death of Emperor Theodosius, fifth successor to Constantine the Great, the Roman Empire was partitioned between his two sons, Arcadius and Honorius -- Arcadius being given the eastern half with his capital at Constantinople and Honorius given the western half with his capital at Rome. The Roman Empire of the West came to an end in A.D. 496. But the Eastern Empire, or East Roman Empire, also called the Byzantine Empire, lasted till the fall of Constantinople to the Turks in A.D. 1453.

It came to be called the Byzantine Empire from the Greek town of Byzantium on the Bosphorus Strait separating Europe from Asia, rebuilt, fortified, and renamed by Constantine, who referred to it as New Rome and made it the capital of the entire Roman Empire, which it remained till the above-mentioned partition of the empire. After that partition Roman law and many of the ancient Roman traditions persisted in the East, though Latin soon gave place to Greek as the popular tongue, and life and art became more and more oriental in tone. The church also became more and more different in the East and West, giving rise to much dissension and finally a formal break and excommunication in A.D. 1054 that has persisted ever since.

άρχισαν να μιλούν σε άλλες γλώσσες καθώς το Πνεύμα τους έδωσε να ομιλούν» (Πράξεις 2:1-4). Η δύναμη του Πνεύματος συνέχισε να εκδηλώνεται με «πολλά θαύματα και σημεία [που] έγιναν μέσω των αποστόλων» (εδ.43).

Επιπλέον, η μητέρα του Ιησού είχε ειπωθεί πριν γεννηθεί, ότι «θα είναι μεγάλος και θα ονομαστεί Υιός του Υψίστου· και ο Κύριος ο Θεός θα του δώσει τον θρόνο του πατέρα του Δαβίδ· και θα βασιλέψει. πάνω από τον οίκο του Ιακώβ [Ισραήλ] για πάντα· και η βασιλεία του δεν θα έχει τέλος» (Λουκάς 1:32-33). Και την Πεντηκοστή, με έμπνευση του Αγίου Πνεύματος, κηρύχθηκε ότι είχε αναστηθεί από τους νεκρούς και αναλήφθηκε στον ουρανό για να καθίσει στο θρόνο του Δαβίδ (Πράξεις 2:22-36) -- δηλαδή για να κυβερνήσει τον λαό του Θεού, πνευματικό Ισραήλ, για τον Θεό, όπως είχε κάνει ο Δαβίδ κυβερνώντας τον σαρκικό Ισραήλ. Μετά από αυτό, «οι άγιοι και οι πιστοί εν Χριστώ αδελφοί» λέγεται ότι ελευθερώθηκαν από τη δύναμη του σκότους και «μεταφράστηκαν... στη βασιλεία του Υιού της αγάπης του [του Θεού]» (Κολοσσαείς 1:2, 13).). Και όταν ο Ιωάννης έγραψε την Αποκάλυψη κοντά στο τέλος του πρώτου χριστιανικού αιώνα, είπε στους Χριστιανούς αναγνώστες του: «Εγώ ο Ιωάννης, [είμαι] αδελφός σας και μέτοχος μαζί σας στη θλίψη και τη βασιλεία και την υπομονή που είναι στον Ιησού» (1: 9). Με άλλα λόγια, η βασιλεία του Χριστού υπήρχε και αποτελούταν από εκείνους που ήταν «εν τω Ιησού» -- δηλαδή εκείνους που είχαν κοινωνία μαζί του και υπάκουαν σε αυτόν. Και όλα αυτά ήταν επί των ημερών των Ρωμαίων βασιλιάδων, όχι των Ελλήνων βασιλιάδων. όσοι συναναστρέφονται μαζί του και είναι υπάκουοι σε αυτόν. Και όλα αυτά ήταν επί των ημερών των Ρωμαίων βασιλιάδων, όχι των Ελλήνων βασιλιάδων.

4. Συμπέρασμα και Συνέπειες: Ως εκ τούτου, φαίνεται αναπόφευκτο ότι η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία ήταν το τέταρτο βασίλειο του Δανιήλ 2 και 7, κατά την ύπαρξη του οποίου ο Θεός του ουρανού θα έστηνε ένα παγκόσμιο και αιώνιο βασίλειο. «Στις ημέρες εκείνων [των Ρωμαίων] βασιλιάδων θα στήσει ο Θεός του ουρανού ένα βασίλειο που δεν θα καταστραφεί ποτέ, ούτε η κυριαρχία του θα αφηθεί σε άλλο λαό· αλλά θα σπάσει σε κομμάτια και θα καταστρέψει όλα αυτά τα βασίλεια [το τέσσερις προηγούνται], και θα μείνω για πάντα» (2:44). Και αυτό περιλαμβάνει συνέπειες σχετικά με τις διαιρέσεις και τα «δέκα κέρατα» και ένα άλλο «μικρό κέρατο» του τέταρτου θηρίου ή του βασιλείου, είτε μπορούμε να τα αναγνωρίσουμε με βεβαιότητα είτε όχι.

5. Διαιρέσεις του Τέταρτου Βασιλείου: Στο Δανιήλ 2, το τέταρτο βασίλειο αντιπροσωπεύονταν από τα πόδια και τα πόδια (πιθανώς δύο) και τα δάχτυλα των ποδιών (πιθανώς δέκα) της εικόνας της οποίας ονειρεύτηκε ο Ναβουχοδονόσορ. Αυτά αναμφίβολα αντιπροσώπευαν τη διαίρεση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας στην ανατολική και

The bottom line, however, with reference to the "ten" kings or kingdoms seems to be that we cannot know precisely who or what they were, if the number is literal and definite instead of symbolic. Not only do the specific arrangements men have come up with not agree with each other, none of them seems to meet all the requisites of scripture.

In both Daniel and Revelation they are part and parcel of the Roman Empire before its dissolution, and they all join in making war against the "saints" (Daniel) and the "Lamb," the "Lord of lords, and King of kings" and those 'with him' (Revelation). And in Revelation, not only did the Lamb and they that were with him overcome them, but they in turn came to hate the harlot city (Pagan Rome) and make her desolate as a corrupting and persecuting entity -- hence, seeming to represent dominions that became Christian and helped to subdue paganism in the empire before the latter collapsed. And in Daniel the dominion was transferred from enemies of the saints to the saints themselves, as was true in the Roman Empire when Christianity triumphed over paganism. So, where Daniel and Revelation differ slightly in detail, they simply supplement rather than contradict each other.

In Revelation, the "ten" were originally a part of the "beast" for "one hour" before it went "into perdition" and while it was still engaged in war against the saints. But the Lombards, mentioned in nearly all the lists cited above, came into existence as a kingdom, according to Straub, in A.D. 568 and continued till A.D. 774, the beginning date of which was after the fall of the western part of the empire in A.D. 496. And it was still much longer after the empire ceased in the fourth century A.D. (the 300s) to be a persecutor of Christians. In fact, the beginning dates of all the "ten" as listed by Straub [A.D. 360, 385, 398, 429, 419, 449, 409, 453, 568, and 595] are too late for involvement in the imperial persecutions of the Roman Empire) except for the abortive effort of the apostate Emperor Julian, A.D., 361-63, which only the Franks, A.D. 360-749, could have participated in but did not, so far as we have any record). Moreover, the "Eastern Empire" as such, which had its formal beginning with separate emperors in A.D. 395, was never a persecutor of Christians, but their friend and protector instead.

Finally, in addition to lack of involvement in imperial persecutions, all the ten as listed by Straub (with just over half duplicated in other lists) came into existence -- except for the Lombards and the Eastern Empire (of for the Lombards only, if Straub's beginning date for the Eastern Empire is corrected) -- before the Western Empire had come to an end, all the way from A.D. 360 to 453, or from 116 to 23 years before its fall. Now -- if one day stands for a year, as often computed -- the one hour each of these had authority with the beast would be either 1/12 or 1/24 of a day -- hence, either one month or 1/2 month! -- which seems pretty

τη δυτική κυριαρχία της, αποτελούμενη από «δέκα» βασιλεία ή επαρχίες. Στο Δανιήλ 7, το τέταρτο βασίλειο παριστάνεται ως ένα θηρίο με δέκα κέρατα (έναντι 7,20, 24), τα οποία λέγονται ότι είναι «δέκα βασιλιάδες» (και, φυσικά, οι κυριαρχίες τους) που προέρχονται από ή από μέσα και περιγράφονται ως μέρος του εν λόγω βασιλείου (εδ.24). Και στην Αποκάλυψη 17, φαίνεται πάλι να έχουμε την Αυτοκρατορική Ρώμη να παριστάνεται ως θηρίο με «δέκα κέρατα» (έναντι 3, 12, 16). Αυτοί αντιπροσώπευαν δέκα βασιλιάδες που την εποχή που γράφτηκε η Αποκάλυψη δεν είχαν λάβει ακόμη τα βασίλειά τους,

6. Ταυτότητα των «Δέκα Κέρατων»: Ο αριθμός «δέκα» μπορεί να μην προορίζεται ακριβώς για δέκα, αλλά μπορεί να είναι ένας στρογγυλός αριθμός που συμβολίζει το σύνολο ενός αόριστου αλλά καλού αριθμού. Και μεταξύ εκείνων που πιστεύουν ότι εννοείται ακριβώς δέκα, δεν υπάρχει ομοφωνία ως προς το ποιοι το αποτελούν. Αυτό ισχύει για όσους θεωρούν, λανθασμένα πιστεύουμε, ότι ο Ελληνικός είναι το τέταρτο βασίλειο. Για παράδειγμα, ο Calumet ονομάζει μεμονωμένους βασιλιάδες ως: (1) Σέλευκος Νικάτωρ, (2) Αντίοχος Σώτερ, (3) Αντίοχος Θεός, (4) Αντίοχος Καλλίνικος, (5) Σέλευκος Κεραούνος, (6) Αντίοχος ο Μέγας, (7) Σέλευκος Ο Φιλόπατρος, αδελφός του Αντιόχου Επιφάνη, (8) ο Λαομέδοντας, ο Μυτιληναίος, στον οποίο είχαν ανατεθεί η Συρία και η Φοινίκη, (9) η Αντιγόνη και (10) ο γιος του τελευταίου, ο Δημήτριος, που κατείχε αυτές τις επαρχίες, με τίτλους βασιλέων. Άλλοι εγκαταλείπουν τον Δημήτριο και ξεκινούν με τον Μέγα Αλέξανδρο, ή κάνουν κάποια άλλη παραλλαγή. Και όλοι έχουν ένα μείγμα προκατόχων και συγχρόνων, ενώ οι γραφές φαίνεται να τους κάνουν όλους σύγχρονους.

Υπάρχει η ίδια έλλειψη ομοφωνίας μεταξύ εκείνων που θεωρούν, σωστά πιστεύουμε, ότι η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία είναι το τέταρτο βασίλειο του Δανιήλ 2 και 7. Ο Adam Clarke, για παράδειγμα, λέει «υπολογίζονται έτσι:» (1) Η Ρωμαϊκή Σύγκλητος, (2) Έλληνες, στη Ραβέννα, (3) Λομβαρδοί, στη Λομβαρδία, (4) Οι Ούννοι, στην Ουγγαρία, (5) οι Αλεμάν, στη Γερμανία, (6) οι Φράγκοι, στη Γαλλία, (7) οι Βουργουνδοί, στη Βουργουνδία, (8) Οι Σαρακηνοί, στην Αφρική και μέρος της Ισπανίας, (9) οι Γότθοι, σε άλλα μέρη της Ισπανίας, και (10) οι Σάξονες, στη Βρετανία. Η μνημειώδης Εισαγωγή του Χορν στην Κριτική Μελέτη και τη Γνώση των Αγίων Γραφών (1889) δίνει πέντε λίστες από ισάριθμους επιφανείς μελετητές, κανένα από τους οποίους δεν είναι ακριβώς ίδιοι, αν και όλοι έχουν κάποια κοινά.

Και η Βιβλική Ανάλυση του Στράουμπ (1935), με μεγάλη αξία απ' όλα, απαριθμεί τα ακόλουθα με ακόμη περισσότερες διαφορές και με συνημμένες ημερομηνίες: (1) The Franks, AD 360-749; (2) Ostro-Goths, AD 385-523; (3)

Visi-Goths, AD 398-419; (4) Vandals, AD 429-533; (5) Βουργουνδοί, AD 419-534; (6) Saxons, AD 449-457; (7) Suevi, AD 409-585; (8) Gepidi, AD 453-566; (9) Lombards,

absurd, not only because of exceeding brevity, but especially because of the irregularity of the length of their coexistence with the beast as compared with the uniformity of their brief authority with him. It would appear, therefore, that the "one hour" must be symbolic of a comparatively short but indefinite time. And, if so, it is not improbable that the "ten horns" are likewise symbolic rather than precisely ten identifiable kings or kingdoms. This would account for the discrepancies in the lists of eminent scholars who attempt to give them precisely, whether they are conservative or liberal in their theology.

7. The "Little Horn" of the Fourth Kingdom: introduced in Daniel 7:8, he is said to have come up among the ten horn, before whom three of the first horns were plucked up by the roots." He is next described as making war with the "saints" and prevailing against them -- "until the ancient of days came, and judgment was given to the saints of the Most High, and the time came that the saints possessed the kingdom" (vs.20-22).

And in vs.24-27, he is spoken of as putting down three kings, speaking words against the Most High, wearing out the saints of the Most High, and thinking to change the times and the law -- and being allowed to do so for "a time and times and half a time" (generally considered to be 3 1/2 years) -- after which his dominion is taken away, and "the kingdom and the dominion, and the greatness of the kingdoms under the whole heaven, shall be given to the people of the saints of the Most High."

"Time, times, and half a time" (v.25) occurs again in 12:6, and in both it is descriptive of a period when the saints or people of God are being warred against. It occurs again in Revelation 12:14, possibly borrowed from Daniel's terminology, and is equivalent to "a thousand two hundred and threescore days" in v. 6 and in 11:3, and to "forty and two months" in 11:28 and 13:5 -- equal to 3 1/2 years -- and likewise representative of a time of great persecution of the people of God. In Revelation it seems to be contrasted the "thousand years" of Chapter 20:1-6 when the saints are free of international and multinational concerted persecution, characteristic previous to and for a short time after the ": thousand years." Should the year-for-a-day system of interpretation be applied in both instances, 3 1/2 prophetic years would represent 1,260 calendar years and the thousand prophetic years would represent 360,000 calendar years. But it may be that both are symbolic rather than literal, with one representing an indefinite comparatively short period of time and the other an indefinite but considerably longer period of time.

Liberal and Catholic interpreters apply the 3 1/2 years in Daniel 7 to the period that Antiochus Epiphanes warred against Israel and attempted to stamp out Judaism, making, as they do, the fourth beast of that chapter to be the Grecian

AD 568-774; και (10) Ανατολική Αυτοκρατορία, AD 595-1453.

Γιατί ο Στράουμπ έχει την Ανατολική Αυτοκρατορία που ξεκίνησε το 595 μ.Χ., δεν είναι προφανές. Αλλά μπορεί να είναι ένα τυπογραφικό λάθος, με σκοπό το AD 395. Διότι εκείνη την ημερομηνία, με το θάνατο του αυτοκράτορα Θεοδοσίου, πέμπτου διαδόχου του Μεγάλου Κωνσταντίνου, η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία μοιράστηκε μεταξύ των δύο γιων του, του Αρκάδιου και του Ονόμου -- στον Αρκάδιο δόθηκε το ανατολικό μισό με πρωτεύουσά του την Κωνσταντινούπολη και στην Ονώρο το δυτικό μισό με πρωτεύουσά του τη Ρώμη. Η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία της Δύσης έληξε το 496 μ.Χ. Αλλά η Ανατολική Αυτοκρατορία, ή Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, που ονομάζεται επίσης Βυζαντινή Αυτοκρατορία, διήρκεσε μέχρι την άλωση της Κωνσταντινούπολης από τους Τούρκους το 1453 μ.Χ.

Ονομάστηκε Βυζαντινή Αυτοκρατορία από την ελληνική πόλη Βυζάντιο στο στενό του Βοσπόρου που χωρίζει την Ευρώπη από την Ασία, ξαναχτίστηκε, οχυρώθηκε και μετονομάστηκε από τον Κωνσταντίνο, ο οποίος την ανέφερε ως Νέα Ρώμη και την έκανε πρωτεύουσα ολόκληρης της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. που παρέμεινε μέχρι την προαναφερθείσα κατάτμηση της αυτοκρατορίας. Μετά από αυτή τη διχοτόμηση, το ρωμαϊκό δίκαιο και πολλές από τις αρχαίες ρωμαϊκές παραδόσεις παρέμειναν στην Ανατολή, αν και σύντομα τα Λατινικά έδωσαν τη θέση τους στην ελληνική ως τη λαϊκή γλώσσα, και η ζωή και η τέχνη έγιναν όλο και πιο ανατολίτικοι. Η εκκλησία γινόταν επίσης ολοένα και πιο διαφορετική στην Ανατολή και τη Δύση, προκαλώντας πολλές διχόνοιες και τελικά μια επίσημη διάλειμμα και αφορισμό το 1054 μ.Χ. που συνεχίζεται από τότε.

Η ουσία, ωστόσο, όσον αφορά τους «δέκα» βασιλιάδες ή βασιλίες φαίνεται να είναι ότι δεν μπορούμε να γνωρίζουμε ακριβώς ποιοι ή τι ήταν, εάν ο αριθμός είναι κυριολεκτικός και καθορισμένος αντί για συμβολικός. Όχι μόνο οι συγκεκριμένες ρυθμίσεις που έχουν καταλήξει οι άνδρες δεν συμφωνούν μεταξύ τους, αλλά καμία από αυτές δεν φαίνεται να πληροί όλες τις προϋποθέσεις της γραφής.

Τόσο στον Δανιήλ όσο και στην Αποκάλυψη αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας πριν από τη διάλυσή της, και όλοι συμμετέχουν στον πόλεμο εναντίον των «αγίων» (Δανιήλ) και του «Αρνιού», του «Κύριου των κυρίων και Βασιλιά των βασιλιάδων». και εκείνοι «μαζί του» (Αποκάλυψη). Και στην Αποκάλυψη, όχι μόνο το Αρνί και όσοι ήταν μαζί του τους νίκησαν, αλλά και αυτοί με τη σειρά τους μισούσαν την πόλη της πόρνης (ειδωλολατρική Ρώμη) και την έκαναν έρημη ως διαφθοροποιό και καταδιωκτική οντότητα -- ως εκ τούτου, φαίνεται να αντιπροσωπεύει κυριαρχίες που έγινε χριστιανικός και βοήθησε να υποτάξει τον παγανισμό στην

empire, and Antiochus Epiphanes to be the "little horn," coming to power after getting rid of several rival claimants. And the "three of the first horns" plucked up before him (v.8), explained as being "three kings" put down by him (v.24), are thought by some of the above interpreters to have been (1) his brother, Seleucus IV, who was murdered, (2) a son of Seleucus IV, Demetrius I Soter, and (3) a younger son of Seleucus or possibly Heliodorus, by whose conspiracy Seleucus had been killed with the intention of setting his younger son on the throne with himself as regent -- but was killed by Antiochus Epiphanes, who occupied the throne himself and is suspected of contriving all the events leading to his accession. At first thought, that interpretation would appear plausible if Antiochus Epiphanes were associated with the fourth instead of the third beast and kingdom. On second thought, however, the ten horns are represented in the vision as contemporaneous, whereas in the liberal and Catholic interpretations they are to a great extent consecutive.

As for Protestant interpreters, with most of them holding that the fourth beast and kingdom of Daniel 7 represents the Roman empire and is equivalent to the beast of Revelation 13:1-10 and chapter 17, which likewise had ten horns, they have traditionally and popularly (but not unanimously) held that the "little horn" of Daniel 7 represents the Papacy. Yet among those who do, there is no unanimity as to what divisions of the Roman empire are represented by the three horns that the Papacy "put down." For example, Straub says "the Ostro-goths, Vandals, and Burgundians, because they were Arian in faith." But Adam Clarke states: "These were probably, 1. The exarchate of Ravenna. 2. The kingdom of the Lombards. And, 3. The state of Rome."

Then Clarke explains as follows: "The first was given to the Pope, Stephen II, by Pepin, king of France, A.D. 755; and this constituted the pope's temporal princes. The second was given to St. Peter by Charlemagne, in 774. The third, the state of Rome, was vested in the pope, both in spirituals and in temporals, and confirmed to him by Lewis the pious."

(NOTE: The latter is also known as Louis I or Louis the Pious, son and successor (A.D. 814-48) of Charlemagne as emperor of the West. Charlemagne had been a Carolingian king of the Franks, 714-814, but was crowned by Pope Leo III on Christmas Day, 800, as emperor also of the West, because he had become a supporter and protector of the papacy. The West represented all the western part of the Roman empire before it was divided between the East and the West. And, according to Carolingian theory, the Roman Empire had merely been suspended, not ended, by the abdication of the Roman emperor in 476. So, Charlemagne claimed legitimate succession from the Romans.)

Another interpretation, presented in the highly respected Pulpit Commentary, makes the ten horns to be ten

αυτοκρατορία πριν η τελευταία καταρρευσει. Και στον Δανιήλ η κυριαρχία μεταφέρθηκε από τους εχθρούς των αγίων στους ίδιους τους αγίους, όπως συνέβαινε στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία όταν ο Χριστιανισμός θριάμβευσε επί του παγανισμού. Έτσι, όπου ο Δανιήλ και η Αποκάλυψη διαφέρουν ελαφρώς στις λεπτομέρειες,

Στην Αποκάλυψη, το «δέκα» ήταν αρχικά μέρος του «θηρίου» για «μία ώρα» πριν πάει «στην απώλεια» και ενώ βρισκόταν ακόμη σε πόλεμο εναντίον των αγίων. Αλλά οι Λομβαρδοί, που αναφέρονται σε όλους σχεδόν τους καταλόγους που αναφέρονται παραπάνω, δημιουργήθηκαν ως βασίλειο, σύμφωνα με τον Στράουμπ, το 568 μ.Χ. και συνεχίστηκαν μέχρι το 774 μ.Χ., η ημερομηνία έναρξης του οποίου ήταν μετά την πτώση του δυτικού τμήματος της αυτοκρατορίας το μ.Χ. 496. Και ήταν ακόμη πολύ περισσότερο μετά την παύση της αυτοκρατορίας τον τέταρτο αιώνα μ.Χ. (δεκαετία 300) να είναι διώκτης των Χριστιανών. Στην πραγματικότητα, οι ημερομηνίες έναρξης όλων των «δέκα» όπως αναφέρονται από τον Straub [AD 360, 385, 398, 429, 419, 449, 409, 453, 568, και 595] είναι πολύ αργά για ανάμειξη στους αυτοκρατορικούς διωγμούς της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας) εκτός από την αποτυχημένη προσπάθεια του αποστάτη αυτοκράτορα Ιουλιανού, μ.Χ., 361-63, στην οποία μόνο οι Φράγκοι, μ.Χ. 360-749, μπορούσαν να συμμετάσχουν αλλά συμμετείχαν. όχι, εφόσον έχουμε κανένα αρχείο). Επιπλέον, η «Ανατολική Αυτοκρατορία» αυτή καθαυτή, η οποία είχε την επίσημη αρχή της με χωριστούς αυτοκράτορες το 395 μ.Χ., δεν ήταν ποτέ διώκτης των Χριστιανών, αλλά φίλος και προστάτης τους.

Τέλος, εκτός από την έλλειψη ανάμειξης σε αυτοκρατορικές διώξεις, δημιουργήθηκαν και οι δέκα όπως καταγράφονται από τον Στράουμπ (με λίγο περισσότερο από τους μισούς διπλότυπους σε άλλους καταλόγους) -- εκτός από τους Λομβαρδούς και την Ανατολική Αυτοκρατορία (μόνο για τους Λομβαρδούς, αν Η ημερομηνία έναρξης του Στράουμπ για την Ανατολική Αυτοκρατορία διορθώθηκε) -- πριν τελειώσει η Δυτική Αυτοκρατορία, από το 360 μ.Χ. έως το 453 ή από το 116 έως το 23 χρόνια πριν από την πτώση της. Τώρα -- αν μια μέρα αντιστοιχεί σε ένα χρόνο, όπως συχνά υπολογίζεται -- η μία ώρα που καθένα από αυτά είχε εξουσία με το θηρίο θα ήταν είτε 1/12 είτε 1/24 της ημέρας -- επομένως, είτε ένας μήνας είτε 1/2 μηνες! -- που φαίνεται αρκετά παράλογο, όχι μόνο λόγω της υπερβολικής συντομίας, αλλά κυρίως λόγω της ακανόνιστης διάρκειας της συνύπαρξής τους με το θηρίο σε σύγκριση με την ομοιομορφία της σύντομης εξουσίας τους μαζί του. Φαίνεται, επομένως, ότι η «μία ώρα» πρέπει να συμβολίζει έναν σχετικά σύντομο αλλά αόριστο χρόνο. Και, αν ναι, δεν είναι απίθανο ότι τα «δέκα κέρατα» είναι επίσης συμβολικά και όχι ακριβώς δέκα αναγνωρίσιμοι βασιλιάδες ή βασιλεία. Αυτό θα εξηγούσε τις αποκλίσεις στους καταλόγους των επιφανών μελετητών που προσπαθούν να τους δώσουν με

"magistries" of the Roman Republic, and the emperor of the Roman Empire which followed the Republic to be the "little horn" waxed great, before whom three of the first horns were "plucked up" or "put down." A summary of its explanation is as follows: As the primary significance of the "horn" is power, the most probable solution seems to be to take the 'ten' horns as the magistries of Republican Rome. These were, roughly speaking, ten -- two consuls, originally two praetors, two censors, and four tribunes. The imperial power was utterly unknown to the Roman constitution; but, coming up after the others, it absorbed the power of three of these magistries -- the tributarian, the praetorian, and the ensorial. This explanation seems inconsistent, however, for it shifts from individual magistries to categories of them; and, if the tributarian category consisted of four magistries, the praetorian of two, and the ensorial of two, that makes a total of eight instead of three magistries absorbed!

Augustus (27 B.C.-A.D. 14), grandnephew of Julius Caesar, who had made the empire possible by becoming dictator for life early in 44 B.C., only to be murdered, however, on March 15 of that year as a result, and there being no emperor recognized till 17 years later with the accession of Augustus in 27 B.C., as already indicated; then Tiberius (A.D. 14-37), Caligula (37-41), Claudius (41-54), and Nero (54-68). There followed a brief struggle before Vespasian became emperor, with generals Galba, Otho, and Vitellius each being appointed by his armies. Galba resigned a few months (68-69) and was killed; Otho (69, January-April), and took his own life; Vitellius briefly (69) -- the three reigning a total of only about 18 months. Vespasian had recognized Vitellius and Otho, but in A.D., 68 his own soldiers declared him emperor. Returning from the East, his army and that of Vitellius clashed and the latter was killed, with Vespasian being accepted as emperor. But he had put down only one, not three, horns -- none of whom are reckoned by many historians, because they were pretenders rather than bona fide emperors as well as being of insignificant tenures. Yet, counting them, there were only eight emperors before Vespasian (reigning successively, however, rather than contemporaneously) -- and if Julius Caesar should be counted, there were still but nine. So, Vespasian could not be an eleventh horn putting down "three of the first horns" of Daniel 7:8. Moreover, not till Domitian (A.D. 81-96) do we have a monster anything like the "little horn" described by Daniel, and even he did not put down three predecessors. So, hardly anything about this interpretation conforms to the prophetic representation.

The upshot of it all is that it appears we cannot know for certain the exact identity of either the 'ten' horns or the "little horn", if such was intended. And though the most popular interpretation of the "little horn" is that it represented the Papacy, that identification is not without its problems. In addition to the uncertainty attached to the 'three horns' it is supposed to have "plucked up" or "put

ακρίβεια, είτε είναι συντηρητικοί είτε φιλελεύθεροι στη θεολογία τους.

7. Το «Μικρό Κέρας» του Τέταρτου Βασιλείου: που εισήχθη στο Δανιήλ 7:8, λέγεται ότι ανέβηκε ανάμεσα στα δέκα κέρατα, ενώπιον του οποίου τα τρία από τα πρώτα κέρατα κόπηκαν από τις ρίζες.» Στη συνέχεια περιγράφεται ως πόλεμος με τους «αγίους» και επικράτηση εναντίον τους -- «μέχρι ότου ήλθε ο αρχαίος των ημερών, και δόθηκε η κρίση στους αγίους του Υψίστου, και ήρθε η ώρα που οι άγιοι κατείχαν τη βασιλεία» (εδ.20- 22).

Και στα εδάφια 24-27, αναφέρεται ότι κατέβασε τρεις βασιλιάδες, έλεγε λόγια εναντίον του Υψίστου, φθείρει τους αγίους του Υψίστου και σκέφτεται να αλλάξει τους καιρούς και τον νόμο -- και του επιτρέπεται να κάνει έτσι για "έναν χρόνο και καιρούς και μισό χρόνο" (γενικά θεωρείται ότι είναι 3 1/2 χρόνια) -- μετά από τον οποίο αφαιρείται η κυριαρχία του, και "το βασίλειο και η κυριαρχία, και το μεγαλείο των βασιλείων κάτω από το σύνολο ο ουρανός, θα δοθεί στον λαό των αγίων του Υψίστου».

Το «χρόνος, καιροί και μισός καιρός» (εδ. 25) εμφανίζεται ξανά στο 12:6, και και στα δύο είναι περιγραφικό μιας περιόδου κατά την οποία οι άγιοι ή οι άνθρωποι του Θεού πολεμούν. Εμφανίζεται ξανά στην Αποκάλυψη 12:14, πιθανώς δανεισμένη από την ορολογία του Δανιήλ, και ισοδυναμεί με «χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες» στο εδάφιο 6 και στο 11:3 και με «σαράντα δύο μήνες» στο 11:28 και 13:5 -- ίσο με 3 1/2 χρόνια -- και ομοίως αντιπροσωπευτικό μιας εποχής μεγάλου διωγμού του λαού του Θεού. Στην Αποκάλυψη φαίνεται να αντιπαραβάλλεται με τα «χίλια χρόνια» του Κεφαλαίου 20:1-6, όταν οι άγιοι είναι απαλλαγμένοι από διεθνή και πολυεθνική συντονισμένη δίωξη, χαρακτηριστική πριν και για λίγο μετά τα «: χίλια χρόνια». Εάν το σύστημα διερμηνείας κάθε χρόνο εφαρμόζεται και στις δύο περιπτώσεις, 3 1/2 προφητικά έτη θα αντιπροσώπευαν 1.260 ημερολογιακά έτη και τα χίλια προφητικά έτη θα αντιπροσώπευαν 360.000 ημερολογιακά έτη. Αλλά μπορεί και τα δύο να είναι συμβολικά και όχι κυριολεκτικά, με το ένα να αντιπροσωπεύει μια απροσδιόριστη σχετικά σύντομη χρονική περίοδο και το άλλο μια αόριστη αλλά σημαντικά μεγαλύτερη χρονική περίοδο.

Οι φιλελεύθεροι και οι καθολικοί διερμηνείς εφαρμόζουν τα 3 1/2 χρόνια στο Δανιήλ 7 στην περίοδο που ο Αντίοχος Επιφάνης πολέμησε εναντίον του Ισραήλ και προσπάθησε να εξαλείψει τον Ιουδαϊσμό, κάνοντας, όπως κάνουν, το τέταρτο θηρίο αυτού του κεφαλαίου να είναι η ελληνική αυτοκρατορία και ο Αντίοχος Ο Επiphanes θα είναι το «μικρό κέρατο», που έρχεται στην εξουσία αφού ξεφορτωθεί αρκετούς ανταγωνιστές διεκδικητές. Και τα «τρία από τα πρώτα κέρατα» που σηκώθηκαν μπροστά του (εδ. 8), που εξηγούνται ως «τρεις βασιλιάδες» που έβαλε κάτω από αυτόν (εδ. 24), πιστεύεται από ορισμένους από

down," is the fact that it did not have its origin until some time after the fall of Rome in A.D. 476, and arose rather upon the ruins of the western empire -- quite some time after all "ten horns" had exercised authority with and as a part of the "beast" for an "hour," warring against the saints and then turning against the harlot city of Pagan Rome and evidently contributing to the ascendancy of Christianity over paganism in the empire, and likewise after the "beast" of imperial Rome had gone "into perdition," all as predicted in Revelation 17.

NOTE: Adam Clarke says, "To none can this [little horn of vs.24-26] apply so well or so fully as to the popes of Rome." And again: "If the papal power, as a horn or temporal power, be intended here, which is most likely, (and we know that that power was given in 755 to Pope Stephen II, by Pepin, king of France,) counting one thousand two hundred and sixty years from that, we are brought to A.D. 2015." Though he says, "I neither lay stress upon nor draw conclusions from these dates," he does make favorable allusion to them in his comments on 8:14, as shall be noted again later.

Chapter 5

Prophecy - Kingdoms

Daniel Chapter 8

1. Represented by a Ram and a He-goat: These were seen by Daniel in his second vision, described in Verses 1-8, and identified in Verses 15-25.

The "ram . . . had two horns: and the two horns were high; but one was higher than the other, and the higher came up last." The "he-goat came from the west . . . and . . . had a notable horn between his eyes." "And when he was strong, the great horn was broken; and instead of it there came up four notable horns toward the four winds of heaven."

"The ram which thou sawest, that had the two horns, they are the kings of Media and Persia. And the rough he-goat is the king of Greece: and the great horn that is between his eyes is the first king. And as for that which was broken, in the place whereof four stood up, four kingdoms shall stand up out of the nation, but not with his power."

It can be seen that these are equivalent to the second and third beasts and kingdoms of Daniel's first dream, in Chapter 7. In this chapter, the kings of the Medes and Persians do not represent two kingdoms, but one dual kingdom, contrary to liberal and Roman Catholic interpreters, and in harmony with other scriptures to which attention has been called. This means, then, that the fourth beast of Chapter 7 and the legs and feet and toes of the image of Nebuchadnezzar's dream in Chapter 2, did indeed represent, not the Grecian, but the Roman empire.

τους παραπάνω ερμηνευτές ότι ήταν (1) ο αδερφός του, Σέλευκος Δ', που δολοφονήθηκε, (2) γιος του Σέλευκου Δ', Δημήτριος Α' Σώτερ, και (3) νεότερος γιος του Σέλευκου ή πιθανώς του Ηλιόδωρου, με τη συνωμοσία του οποίου ο Σέλευκος είχε σκοτωθεί με σκοπό να θέσει τον μικρότερο γιο του στο θρόνο με τον εαυτό του ως αντιβασιλέα -- αλλά σκοτώθηκε από τον Αντίοχο Επιφάνη, ο οποίος κατέλαβε ο ίδιος τον θρόνο και είναι ύποπτος ότι επινόησε όλα τα γεγονότα που οδήγησαν στην άνοδό του. Στην πρώτη σκέψη, αυτή η ερμηνεία θα φαινόταν εύλογη εάν ο Αντίοχος Επιφάνης συσχετιζόταν με το τέταρτο αντί για το τρίτο θηρίο και το βασίλειο. Σε δεύτερη σκέψη, ωστόσο, τα δέκα κέρατα παρουσιάζονται στο όραμα ως σύγχρονα, ενώ στις φιλελεύθερες και καθολικές ερμηνείες είναι σε μεγάλο βαθμό διαδοχικά. αυτή η ερμηνεία θα φαινόταν εύλογη αν ο Αντίοχος Επιφάνης σχετιζόταν με το τέταρτο αντί για το τρίτο θηρίο και το βασίλειο. Σε δεύτερη σκέψη, ωστόσο, τα δέκα κέρατα παρουσιάζονται στο όραμα ως σύγχρονα, ενώ στις φιλελεύθερες και καθολικές ερμηνείες είναι σε μεγάλο βαθμό διαδοχικά. αυτή η ερμηνεία θα φαινόταν εύλογη αν ο Αντίοχος Επιφάνης σχετιζόταν με το τέταρτο αντί για το τρίτο θηρίο και το βασίλειο. Σε δεύτερη σκέψη, ωστόσο, τα δέκα κέρατα παρουσιάζονται στο όραμα ως σύγχρονα, ενώ στις φιλελεύθερες και καθολικές ερμηνείες είναι σε μεγάλο βαθμό διαδοχικά.

Όσον αφορά τους προτεστάντες διερμηνείς, με τους περισσότερους από αυτούς να υποστηρίζουν ότι το τέταρτο θηρίο και το βασίλειο του Δανιήλ 7 αντιπροσωπεύει τη ρωμαϊκή αυτοκρατορία και είναι ισοδύναμο με το θηρίο της Αποκάλυψης 13:1-10 και του κεφαλαίου 17, το οποίο είχε επίσης δέκα κέρατα, έχουν παραδοσιακά και ευρέως (αλλά όχι ομόφωνα) υποστήριξε ότι το «μικρό κέρατο» του Daniel 7 αντιπροσωπεύει τον Παπισμό. Ωστόσο, μεταξύ εκείνων που το κάνουν, δεν υπάρχει ομοφωνία ως προς το ποιες διαιρέσεις της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας αντιπροσωπεύονται από τα τρία κέρατα που «κατέβασε» ο Παπισμός. Για παράδειγμα, ο Στράουμπ λέει «οι Οστρογότθοι, οι Βάνδαλοι και οι Βουργουνδοί, επειδή ήταν Αρειανοί στην πίστη». Αλλά ο Adam Clarke αναφέρει: "Αυτά ήταν πιθανώς, 1. Η εξαρχία της Ραβέννας. 2. Το βασίλειο των Λομβαρδών. Και, 3. Το κράτος της Ρώμης."

Στη συνέχεια ο Clarke εξηγεί ως εξής: «Το πρώτο δόθηκε στον Πάπα Στέφανο Β' από τον Πεπίνo, βασιλιά της Γαλλίας, το 755 μ.Χ. και αυτό αποτελούσε τους πρόσκαιρους πρίγκιπες του Πάπα. Το τρίτο, το κράτος της Ρώμης, ανήκε στον πάπα, τόσο σε πνευματικούς όσο και σε πρόσκαιρους, και του επιβεβαιώθηκε από τον Λούις τον ευσεβή».

(ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Ο τελευταίος είναι επίσης γνωστός ως Λουδοβίκος Α' ή Λουδοβίκος ο Ευσεβής, γιος και διάδοχος (μ.Χ. 814-48) του Καρλομάγνου ως αυτοκράτορα της Δύσης. Ο Καρλομάγνος ήταν Καρολίγγειος βασιλιάς των Φράγκων, 714-814, αλλά στέφθηκε από τον Πάπα Λέοντα

The two horns of the ram represent the powers of the Medes and Persians, respectively. At first the Medes were dominant, and later the Persians.

The "one notable horn" of the he-goat was the first king of the Grecian empire, who was Alexander the Great. It was broken by the death of Alexander in 323 B.C. The "four notable horns" that came up in its stead represent the divisions of his kingdom after his death among four of his generals. The strongest of these were Ptolemy, to whom Egypt was given, and Seleucus I, to whom Syria and all the East came to belong.

2. The "Little Horn" of the He-goat Identified: "Out of one of them [out of one of the above four horns] came forth a little horn, which waxed exceeding great, toward the south, and toward the east, and toward the glorious land" (v.9). The description of him and his devastations continues through v.14, with further explanations in vs.23-27, beginning thus: "And in the latter time of their kingdom, when the transgressors are come to the full, a king of fierce countenance and understanding dark sentences, shall stand up. And his power shall be mighty, but not by his own power; and he shall destroy wonderfully, and shall prosper to do his pleasure; and he shall destroy the mighty ones and the holy people."

With one consent, reference is to Antiochus Epiphanes, the great-great-great-grandson of Seleucus I, king of Syria and the East. He sought to annex Egypt and still further East to his dominion, and Palestine also, with special effort to destroy Judaism and establish paganism in the latter. His desolation of the Holy Land and its sanctuary is described historically in the first six chapters of 1 Maccabees and in Josephus, Wars of the Jews, Book I, 1:1-4.

The time from the profanation of the sanctuary till its cleansing was to be "two thousand and three hundred mornings and evenings" (vs.14, 26). This could mean 2,300 mornings plus 2,300 evenings, hence 2,300 days; or it could mean a total of mornings plus evenings, hence 1,150 days - an evening and morning equaling one day, as in Genesis 1. The latter is favored by historical records. Josephus said of Antiochus Epiphanes, "He also spoiled the temple, and put a stop to the constant practice of offering a daily sacrifice of expiation for three years and six months" (Wars, 1, 1:1), -- which could be a "round number" for 1,150 days, or three years, two months, and ten days, since it was more than three years. Also, according to 1 Maccabees (chapters 1 and 4), it was just a little over three years from the time that a heathen altar was erected in the temple in Jerusalem till Judas Maccabeus, a Jewish patriot and guerrilla leader, was able to enter Jerusalem, cleanse the sanctuary, and restore lawful and regular Jewish worship, while Antiochus Epiphanes was

Γ' την ημέρα των Χριστουγέννων του 800, ως αυτοκράτορας επίσης της Δύσης, επειδή είχε γίνει υποστηρικτής και προστάτης του παπισμού. Η Δύση αντιπροσώπευε όλο το δυτικό τμήμα της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας πριν χωριστεί μεταξύ Ανατολής και Δύσης. Και, σύμφωνα με την Καρολίγγεια θεωρία, η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία είχε απλώς ανασταλεί, όχι τερματιστεί, με την παραίτηση του Ρωμαίου αυτοκράτορα το 476. Έτσι, ο Καρλομάγνος διεκδίκησε νόμιμη διαδοχή από τους Ρωμαίους.)

Μια άλλη ερμηνεία, που παρουσιάζεται στο εξαιρετικά σεβαστό Σχόλιο του Άμβωνα, κάνει τα δέκα κέρατα να είναι δέκα «μαγεία» της Ρωμαϊκής Δημοκρατίας και ο αυτοκράτορας της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας που ακολούθησε τη Δημοκρατία ως το «μικρό κέρας» κηρώθηκε μεγάλος, ενώπιον του οποίου τρία από τα πρώτα κέρατα «μαδήθηκαν» ή «κατέβασαν». Μια περίληψη της εξήγησής του είναι η εξής: Καθώς η πρωταρχική σημασία του «κέρατος» είναι η εξουσία, η πιο πιθανή λύση φαίνεται να είναι να ληφθούν τα «δέκα» κέρατα ως δικαστήρια της Ρεπουμπλικανικής Ρώμης. Αυτοί ήταν, χονδρικά μιλώντας, δέκα -- δύο πρόξενοι, αρχικά δύο πραιότερες, δύο λογοκριτές και τέσσερις κερκίδες. Η αυτοκρατορική εξουσία ήταν εντελώς άγνωστη στο ρωμαϊκό σύνταγμα. αλλά, ανεβαίνοντας μετά από τα άλλα, απορρόφησε τη δύναμη τριών από αυτά τα μάγια -- του παραπόταμου, του πραιτοριανού, και η λογοκρισία. Αυτή η εξήγηση φαίνεται ασυνεπής, ωστόσο, γιατί μετατοπίζεται από μεμονωμένες κατηγορίες σε κατηγορίες αυτών. και, αν η κατηγορία των παραπόταμων αποτελούνταν από τέσσερα μάγια, το πραιτοριανό δύο, και το λογοκρισία από δύο, αυτό κάνει συνολικά οκτώ αντί για τρία μάγια να απορροφώνται!

Ο Αύγουστος (27 π.Χ.-14 μ.Χ.), εγγονός του Ιουλίου Καίσαρα, ο οποίος είχε κάνει δυνατή την αυτοκρατορία με το να γίνει ισόβιος δικτάτορας στις αρχές του 44 π.Χ., για να δολοφονηθεί, ωστόσο, στις 15 Μαρτίου του ίδιου έτους, και Κανέννας αυτοκράτορας δεν αναγνώρισε μέχρι 17 χρόνια αργότερα με την επικράτηση του Αυγούστου το 27 π.Χ., όπως ήδη αναφέρθηκε. μετά ο Τιβέριος (14-37 μ.Χ.), ο Καλιγούλας (37-41), ο Κλαύδιος (41-54) και ο Νέρων (54-68). Ακολούθησε ένας σύντομος αγώνας προτού ο Βεσπασιανός γίνει αυτοκράτορας, με τους στρατηγούς Galba, Otho και Vitellius να διορίζονται ο καθένας από τον στρατό του. Ο Galba παραιτήθηκε λίγους μήνες (68-69) και σκοτώθηκε. Otho (69, Ιανουάριος-Απρίλιος) και αυτοκτόνησε. Vitellius εν συντομία (69) -- οι τρεις βασίλευσαν συνολικά μόνο περίπου 18 μήνες. Ο Βεσπασιανός είχε αναγνώρισει τον Βιτέλλιο και τον Όθωνα, αλλά το 68 μ.Χ. οι δικοί του στρατιώτες τον ανακήρυξαν αυτοκράτορα. Επιστρέφοντας από την Ανατολή, Ο στρατός του και του Βιτέλλιου συγκρούστηκαν και ο τελευταίος σκοτώθηκε, με τον Βεσπασιανό να γίνεται δεκτός ως αυτοκράτορας. Αλλά είχε βάλει μόνο ένα, όχι τρία, κέρατα -- κανένα από τα οποία δεν υπολογίζεται από πολλούς

in the East on a plundering mission and where he died shortly after hearing of the exploit of Judas Maccabeus.

It is to be noted that the "little horn" of the preceding chapter cannot be the "little horn" of this chapter. Among other things, the former came up among ten horns of the fourth beast, which represented the Roman empire, and the latter sprang from one of four horns of the second beast of this chapter, which represents the Grecian empire and is equivalent to the third beast of the preceding chapter. The Roman empire consisted of ten contemporaneous kingdoms. The Grecian empire was divided into four. It was in the latter part of the history of the four that Antiochus Epiphanes came on the scene (8:23) -- about 175 B.C. -- 148 years after the death of Alexander the Great in 323 B.C., and 137 years before the last part of his kingdom (Egypt) was conquered by the Romans in 30 B.C., following Syria in 63 B.C. (100 years after the death of Antiochus Epiphanes).

NOTE: In reference again to Adam Clarke, he makes the following comment on Verse 14: "Though literally it be two thousand three hundred evening and mornings, yet I think the prophetic day should be understood here, as in other parts of this prophet, and must signify so many years. If we date these years from the vision of the he-goat, (Alexander's invading Asia,) this was . . . B.C. 334; and two thousand three hundred years from that time will reach to A.D. 1996, . . . This will bring us near the time mentioned [in] chap. vii.25, where see the note." Thus it would appear that he tends to believe the cleansing of the sanctuary to be associated with the loss of temporal power by the papacy. This is not intended as an endorsement, but to give a sample of alternate interpretations.

Chapter 6

Seventy Weeks Daniel Chapter 9

In the first year of the reign of Darius the Mede over the realm of the Chaldeans (about 538 B.C.), Daniel understood by the books (evidently 2 Chronicles 36:21 and Jeremiah 25:11-12; 29:19) that the Babylonian captivity of the Jews and the desolations of Jerusalem were to end after seventy years, which would soon be accomplished. That became a magnificent obsession with him and a subject of much prayer and supplication, with "fasting and sackcloth and ashes" (v.4). In response, the angel Gabriel was sent to inform him of further experiences decreed for his people not included in the seventy years in exile (vs.20-27). These would extend, it appears, to the time of Christ, and were described as "seventy weeks" (generally believed to be seventy weeks of years, or 490 years), divided into three periods of seven, 62, and one -- or 49 years. And at some unspecified time after "the anointed one, the prince" (evidently Christ), had been cut off in the "midst" of the 70th

ιστορικούς, επειδή ήταν υποκριτές και όχι καλόπιστοι αυτοκράτορες, καθώς και ασήμαντες θητείες. Ωστόσο, μετρώντας τους, υπήρχαν μόνο οκτώ αυτοκράτορες πριν από τον Βεσπασιανό (που βασιλεύει διαδοχικά, ωστόσο, αντί ταυτόχρονα) -- και αν ο Ιούλιος Καίσαρας έπρεπε να μετρηθεί, υπήρχαν ακόμη μόνο εννέα. Έτσι, ο Βεσπασιανός δεν θα μπορούσε να είναι ένα ενδέκατο κέρα που βάζει κάτω τα "τρία από τα πρώτα κέρατα" του Δανιήλ 7:8. Επιπλέον, μέχρι τον Δομιτιανό (μ.Χ. 81-96) δεν έχουμε ένα τέρας κάτι σαν το «μικρό κέρατο» που περιγράφει ο Δανιήλ, και ακόμη και αυτός δεν κατέβασε τρεις προκατόχους. Έτσι,

Το αποτέλεσμα όλων είναι ότι φαίνεται ότι δεν μπορούμε να γνωρίζουμε με βεβαιότητα την ακριβή ταυτότητα είτε των «δέκα» κεράτων ή του «μικρού κέρατος», αν αυτό προοριζόταν. Και παρόλο που η πιο δημοφιλής ερμηνεία του «μικρού κέρατος» είναι ότι αντιπροσώπευε τον Παπισμό, ότι η ταύτιση δεν είναι χωρίς προβλήματα. Εκτός από την αβεβαιότητα που συνδέεται με τα «τρία κέρατα» που υποτίθεται ότι «μάδησε» ή «έπεσε κάτω», είναι το γεγονός ότι δεν είχε την προέλευσή του μέχρι λίγο καιρό μετά την πτώση της Ρώμης το 476 μ.Χ., και προέκυψε μάλλον πάνω στα ερείπια της δυτικής αυτοκρατορίας -- αρκετή ώρα αφότου και τα «δέκα κέρατα» είχαν ασκήσει εξουσία μαζί και ως μέρος του «θηρίου» για μια «ώρα», πολεμώντας εναντίον των αγίων και μετά στρεφόμενος ενάντια στην πόλη πόρνη της ειδωλολατρικής Ρώμης και προφανώς συμβάλλοντας στην υπεροχή του Χριστιανισμού έναντι του παγανισμού στην αυτοκρατορία, και ομοίως αφού το «θηρίο» της αυτοκρατορικής Ρώμης είχε «απωλεσθεί», όλα όπως είχε προβλεφθεί στην Αποκάλυψη 17.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Ο Άνταμ Κλαρκ λέει, "Σε κανέναν δεν μπορεί αυτό το [μικρό κέρα των εδ. 24-26] να ισχύει τόσο καλά ή τόσο πλήρως όσο για τους πάπες της Ρώμης." Και πάλι: «Αν η παπική εξουσία, ως κέρα ή ως προσωρινή εξουσία, προορίζεται εδώ, που είναι πολύ πιθανό, (και γνωρίζουμε ότι αυτή η εξουσία δόθηκε το 755 στον Πάπα Στέφανο Β' από τον Περίνο, βασιλιά της Γαλλίας), χίλια διακόσια εξήντα χρόνια από αυτό, μεταφερόμαστε στο 2015 μ.Χ.». Αν και λέει, «Ούτε τονίζω ούτε εξάγω συμπεράσματα από αυτές τις ημερομηνίες», κάνει ευνοϊκή νύξη σε αυτές στα σχόλιά του στο 8:14, όπως θα σημειωθεί ξανά αργότερα.

Κεφάλαιο 5

Προφητεία - Βασιλεία Daniel Κεφάλαιο 8

1. Αντιπροσωπεύονται από ένα κριάρι και έναν τράγο: Αυτά τα είδε ο Δανιήλ στο δεύτερο όραμά του, που περιγράφεται στους στίχους 1-8, και προσδιορίζονται στους στίχους 15-25.

week (that is, the week following the "seven" and then the "threescore and two weeks"), the city and temple ("sanctuary") would again be destroyed -- by "the people of the prince" (evidently the Romans led by Titus, a prince who later became emperor of Rome, by whom Jerusalem and the temple were destroyed in A. D. 70).

THERE WERE FOUR DECREES pertaining to the return of Jewish exiles and the rebuilding of the temple and Jerusalem: (1) By Cyrus the Great, 536 B.C. (Ezra 1:2-4; 2 Chronicles 36:22-23); (2) By Darius the Great (Hystaspes), 519 B.C. (Ezra 6:1-12); (3) By Artaxerxes Longimanus, 458 or 457 B.C. (Ezra 7:7,11-26); (4) By Artaxerxes again, 445 B.C) (Nehemiah 1:1; 2:1-8).

If we begin at A.D. 26, the year of Christ's baptism, anointing by the Holy Spirit, and introduction to Israel as the Son of God, John 1:31-34 (when he was 30 years of age, Luke 3:21-23, his birth having been no later than 4 B.C. according to our Gregorian calendar), and count back 483 years (seven plus 62 weeks of years), we arrive at 457 B.C., the first decree of Artaxerxes (stepson of Queen Esther, of the Book of Esther) -- which seems to have been more effectual than the previous ones. It is also fairly certain that Christ was crucified after about 3 1/2 years of personal ministry, or in the middle of the 70th week of Daniel, when he would "make a firm covenant with many." As a result of his death he became "the mediator of a new covenant" (Hebrews 9:15, and it was widely proclaimed to the Jews the remaining 3 1/2 years of the 70th "week," soon after which it was offered to Gentiles as well as Jews -- "to the Jew first, and also to the Greek" (Romans 1:16).

THIS WAS A REMARKABLE FULFILLMENT of what would have been predictive prophecy even if it had been given in the 2nd century B.C. as claimed by liberals, instead of the 6th century B.C. as claimed by the Book of Daniel itself. There is no way this could possibly have been written after the fact!

THE CHAPTER ALSO THROWS LIGHT on Chapters 2 and 7 in regard to the time of the establishment of the kingdom of heaven in the days of the Roman kings. For Christ, who was crucified under the Roman governor Pontius Pilate in A.D. 30 and rose from the dead three days later, ascended to heaven and was received out of human sight by a cloud, 40 days after his resurrection (see Acts 1:1-11). Evidently it was he who "came with the clouds of heaven . . . unto the ancient of days," and "was given . . . dominion, and glory, and a kingdom, that all the peoples, nations, and languages should serve him: [whose] dominion is an everlasting dominion, which shall not pass away [as the preceding world kingdoms would do], and his kingdom that which shall not be destroyed" (7:13-14).

Το «κριάρι... είχε δύο κέρατα· και τα δύο κέρατα ήταν ψηλά· το ένα όμως ήταν ψηλότερα από το άλλο, και το ψηλότερο ανέβηκε τελευταίο». «Ο τράγος ήρθε από τη δύση... και... είχε ένα αξιοσημείωτο κέρατο ανάμεσα στα μάτια του». «Και όταν έγινε δυνατός, έσπασε το μεγάλο κέρασ· και αντί αυτού ανέβηκαν τέσσερα αξιόλογα κέρατα προς τους τέσσερις ανέμους του ουρανού».

«Το κριάρι που είδες, που είχε τα δύο κέρατα, είναι οι βασιλιάδες της Μηδίας και της Περσίας. Και ο τραχύς τράγος είναι ο βασιλιάς της Ελλάδας· και το μεγάλο κέρασ που βρίσκεται ανάμεσα στα μάτια του είναι ο πρώτος βασιλιάς. γιατί εκείνο που συντρίφθηκε, στον τόπο όπου στάθηκαν τέσσερις, τέσσερα βασίλεια θα σταθούν έξω από το έθνος, αλλά όχι με τη δύναμή του».

Μπορεί να φανεί ότι αυτά είναι ισοδύναμα με το δεύτερο και τρίτο θηρία και τα βασίλεια του πρώτου ονείρου του Δανιήλ, στο Κεφάλαιο 7. Σε αυτό το κεφάλαιο, οι βασιλιάδες των Μήδων και των Περσών δεν αντιπροσωπεύουν δύο βασίλεια, αλλά ένα διπλό βασίλειο, σε αντίθεση με το φιλελεύθερο και Ρωμαιοκαθολικοί διερμηνείς, και σε αρμονία με άλλες γραφές στις οποίες έχει δοθεί προσοχή. Αυτό σημαίνει, λοιπόν, ότι το τέταρτο θηρίο του Κεφαλαίου 7 και τα πόδια, τα πόδια και τα δάχτυλα των ποδιών της εικόνας του ονείρου του Ναβουχοδονόσορ στο Κεφάλαιο 2, αντιπροσώπευαν πράγματι, όχι την Ελληνική, αλλά τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία.

Τα δύο κέρατα του κριαριού αντιπροσωπεύουν τις δυνάμεις των Μήδων και των Περσών, αντίστοιχα. Στην αρχή κυριαρχούσαν οι Μήδοι και αργότερα οι Πέρσες.

Το «ένα αξιοσημείωτο κέρασ» του τράγου ήταν ο πρώτος βασιλιάς της ελληνικής αυτοκρατορίας, που ήταν ο Μέγας Αλέξανδρος. Έσπασε από το θάνατο του Αλέξανδρου το 323 π.Χ. Τα "τέσσερα αξιοσημείωτα κέρατα" που ανέβηκαν στη θέση του αντιπροσωπεύουν τις διαιρέσεις του βασιλείου του μετά το θάνατό του μεταξύ τεσσάρων από τους στρατηγούς του. Οι ισχυρότεροι από αυτούς ήταν ο Πτολεμαίος, στον οποίο δόθηκε η Αίγυπτος, και ο Σέλευκος Α', στον οποίο ανήκε η Συρία και όλη η Ανατολή.

2. Το «Μικρό Κέρατο» του Τράγου Αναγνωρίστηκε: «Από ένα από αυτά [από ένα από τα παραπάνω τέσσερα κέρατα] βγήκε ένα μικρό κέρατο, το οποίο κηρύχθηκε πολύ μεγάλο, προς τα νότια και προς τα ανατολικά, και προς την ένδοξη γη» (εδ.9). Η περιγραφή του και των καταστροφών του συνεχίζεται μέχρι το εδάφιο 14, με περαιτέρω επεξηγήσεις στα εδάφια 23-27, ξεκινώντας ως εξής: «Και στον τελευταίο καιρό της βασιλείας τους, όταν οι παραβάτες ολοκληρωθούν, ένας βασιλιάς με άγρια όψη Και η κατανόηση σκοτεινών προτάσεων θα σηκωθεί. Και η δύναμή του θα είναι πανίσχυρη, αλλά όχι με τη δική του δύναμη· και θα καταστρέψει θαυμάσια, και θα ευημερήσει

Prophecy - A Great Warfare
Daniel Chapters 10-12

1. Chapter 10: "In the third year of Cyrus king of Persia, [which would have been 534 B.C.] a thing was revealed unto Daniel" pertaining to "a great warfare" (vs1-2). And Chapters 10, 11, and 12 are occupied with it. It is partially supplemental to Chapters 8 and 9, and touches on fringe details of the fourth Empire, developing certain features of Chapter 7. An angel was sent to Daniel to make him "understand what shall befall thy people in the latter days; for the vision is yet for many days" (10:14). In the main, Chapters 10 and 11 seem to deal with events that would bring an end to the Grecian empire in the overthrow of Syria and then Egypt by the Romans in 63 B.C. and 30 B.C., respectively. That would be "many days" after the vision was given. And Chapter 12 is generally thought to be eschatological, or pertaining to the last things of history. It is possible that the latter part of Chapter 11 also contains symbolic eschatological allusions.

2. Chapter 11: In this chapter, we have sketches of the history and downfall of the Medo-Persian and Grecian empires shown to Daniel -- but when it seems there will be no more Medes on the throne, and the empire is more Persian than Median. Daniel was told, "Behold, there shall stand up yet three kings in Persia; and the fourth shall be far richer than they all: and when he is waxed strong through his riches, he shall stir up all against the realm of Greece" (v.2).

THIS BEING SAID IN THE THIRD YEAR OF CYRUS, king of Persia, or 534 B.C., when he had four more years to reign, he was considered in our original outline of "The Book of Daniel" to be the first of the three. That was because it as thought likely that Smerdis (also called Bardiya, and listed as such on a chart attached to the outline just mentioned) might not be counted as a king because of the following circumstances related by [The New Columbia Encyclopedia](#):

"Smerdis, d. c.528 B.C., second son of Cyrus the Great, king of Persia. He is also called Bardiya. He was assassinated by his brother Cambyses II, who kept the murder a secret. Patizithes, the Magian custodian of Cambyses' palace, deposed Cambyses (who was campaigning in Egypt), put forward his own brother Guamata to impersonate Smerdis, and proclaimed him king. After a reign of seven months the false Smerdis was overthrown (521 B.C.) and slain. Darius I succeeded Guamata."

But, if the false Smerdis (or Bardiya) is counted, as in the chart referred to above, Cyrus would not be counted in the three kings yet to stand up in Persia, and the list of the three,

για να κάνει την ευχαρίστησή του· και θα καταστρέψει τους ισχυρούς και τους αγίους ανθρώπους».

Με μία συγκατάθεση, αναφορά γίνεται στον Αντίοχο Επιφάνη, τον τρισέγγονο του Σέλευκου Α', βασιλιά της Συρίας και της Ανατολής. Επιδίωξε να προσαρτήσει την Αίγυπτο και ακόμη πιο ανατολικά στην κυριαρχία του, και την Παλαιστίνη επίσης, με ιδιαίτερη προσπάθεια να καταστρέψει τον Ιουδαϊσμό και να εγκαθιδρύσει τον παγανισμό στον τελευταίο. Η ερήμωσή του των Αγίων Τόπων και του ιερού τους περιγράφεται ιστορικά στα έξι πρώτα κεφάλαια της 1ης Μακκαβαίων και στο Josephus, Wars of the Jews, Βιβλίο Ι, 1:1-4.

Ο χρόνος από τη βεβήλωση του αγιαστηρίου μέχρι τον καθαρισμό του έπρεπε να είναι «δύο χιλιάδες τριακόσια πρωινά και βράδια» (εδ. 14, 26). Αυτό θα μπορούσε να σημαίνει 2.300 πρωινά συν 2.300 βράδια, άρα 2.300 ημέρες. ή θα μπορούσε να σημαίνει συνολικά πρωινά συν απογεύματα, επομένως 1.150 ημέρες -- ένα βράδυ και ένα πρωί ισοδυναμούν με μία ημέρα, όπως στη Γένεση 1. Το τελευταίο ευνοείται από ιστορικά αρχεία. Ο Ιώσηπος είπε για τον Αντίοχο Επιφάνη, «Κατάλαξε επίσης το ναό και σταμάτησε τη συνεχή πρακτική της προσφοράς μιας καθημερινής θυσίας εξιλέωσης για τρία χρόνια και έξι μήνες» (Πόλεμοι, 1, 1:1), -- που θα μπορούσε να είναι ένας «στρογγυλός αριθμός» για 1.150 ημέρες, ή τρία χρόνια, δύο μήνες και δέκα ημέρες, αφού ήταν περισσότερα από τρία χρόνια. Επίσης, σύμφωνα με την 1η Μακκαβαίων (κεφάλαια 1 και 4),

Πρέπει να σημειωθεί ότι το «μικρό κέρατο» του προηγούμενου κεφαλαίου δεν μπορεί να είναι το «μικρό κέρατο» αυτού του κεφαλαίου. Μεταξύ άλλων, το πρώτο ανέβηκε ανάμεσα στα δέκα κέρατα του τέταρτου θηρίου, που αντιπροσώπευε τη ρωμαϊκή αυτοκρατορία, και το δεύτερο ξεπήδησε από ένα από τα τέσσερα κέρατα του δεύτερου θηρίου αυτού του κεφαλαίου, το οποίο αντιπροσωπεύει την ελληνική αυτοκρατορία και είναι ισοδύναμο με το τρίτο θηρίο του προηγούμενου κεφαλαίου. Η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία αποτελούνταν από δέκα σύγχρονα βασίλεια. Η ελληνική αυτοκρατορία χωρίστηκε στα τέσσερα. Ήταν στο τελευταίο μέρος της ιστορίας των τεσσάρων που εμφανίστηκε ο Αντίοχος Επιφάνης (8:23) -- περίπου το 175 π.Χ. -- 148 χρόνια μετά το θάνατο του Μεγάλου Αλεξάνδρου το 323 π.Χ. και 137 χρόνια πριν από τον τελευταίο μέρος του βασιλείου του (Αίγυπτος) κατακτήθηκε από τους Ρωμαίους το 30 π.Χ., μετά τη Συρία το 63 π.Χ.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Αναφορικά πάλι με τον Adam Clarke, κάνει τον ακόλουθο σχόλιο στο εδάφιο 14: «Αν και κυριολεκτικά είναι δύο χιλιάδες τριακόσια βράδυ και πρωινά, ωστόσο νομίζω ότι η προφητική ημέρα πρέπει να γίνει κατανοητή εδώ, όπως και σε άλλα μέρη αυτού του προφήτη, και πρέπει να σημαίνει τόσα χρόνια. Αν χρονολογήσουμε αυτά τα

and then a fourth, would be as follows: Cambyzes II (530-522 B.C. using the dates of above mentioned chart), Smerdis (522 B.C.), Darius Hystaspes (522-486 B.C.), and Xerxes I (486-465 B.C.).

As stated in the original outline, Xerxes I was the richest and most powerful of the Persian kings -- likely the Ahasuerus of the Book of Esther. He invaded Greece but was defeated at Salamis (480 B.C.), which put Persia in decline and Greece in the ascendancy until finally Persia fell to the Grecian king, Alexander the Great in 330 B.C. For the kings of Persia reigning during its decline, see the chart already mentioned.

VERSES 3 AND 4 HAVE REFERENCE TO ALEXANDER THE GREAT and his Grecian kingdom. When he died in 323 B.C., his kingdom was not inherited by posterity but divided among his ablest generals -- the ablest of which were Seleucus I Nicator and Ptolemy, who received Syria and all the East, and Egypt with Libya and Ethiopia (see v. 34), respectively, whose dynasties ruled till taken over by the Romans in 63 B.C. and 30 B.C., respectively, and are referred to in this chapter as "king of the north" and "king of the south," respectively.

VERSES 5 THROUGH 20 give a running summary of relations between the "king" of the north" and the "king of the south" up till the time Antiochus Epiphanes as "king of the north".

VERSES 21 THROUGH 35 deal with the time of Antiochus Epiphanes, and his relations with the "king of the south" and with the Jews in Palestine, under "covenant" with God -- the "covenant" being mentioned in Verses 22 and 32. "The prince of the covenant" in the former passage is thought to be the Jewish high priest, likely Onias III, who, according to 2 Maccabees 4:33-38, was murdered. "Ships of Kittim: in Verse 30 are recognized by common consent of scholars as ships of Rome. At least two translations (Moffatt, and Goodspeed) have Romans or Rome. ("Kittim" was first used of the Island of Cyprus, but its use came to be extended to other areas across the Mediterranean Sea westward.) And various commentaries recount explicitly the particular historical intervention of Rome that caused Antiochus Epiphanes to quit his expedition against Egypt and return to Syria, but wreaking vengeance on Israel on his way back home, profaning the sanctuary and taking away the continual burnt-offering, as mentioned in Verses 30 and 31.

Verse 32 through 35 may allude to the time of the Maccabees. Some think Verse 35 to be also a hint of the Christian dispensation -- maybe primarily to the time of the end of Grecian supremacy as it passed to the Romans, yet secondarily to the end of history. But dogmatism either pro or con seems unwise.

χρόνια από το όραμα του τράγου, (την εισβολή του Αλέξανδρου στην Ασία), αυτό ήταν... 334 π.Χ. και δύο χιλιάδες τριακόσια χρόνια από τότε θα φτάσουν μέχρι το 1996 μ.Χ. ... Αυτό θα μας φέρει κοντά στον χρόνο που αναφέρεται [στο] κεφ. vii.25, όπου βλέπε τη σημείωση." Έτσι φαίνεται ότι τείνει να πιστεύει ότι ο καθαρισμός του ιερού συνδέεται με την απώλεια της προσωρινής εξουσίας από τον παπισμό. Αυτό δεν προορίζεται ως έγκριση, αλλά για να δώσει ένα δείγμα εναλλακτικών ερμηνειών.

Κεφάλαιο 6

Εβδομήντα Εβδομάδες

Daniel Κεφάλαιο 9

Τον πρώτο χρόνο της βασιλείας του Δαρείου του Μήδου στο βασίλειο των Χαλδαιών (περίπου το 538 π.Χ.), ο Δανιήλ κατάλαβε από τα βιβλία (προφανώς 2 Χρονικών 36:21 και Ιερεμίας 25:11-12· 29:19) ότι ο Βαβυλώνιος Η αιχμαλωσία των Εβραίων και η ερήμωση της Ιερουσαλήμ επρόκειτο να τελειώσει μετά από εβδομήντα χρόνια, κάτι που σύντομα θα γινόταν. Αυτό έγινε μια θαυμάσια εμμονή μαζί του και αντικείμενο πολλής προσευχής και ικεσίας, με «νηστεία και σάκο και στάχτη» (εδ.4). Σε απάντηση, ο άγγελος Γαβριήλ στάλθηκε για να τον ενημερώσει για περαιτέρω εμπειρίες που διατάχθηκαν για τον λαό του που δεν περιλαμβάνονται στα εβδομήντα χρόνια της εξορίας (εδ. 20-27). Αυτά θα εκτείνονταν, όπως φαίνεται, στην εποχή του Χριστού και περιγράφονταν ως «εβδομήντα εβδομάδες» (γενικά πιστεύεται ότι είναι εβδομήντα εβδομάδες ετών ή 490 χρόνια), χωρισμένες σε τρεις περιόδους των επτά, 62, και ένα -- ή 49 χρόνια. Και σε κάποια απροσδιόριστη στιγμή αφότου «ο χρισμένος, ο πρίγκιπας» (προφανώς ο Χριστός), είχε αποκοπεί στα «μέσα» της 70ης εβδομάδας (δηλαδή την εβδομάδα που ακολούθησε το «επτά» και μετά το «τρίασκορ και δύο εβδομάδες»), η πόλη και ο ναός ("ιερό") θα καταστραφούν ξανά -- από "τον λαό του πρίγκιπα" (προφανώς οι Ρωμαίοι με επικεφαλής τον Τίτο, έναν πρίγκιπα που αργότερα έγινε αυτοκράτορας της Ρώμης, από τον οποίο η Ιερουσαλήμ και ο ναός καταστράφηκαν το 70 μ.Χ.).

ΥΠΗΡΧΑΝ ΤΕΣΣΕΡΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ σχετικά με την επιστροφή των Εβραίων εξόριστων και την ανοικοδόμηση του ναού και της Ιερουσαλήμ: (1) Από τον Κύρο τον Μέγα, 536 π.Χ. (2) Από τον Δαρείο τον Μέγα (Υστάσπι), 519 π.Χ. (Εσδρας 6:1-12). (3) Από τον Artaxerxes Longimanus, 458 ή 457 π.Χ. (Εσδρας 7:7,11-26). (4) Από τον Αρταξέρξη πάλι, 445 π.Χ.) (Νεεμίας 1:1· 2:1-8).

Αν ξεκινήσουμε από το 26 μ.Χ., το έτος της βάπτισης του Χριστού, του χρίσματος με το Άγιο Πνεύμα και της εισαγωγής στον Ισραήλ ως Υιού του Θεού, Ιωάννης 1:31-34 (όταν ήταν 30 ετών, Λουκάς 3:21-23 , αφού η γέννησή του ήταν το αργότερο το 4 π.Χ. σύμφωνα με το Γρηγοριανό μας ημερολόγιο, και μετρώντας αντίστροφα 483 χρόνια

VERSES 36 THROUGH 39 are variously interpreted -- some applying them to Rome -- its king (emperor). Others see them simply as a continued and generalized description of Antiochus Epiphanes -- though it might be equally applicable to a military leader sent by the emperor. Verse 37 may contain a description of contempt for the worship of Tammuz or Adonis in particular, said to have appealed to women especially, as well as that of any other local god. He would rely instead on the help of a foreign god (vs.38-39).

VERSES 40 THROUGH 45 are likewise interpreted variously, with some thinking "him" in Verse 40 refers to "the king" of the preceding paragraph. Whether that is correct or not, it could still apply, and probably does, to the Roman emperor or his military commander in Egypt and Syria (including Palestine), opposed alike by the "king of the south" and the "king of the north" (not necessarily still Antiochus Epiphanes) at the time the supremacy of the latter two was about to pass to Rome. Others think it refers, at least symbolically also if not altogether, to the end of time -- that "him" of Verse 40 refers to the antichrist (the presumed major human agent of Satan in Revelation 20:7-10), and that symbolically the kings of the "north" and "south" represent opposition to him. That, however, assigns a role out of character with representations of them thus far in the Book of Daniel. And the "time of the end" in Verse 40 seems more likely to refer to the end of the Grecian empire as its last vestiges come under the sovereignty of Rome. But Roman rule was not to mean the end of trouble for Daniel's people.

Chapter 8

The Time Of The End

Chapter 12

1. Verses 1-4: The worst would be yet to come -- the end of the Jewish state, but not its people who would be loyal to God, though they might die either naturally or at the hand of enemies, for there was to be a resurrection unto eternal recompense -- "everlasting life" for the righteous, and "everlasting contempt" for the unrighteous -- which the New Testament teaches will be at the end of time (John 5:28-29; 6:39,40,44,54; 11:24; 1 Corinthians 15:20-24). This may be the "time of the end" of Verse 4. If so, the text may be saying that not all contained in this chapter can be understood before that time. That is likely true especially as the dates, which are more or less enigmatically described. For even Christ, when he was on earth, did not know when the end of time would be (Matthew 24:36), and he has not revealed it since.

2. Verse 1 Again: This has reference to "a time of trouble, such as never was since there was a nation even to that same time." And that is the way Jesus described the destruction of Jerusalem and the end of the Jewish state (which occurred in A.D. 70): "For then shall be great tribulation, such as hath

(επτά συν 62 εβδομάδες ετών), φτάνουμε στο 457 π.Χ., το πρώτο διάταγμα του Αρταξέρξη (θετός της βασίλισσας Εσθήρ, του Book of Esther) -- που φαίνεται να ήταν πιο αποτελεσματικό από τα προηγούμενα. Είναι επίσης αρκετά βέβαιο ότι ο Χριστός σταυρώθηκε μετά από περίπου 3 1/2 χρόνια προσωπικής διακονίας, ή στα μέσα της 70ης εβδομάδας του Δανιήλ, όταν θα «έκανε μια σταθερή διαθήκη με πολλούς». Ως αποτέλεσμα του θανάτου του έγινε «ο μεσίτης μιας νέας διαθήκης» (Εβραϊούς 9:15,

ΑΥΤΗ ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΕΚΠΛΗΡΩΣΗ αυτού που θα ήταν προγνωστική προφητεία ακόμα κι αν είχε δοθεί τον 2ο αιώνα π.Χ. όπως ισχυρίστηκαν οι φιλελεύθεροι, αντί για τον 6ο αιώνα π.Χ. όπως ισχυρίζεται το ίδιο το Βιβλίο του Δανιήλ. Δεν υπάρχει περίπτωση να έχει γραφτεί αυτό εκ των υστέρων!

ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΡΙΧΝΕΙ ΕΠΙΣΗΣ ΦΩΣ στα Κεφάλαια 2 και 7 σχετικά με την εποχή της ίδρυσης της βασιλείας των ουρανών στις ημέρες των Ρωμαίων βασιλιάδων. Διότι ο Χριστός, ο οποίος σταυρώθηκε υπό τον Ρωμαίο κυβερνήτη Πόντιο Πιλάτο το 30 μ.Χ. και αναστήθηκε από τους νεκρούς τρεις μέρες αργότερα, αναλήφθηκε στους ουρανούς και έγινε δεκτός μακριά από τα μάτια του ανθρώπου από ένα σύννεφο, 40 ημέρες μετά την ανάστασή του (βλέπε Πράξεις 1:1- 11). Προφανώς ήταν αυτός που "ήλθε με τα σύννεφα του ουρανού... στους αρχαίους των ημερών" και "του δόθηκε... κυριαρχία, και δόξα, και μια βασιλεία, ώστε όλοι οι λαοί, τα έθνη και οι γλώσσες να τον υπηρετούν : [του οποίου] η κυριαρχία είναι μια αιώνια κυριαρχία, που δεν θα παρέλθει [όπως θα έκαναν τα προηγούμενα βασίλεια του κόσμου], και το βασίλειό του αυτό που δεν θα καταστραφεί» (7:13-14).

Κεφάλαιο 7

Προφητεία -Ένας μεγάλος πόλεμος Δανιήλ Κεφάλαια 10-12

1. Κεφάλαιο 10: «Κατά το τρίτο έτος του Κύρου βασιλιά της Περσίας, [που θα ήταν το 534 π.Χ.] αποκαλύφθηκε ένα πράγμα στον Δανιήλ» σχετικά με «έναν μεγάλο πόλεμο» (vs1-2). Και τα κεφάλαια 10, 11 και 12 ασχολούνται με αυτό. Είναι εν μέρει συμπληρωματικό των κεφαλαίων 8 και 9 και αγγίζει περιθωριακές λεπτομέρειες της τέταρτης αυτοκρατορίας, αναπτύσσοντας ορισμένα χαρακτηριστικά του Κεφαλαίου 7. Ένας άγγελος στάλθηκε στον Δανιήλ για να τον κάνει "να καταλάβει τι θα συμβεί στον λαό σου τις τελευταίες ημέρες. Το όραμα είναι ακόμη για πολλές ημέρες» (10:14). Κατά κύριο λόγο, τα κεφάλαια 10 και 11 φαίνεται να ασχολούνται με γεγονότα που θα έδιναν τέλος στην ελληνική αυτοκρατορία με την ανατροπή της Συρίας και στη συνέχεια της Αιγύπτου από τους Ρωμαίους το 63 π.Χ. και το 30 π.Χ., αντίστοιχα. Αυτό θα ήταν «πολλές

not been from the beginning of the world until now, no, nor ever shall be" (Matthew 24:21). So it is possible that Jesus and Daniel were referring to the same event. Jesus gave instructions for his disciples in Jerusalem and Judea to escape, and according to Eusebius' Ecclesiastical History, "they removed from the city, and dwelt at a certain town beyond the Jordan, called Pella" (Book III, Chapter 5). Michael, "the archangel" (Jude 9), mentioned already in Daniel 10:13,21 as being used by God in critical situations, is described by the one instructing Daniel as "the great prince who standeth for the children of thy people," with assurance that "at that time [referred to in this chapter] shall Michael stand up" -- evidently to assist the true people of God. And he may have been employed to assist the saints in fleeing to Pella when Jerusalem was about to be destroyed.

3. Verses 5-7: When Daniel inquired, "How long shall it be the end of these wonders?" he was told that "it shall be for a time, times, and a half; and when they have made an end of breaking in pieces the power of the holy people, all these things shall be finished." It is not improbable that reference is made to the same thing as predicted in 7:23-28. The time element described may have meant 3 1/2 years, or 1,260 days, with a day representing a year; or it may have simply been a symbolic reference to an indefinite by nevertheless limited duration -- one that does not extend till the end of time. It may refer to the time till that of Revelation 11:14, when "The kingdom of the world is become the kingdom of our Lord, and of his Christ" -- which, in turn, may have been a reference to the victory of Christianity over paganism in the Roman empire and its tremendous persecuting power broken in the 4th century A.D.

4. Verses 8-9: But, said Daniel: "I heard, but I understood not: then said I, O my lord, what shall be the issue of these things? And he said, Go thy way, Daniel; for the words are shut up and sealed till the time of the end," Is this the end spoken of in the immediately preceding verses, seemingly before the end of time, or is it the one that may be meant in Verses 2-4, which appears to be at the end of time? The writer of these notes ventures timidly to suppose the former, but refuses to be dogmatic.

5. Verse 10: Daniel was further told: "Many shall purify themselves, and make themselves white, and be refined; but the wicked shall do wickedly: and none of the wicked shall understand; but they that are wise shall understand." This may not refer to understanding all the mysterious things revealed to Daniel, since he himself did not understand all of them. But it must refer to understanding enough to know that ultimate blessedness is to be achieved by faithfulness to God, and only by that, regardless of the cost even if it is of earthly life itself. For death is not the end, as indicated in Verses 2 and 3.

μέρες» μετά τη χορήγηση του οράματος. Και το Κεφάλαιο 12 θεωρείται γενικά εσχατολογικό, ή που αφορούν τα τελευταία πράγματα της ιστορίας. Είναι πιθανό ότι το τελευταίο μέρος του κεφαλαίου 11 περιέχει επίσης συμβολικούς εσχατολογικούς υπαινιγμούς.

2. Κεφάλαιο 11: Σε αυτό το κεφάλαιο, έχουμε σκίτσα της ιστορίας και της πτώσης της Μηδο-Περσικής και της Ελληνικής αυτοκρατορίας που παρουσιάζονται στον Δανιήλ -- αλλά όταν φαίνεται ότι δεν θα υπάρχουν άλλοι Μήδοι στο θρόνο και η αυτοκρατορία είναι πιο περσική παρά διάμεσος. Ο Δανιήλ ειπώθηκε: «Ιδού, θα σηκωθούν ακόμη τρεις βασιλιάδες στην Περσία· και ο τέταρτος θα είναι πολύ πλουσιότερος από όλους· και όταν γίνει ισχυρός από τα πλούτη του, θα ξεσηκώσει όλους ενάντια στο βασίλειο της Ελλάδας» v.2).

ΑΥΤΟ ΛΕΓΟΜΕΝΟ ΣΤΟ ΤΡΙΤΟ ΕΤΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΟΥ, του βασιλιά της Περσίας, ή το 534 π.Χ., όταν είχε άλλα τέσσερα χρόνια για να βασιλέψει, θεωρήθηκε στο αρχικό μας περίγραμμα του «Βιβλίου του Δανιήλ» ως το πρώτο από τα τρία. Αυτό συνέβη επειδή θεωρήθηκε πιθανό ότι ο Smerdis (ονομάζεται επίσης Bardiya, και αναφέρεται ως τέτοιος σε ένα γράφημα που επισυνάπτεται στο περίγραμμα που μόλις αναφέρθηκε) να μην υπολογίζεται ως βασιλιάς λόγω των ακόλουθων περιστάσεων που σχετίζονται με την Εγκυκλοπαίδεια The New Columbia:

"Σμέρδης, dc528 π.Χ., δεύτερος γιος του Κύρου του Μεγάλου, βασιλιά της Περσίας. Ονομάζεται επίσης Bardiya. Δολοφονήθηκε από τον αδερφό του Καμβύση Β', ο οποίος κράτησε τη δολοφονία μυστική. Ο Πατιζήθης, ο Μάγος φύλακας του παλατιού του Καμβύση, καθαιρέθηκε Ο Καμβύσης (που εκστράτευε στην Αίγυπτο), πρότεινε τον αδελφό του Γουαμάτα να υποδυθεί τον Σμέρδη και τον ανακήρυξε βασιλιά. Μετά από επτά μήνες βασιλείας ο ψεύτικος Σμέρδης ανατράπηκε (521 π.Χ.) και σκοτώθηκε. Ο Δαρειός Α' διαδέχτηκε τη Γουαμάτα».

Αλλά, αν μετρηθεί ο ψεύτικος Σμερδής (ή Μπαρντιγιά), όπως στον πίνακα που αναφέρεται παραπάνω, ο Κύρος δεν θα καταμετρηθεί στους τρεις βασιλιάδες που δεν θα σταθούν ακόμη στην Περσία, και ο κατάλογος των τριών, και στη συνέχεια ένας τέταρτος, θα είναι οι εξής: Καμβύσης Β' (530-522 π.Χ. χρησιμοποιώντας τις ημερομηνίες του παραπάνω χάρτη), Σμέρδης (522 π.Χ.), Δαρειός Υστάσπης (522-486 π.Χ.) και Ξέρξης Α' (486-465 π.Χ.).

Όπως αναφέρεται στο αρχικό περίγραμμα, ο Ξέρξης Α' ήταν ο πλουσιότερος και ισχυρότερος από τους Πέρσες βασιλιάδες -- πιθανότατα ο Ασσουήρος του Βιβλίου της Εσθήρ. Εισέβαλε στην Ελλάδα, αλλά ηττήθηκε στη Σαλαμίνα (480 π.Χ.), γεγονός που έβαλε την Περσία σε παρακμή και την Ελλάδα στην υπεροχή μέχρι που τελικά η

6. Verses 11-13: These have to do with times again, which have been variously interpreted, for there is not enough information to make any given interpretation certain. And notwithstanding what was stated, it appears that Daniel may not have been expected to understand precisely the meaning. He was told, "But go thy way till the end be; for thou shalt rest, and shall stand in thy lot, at the end of the days." Likely his "rest" would be between his death and resurrection, at which time he would stand in what would be his "lot, at the end of the days" -- likely at the end of time on earth, when Christ comes to raise the dead, as per passages mentioned above in discussing Verses 1-4.

But the "time of the end" in Verse 4 is not necessarily to be equated with termination of the periods mentioned in Verses 11-12, as follows: "And from the time that the continual burnt-offering shall be taken away, and the abomination that maketh desolate set up, there shall be a thousand two hundred and ninety days. Blessed is he that waiteth, and cometh to the thousand three hundred and five and thirty days." If this was intended to be equated with the end of time on earth, why then did Jesus, while on earth, not know the time of his coming again (Matthew 24:36)?

On the other hand, if it was intended for that, what was the starting point -- namely, the taking away of the "continual burnt-offering" and the setting up of the "abomination that maketh desolate"? (1) Was it the profaning of the temple in Jerusalem in 168 B.C. by Antiochus Epiphanes? Or (2) was it what occurred in connection with the destruction of Jerusalem and the temple by the Romans (Matthew 24: 15-18), of which the former seems to have been a type? Or (3) was "the abomination that maketh desolate" to be understood of "anything substituted in the place of, or set up in opposition to, the ordinances of God, his worship, &c.," as per Adam Clarke and some others? Moreover, if the latter, what later event was intended in the information given to Daniel, and how are we to know?

Also, we have two terminal dates -- 1,290 days and 1,335 days, a difference of 45 days, or a month and a half. Do these represent the beginning and the close of the time of the end, or something else? And, are they to be taken as literal days, or understood as a day representing a year as in Ezekiel 4:6 and possibly other prophetic instances? In any case, these figures cannot represent the end of time on earth if they begin with either 168 B.C. or A.D. 70. Taking a day to mean a year, 1,290 years and 1,335 years after 168 B.C. would bring us only to A.D. 1132 and A.D. 1177, respectively. Or, if following A.D. 70, that would still only bring us down to A.D. 1360 and A.D. 1405, respectively. But, if they represent the end of time on earth, what event already passed, if any, represents the beginning point, so that we can know the end is almost here, as has been claimed by various

Περσία έπεσε στον Έλληνα βασιλιά, Μέγα Αλέξανδρο το 330 π.Χ. γράφημα που έχει ήδη αναφερθεί.

ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ 3 ΚΑΙ 4 ΕΧΟΥΝ ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΟΝ ΜΕΓΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ και το ελληνικό βασίλειό του. Όταν πέθανε το 323 π.Χ., το βασίλειό του δεν κληρονομήθηκε από τους απογόνους, αλλά μοιράστηκε στους ικανότερους στρατηγούς του -- οι πιο ικανοί από τους οποίους ήταν ο Σέλευκος Α' Νικάτωρ και ο Πτολεμαίος, που έλαβαν τη Συρία και όλη την Ανατολή, και την Αίγυπτο με τη Λιβύη και την Αιθιοπία (βλ. 34), αντίστοιχα, των οποίων οι δυναστείες κυβέρνησαν έως ότου καταλήφθηκαν από τους Ρωμαίους το 63 π.Χ. και το 30 π.Χ., αντίστοιχα, και αναφέρονται σε αυτό το κεφάλαιο ως «βασιλιάς του βορρά» και «βασιλιάς του νότου», αντίστοιχα.

ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ 5 ΕΩΣ 20 δίνουν μια γενική περιήληψη των σχέσεων μεταξύ του «βασιλιά» του βορρά» και του «βασιλιά του νότου» μέχρι την εποχή του Αντίοχου Επιφάνη ως «βασιλιά του βορρά».

ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ 21 ΕΩΣ 35 ασχολούνται με την εποχή του Αντίοχου Επιφάνη και τις σχέσεις του με τον «βασιλιά του νότου» και με τους Εβραίους στην Παλαιστίνη, υπό τη «διαθήκη» με τον Θεό -- η «διαθήκη» αναφέρεται στους στίχους 22 και 32. «Ο πρίγκιπας της διαθήκης» στο προηγούμενο απόσπασμα πιστεύεται ότι είναι ο Εβραίος αρχιερέας, πιθανότατα Ονίας Γ', ο οποίος, σύμφωνα με τα εδάφια Β' Μακκαβαίων 4:33-38, δολοφονήθηκε. "Τα πλοία του Kittim: στον στίχο 30 αναγνωρίζονται με κοινή συναίνεση των μελετητών ως πλοία της Ρώμης. Τουλάχιστον δύο μεταφράσεις (Moffatt και Goodspeed) έχουν Romans ή Rome. (το "Kittim" χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά στο νησί της Κύπρου, αλλά Η χρήση επεκτάθηκε και σε άλλες περιοχές κατά μήκος της Μεσογείου προς τα δυτικά.

Οι στίχοι 32 έως 35 μπορεί να αναφέρονται στην εποχή των Μακκαβαίων. Μερικοί πιστεύουν ότι ο στίχος 35 είναι επίσης ένας υπαινιγμός της χριστιανικής παράδοσης -- ίσως πρωτίστως στην εποχή του τέλους της ελληνικής κυριαρχίας καθώς πέρασε στους Ρωμαίους, αλλά δευτερευόντως στο τέλος της ιστορίας. Αλλά ο δογματισμός είτε υπέρ είτε κατά φαίνεται παράλογος.

ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ 36 ΕΩΣ 39 ερμηνεύονται ποικιλοτρόπως -- κάποιιοι τους εφαρμόζουν στη Ρώμη -- ο βασιλιάς της (αυτοκράτορας). Άλλοι τα βλέπουν απλώς ως μια συνεχόμενη και γενικευμένη περιγραφή του Αντίοχου Επιφάνη -- αν και μπορεί να ισχύει εξίσου για έναν στρατιωτικό ηγέτη που έστειλε ο αυτοκράτορας. Ο στίχος 37 μπορεί να περιέχει μια περιγραφή περιφρόνησης για τη λατρεία του Ταμούζ ή του Άδωνι ειδικότερα, που λέγεται ότι απευθύνεται ιδιαίτερα στις γυναίκες, καθώς και σε

ones over many centuries and is being widely insisted upon by many sensationalists in our day?

Yet, if the terminal dates mentioned above do not represent the end of time, what do they represent, and how are we to know? Also, what is the "abomination that maketh desolate" that serves as the beginning date? Adam Clarke suggests the following: "Adrian's temple, built in the place of God's temple in Jerusalem [about A.D. 135], the church of St. Sophia turned into a Mohammedan mosque [A.D. 1453], &c., &c., may be termed abominations that make desolate. Perhaps Mohammedanism may be the abomination; which sprang up A.D. 612. If we reckon one thousand two hundred and ninety years, ver.11, from that time, it will bring us down to 1902, when we might presume from this calculation, that the religion of the FALSE PHOPHET will cease to prevail in the world, from which the present year, 1825, is distant only seventy-seven years." If Adam Clarke could come back to earth in the present day, what would he have to conclude about his "perhaps" of more than 160 years ago?

That was only a "perhaps," however, not set forth as a certainty. But Straub, in his Biblical Analysis, pages 129-32, has all the time periods worked out precisely, without any "possibly," "maybe," or "perhaps," and comes up with a final date of "about A.D. 2370." So, we now append a review of his pronouncements, calling attention to weaknesses and inconsistencies.

Chapter 9

Analysis of Straub's "Analysis"

FIRST: (1) Ignoring the fact that the 2300 "evenings and morning" of 8:13-14 could mean 1,150 days and refer to the time of the desolation of the sanctuary and cessation of the "continual burnt-offering" between its cause by Antiochus Epiphanes and its cleansing and the restoration of all the sacrifices under the leadership of Judas Maccabeus, and (2) likewise ignoring the testimony of Josephus (Wars of the Jews, I, 1:1) that Antiochus Epiphanes "spoiled the temple, and put a stop to the constant practice of offering a daily sacrifice of expiation for [only] three years and six months," which the 1,150 days approximated, (3) he made it mean 2,300 days for certain and each day to represent positively a year -- hence, 2,300 years, beginning with 170 B.C. and ending with A.D. 2130. (That was its first fulfillment; a second, per Straub, began with the destruction of the temple by the Romans in A.D. 70, and will end in A.D. 2370).

(We need not carp at the foregoing date of 170 B.C. instead of 168 B.C. used in these notes, based upon the chronology of 1 Maccabees. But it does seem in order to protest Straub's ignoring the fact of the restoration not acceptable to God, for

οποιονδήποτε άλλο τοπικό θεό. Αντ' αυτού θα στηριζόταν στη βοήθεια ενός ξένου θεού (vs.38-39).

ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ 40 ΕΩΣ 45 ερμηνεύονται επίσης ποικιλοτρόπως, με μερικούς να πιστεύουν ότι «αυτός» στο εδάφιο 40 αναφέρεται στον «βασιλιά» της προηγούμενης παραγράφου. Είτε αυτό είναι σωστό είτε όχι, θα μπορούσε να ισχύει, και πιθανότατα ισχύει, για τον Ρωμαίο αυτοκράτορα ή τον στρατιωτικό του διοικητή στην Αίγυπτο και τη Συρία (συμπεριλαμβανομένης της Παλαιστίνης), που αντιτίθενται εξίσου από τον «βασιλιά του νότου» και τον «βασιλιά του βορρά». (όχι απαραίτητα ακόμα ο Αντίοχος Επιφάνης) την εποχή που η υπεροχή των δύο τελευταίων επρόκειτο να περάσει στη Ρώμη. Άλλοι πιστεύουν ότι αναφέρεται, τουλάχιστον συμβολικά, αν όχι συνολικά, στο τέλος του χρόνου -- ότι το "αυτός" του εδαφίου 40 αναφέρεται στον αντίχριστο (τον υποτιθέμενο κύριο ανθρώπινο πράκτορα του Σατανά στην Αποκάλυψη 20:7-10) και ότι συμβολικά οι βασιλιάδες του «βορρά» και του «νότου» αντιπροσωπεύουν την αντίθεση σε αυτόν. Οτι, Ωστόσο, αναθέτει έναν ρόλο εκτός χαρακτήρα με αναπαραστάσεις τους μέχρι τώρα στο Βιβλίο του Δανιήλ. Και ο «χρόνος του τέλους» στον στίχο 40 φαίνεται πιο πιθανό να αναφέρεται στο τέλος της ελληνικής αυτοκρατορίας, καθώς τα τελευταία απομεινάρια της υπάγονται στην κυριαρχία της Ρώμης. Αλλά η ρωμαϊκή κυριαρχία δεν θα σήμαινε το τέλος των προβλημάτων για το λαό του Δανιήλ.

Κεφάλαιο 8

Η ώρα του τέλους

Κεφάλαιο 12

1. Στίχοι 1-4: Τα χειρότερα θα ερχόταν ακόμα -- το τέλος του εβραϊκού κράτους, αλλά όχι ο λαός του που θα ήταν πιστός στον Θεό, αν και μπορεί να πέθαινε είτε φυσικά είτε από το χέρι εχθρών, γιατί υπήρχε να είναι μια ανάσταση προς αιώνια ανταπόδοση -- «αιώνια ζωή» για τους δίκαιους και «αιώνια περιφρόνηση» για τους άδικους -- η οποία διδάσκει η Καινή Διαθήκη θα είναι στο τέλος του χρόνου (Ιωάννης 5:28-29· 6:39 ,40,44,54· 11:24· 1 Κορινθίους 15:20-24). Αυτός μπορεί να είναι ο «χρόνος του τέλους» του στίχου 4. Αν ναι, το κείμενο μπορεί να λέει ότι δεν μπορούν να γίνουν κατανοητά όλα τα περιεχόμενα σε αυτό το κεφάλαιο πριν από εκείνη την ώρα. Αυτό είναι πιθανό να ισχύει ειδικά για τις ημερομηνίες, οι οποίες περιγράφονται λίγο πολύ αινιγματικά. Διότι ούτε ο Χριστός, όταν ήταν στη γη, δεν ήξερε πότε θα ήταν το τέλος του χρόνου (Ματθαίος 24:36).

2. Στίχος 1 Ξανά: Αυτό αναφέρεται σε «μια εποχή ταραχών, όπως δεν υπήρξε ποτέ από τότε που υπήρχε ένα έθνος ακόμη και την ίδια εποχή». Και αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο ο Ιησούς περιέγραψε την καταστροφή της Ιερουσαλήμ και το τέλος του εβραϊκού κράτους (που συνέβη το 70 μ.Χ.):

which there is no biblical support either cited or seemingly available, although he implies as much in the following).

SECOND: He speaks of a "'Justified' or 'Cleansed' Sanctuary Which is The Christ," which is somewhat incongruous. His rationale is: "The Hebrew word rendered "cleansed" (*tsadaq*) in the common versions, means, literally, "approved righteous," or "justified." Yet it was the sanctuary of the temple in Jerusalem, not Christ, that Daniel spoke of as being polluted and its services suspended until it could be cleansed (or "approved righteous" or "justified," to use Straub's terms), 2,300 evenings and mornings later, or about A.D. 2130, before the Jews (and therefore anybody, for "the Jew first," Romans 1:16.) can worship acceptably by him! Yet such is the conclusion logically following from Straub's shift from what the biblical record actually says, so as to equate the cleansing of the temple with the acceptance of Christ by the Jews -- which is what he does, saying: (1) "There is no approved sanctuary predicted for them until they accept Christ as the true and approved of God," and (2) that the "2300 years will end when the Jews accept the 'justified' or 'cleansed' sanctuary which is the Christ." That has to mean something is wrong with his exegesis.

THIRD: His "Time Periods of Daniel 12" also seem arbitrary, confused, and in some respects irreconcilably contradictory. Straub will first be quoted, then our comments will follow.

1. "Following the Jews" rejection of Christ (Rom. 11:8), there is to be a period of their conversion which **TERMINATES** [emphasis added] at 'the time of the end' of the 1260 year period (Dan.12:1-3; Rom. 11:12, 15, 23, 25)."

Comment: Apparently Straub gets the term "the time of the end" for Daniel 12:1-3 from v.4, and it would seem from that text to apply to the end of time on earth when the dead are raised. But it will soon be apparent that he does not so apply it. (Instead, according to his calculations to be noted immediately below, the 1,260 year period under consideration will end about A.D. 2130, which would make its beginning to have been about A.D. 870. That would also mean that the above mentioned period of the Jews' conversion, the beginning of which is not there stated, terminates not later than A.D. 2130.)

2. "The 'DESOLATION' (Dan.12:13-14) is also called "the time of trouble" (Dan.12:1), hence **TERMINATES** [emphasis added] at 'the time of the end' of the period (about A.D. 2130)."

Comment: This states explicitly the date referred to above. But the passage he refers to in 12:13-14 (which should likely be 12:11-12, as there is no Verse 14) for the "desolation" he mentions, states its duration as "a thousand two hundred and ninety days" or, as Straub would calculate, 1290 years,

«Διότι τότε θα είναι μεγάλη θλίψη, όπως δεν υπήρξε από την αρχή του κόσμου μέχρι τώρα, όχι, ούτε θα γίνει ποτέ» (Ματθαίος 24:21). Είναι πιθανό λοιπόν ο Ιησούς και ο Δανιήλ να αναφέρονταν στο ίδιο γεγονός. Ο Ιησούς έδωσε οδηγίες στους μαθητές του στην Ιερουσαλήμ και στην Ιουδαία να δραπετεύσουν, και σύμφωνα με την Εκκλησιαστική Ιστορία του Ευσεβίου, «αποχώρησαν από την πόλη και κατοίκησαν σε κάποια πόλη πέρα από τον Ιορδάνη, που ονομάζεται Πέλλα» (Βιβλίο ΙΙΙ, Κεφάλαιο 5). Ο Μιχαήλ, «ο αρχάγγελος» (Ιούδα 9), που αναφέρεται ήδη στο Δανιήλ 10:13, 21 ως χρησιμοποιείται από τον Θεό σε κρίσιμες καταστάσεις, περιγράφεται από εκείνον που διδάσκει τον Δανιήλ ως «ο μεγάλος πρίγκιπας που στέκεται για τα παιδιά του λαού σου», με τη διαβεβαίωση ότι «εκείνη την ώρα [που αναφέρεται σε αυτό το κεφάλαιο] θα σηκωθεί ο Μιχαήλ " -- προφανώς για να βοηθήσω τον αληθινό λαό του Θεού. Και μπορεί να είχε απασχοληθεί για να βοηθήσει τους αγίους να καταφύγουν στην Πέλλα όταν η Ιερουσαλήμ επρόκειτο να καταστραφεί.

3. Στίχοι 5-7: Όταν ο Δανιήλ ρώτησε, "Πόσο καιρό θα είναι το τέλος αυτών των θαυμάτων;" του είπαν ότι «θα είναι για έναν καιρό, καιρούς, και μισό· και όταν τελειώσουν να συντρίψουν τη δύναμη του αγίου λαού, όλα αυτά θα τελειώσουν». Δεν είναι απίθανο να γίνεται αναφορά στο ίδιο πράγμα που προβλέπεται στα εδάφια 7:23-28. Το στοιχείο χρόνου που περιγράφεται μπορεί να σημαίνει 3 1/2 χρόνια ή 1.260 ημέρες, με μια ημέρα να αντιπροσωπεύει ένα έτος, ή μπορεί να ήταν απλώς μια συμβολική αναφορά σε έναν αόριστο, ωστόσο περιορισμένη διάρκεια -- μια που δεν εκτείνεται μέχρι το τέλος του χρόνου. Μπορεί να αναφέρεται στον χρόνο μέχρι εκείνον της Αποκάλυψης 11:14, όταν «η βασιλεία του κόσμου έγινε η βασιλεία του Κυρίου μας και του Χριστού του» -- η οποία, με τη σειρά της,

4. Στίχοι 8-9: Αλλά, είπε ο Δανιήλ: «Άκουσα, αλλά δεν κατάλαβα· τότε είπα, κύριέ μου, ποιο θα είναι το ζήτημα αυτών των πραγμάτων; Και είπε: Πήγαινε, Δανιήλ· γιατί οι λέξεις κλείνονται και σφραγίζονται μέχρι τον καιρό του τέλους." Είναι αυτό το τέλος για το οποίο γίνεται λόγος στους αμέσως προηγούμενους στίχους, φαινομενικά πριν από το τέλος του χρόνου, ή είναι αυτό που μπορεί να εννοείται στους στίχους 2-4, που εμφανίζεται να είναι στο τέλος του χρόνου; Ο συγγραφέας αυτών των σημειώσεων επιχειρεί δειλά να υποθέσει το πρώτο, αλλά αρνείται να είναι δογματικός.

5. Στίχος 10: Ο Δανιήλ επώθησε περαιτέρω: «Πολλοί θα εξαγνιστούν, και θα γίνουν λευκοί και θα εξευγενιστούν· αλλά οι ασεβείς θα κάνουν το κακό· και κανένας από τους ασεβείς δεν θα καταλάβει· αλλά οι σοφοί θα καταλάβουν». Αυτό μπορεί να μην αναφέρεται στην κατανόηση όλων των μυστηριωδών πραγμάτων που αποκαλύφθηκαν στον Δανιήλ, αφού ο ίδιος δεν τα κατάλαβε όλα. Αλλά πρέπει να αναφέρεται σε αρκετή κατανόηση για να γνωρίζουμε ότι

which would end about A.D. 2160, instead of 30 years earlier at about A.D. 2130 -- a date he does not mention explicitly. And before he is finished, he will have another period "ending about A.D. 2370," or about 110 years still later.

3. "Between the end of the period of 1260 years (a time, times, and a half) (Dan.12:7-10), and 'the time of the end' of the 2300 years under consideration, is a preliminary period of conversion of the Jews (Dan. 12:7-10), described in the language, 'Many shall purify themselves, and make themselves white, and be refined' (see Rom.11:15-24). "After presenting this conversion movement, Daniel extends the actual time to 1290 years, 'till the time of the end' of this desolation period (Dan.12:9-11)."

Comment: Here the 1,260 years of 12:7-10 is being equated with that of 12:1-3 in No. 1 above, which no doubt is correct. But the remainder of what is said presents an apparently irreconcilable discrepancy. It places an interval "between the end of the 1260 years . . . (Dan.12:7-10), and 'the time of the end' of the 2300 years under consideration," which says contains a "preliminary period of conversion of the Jews" (Dan.12:1-3).

In other words, what was first stated as "a period of their conversion which terminates at 'time of the end' of the 1260 year period (Dan.12:1-3)" is now said to be "between" that and a subsequently ending period of 2300 years. (Which, per No.2 above, ends "about A.D. 2130"), and called "a preliminary period of conversion of the Jews (Dan.12:1-3)."

Also, on the next page, 132, it is similarly stated: "The 1260 years of Daniel 12:7 ends with THE BEGINNING OF THE CONVERSION PERIOD OF THE JEWS (30 year period, conversion of the Jews)." And that flatly contradicts the statement that "there is to be period of their conversion which terminates at 'the time of the end' of the 1260 year period (Dan.12:1-3),"repeatedly cited above, and which would end about A.D. 2100, according to foregoing calculations of Straub.

Next Straub says Daniel "extends the actual time to 1290 years, 'till the time of the end' of this desolation period, or simply an extension of the one in No.2 above. But we presume he means the latter. This alleged extension of 30 years, we presume to be his rationale for limiting the "preliminary" or "beginning" period of the conversion of the Jews to 30 years.

But, if that was indeed an extension of the 1,260 years to 1290 years, why not consider that whatever the period of their conversion is that "terminates" at "the time of the end" of the 1,260 year period of "Dan.12:1-3" is itself likewise extended by 30 years instead of moved and limited to that 30 year extension? That would at least obviate the confusion

η τελική ευλογία πρέπει να επιτευχθεί με την πίστη στον Θεό, και μόνο με αυτό, ανεξάρτητα από το κόστος, ακόμα κι αν είναι η ίδια η επίγεια ζωή. Διότι ο θάνατος δεν είναι το τέλος, όπως υποδεικνύεται στους στίχους 2 και 3.

6. Στίχοι 11-13: Αυτά έχουν να κάνουν και πάλι με καιρούς, που έχουν ερμηνευτεί ποικιλοτρόπως, γιατί δεν υπάρχουν αρκετές πληροφορίες για να γίνει σίγουρη οποιαδήποτε ερμηνεία. Και παρά τα όσα αναφέρθηκαν, φαίνεται ότι ο Ντάνιελ μπορεί να μην αναμενόταν να καταλάβει ακριβώς το νόημα. Του είπαν: «Αλλά πήγαινε μέχρι το τέλος; γιατί θα ησυχάσεις και θα σταθείς στον κλήρο σου στο τέλος των ημερών». Πιθανότατα η «ανάπαυσή» του θα βρισκόταν μεταξύ του θανάτου του και της ανάστασής του, οπότε θα στεκόταν σε αυτό που θα ήταν το «πολύ του, στο τέλος των ημερών» -- πιθανότατα στο τέλος του χρόνου στη γη, όταν ο Χριστός θα έρθει να αναστήσει οι νεκροί, σύμφωνα με τα χωρία που αναφέρονται παραπάνω στη συζήτηση των στίχων 1-4.

Αλλά ο «καιρός του τέλους» στον στίχο 4 δεν πρέπει απαραίτητα να εξισωθεί με τη λήξη των περιόδων που αναφέρονται στους στίχους 11-12, ως εξής: «Και από τότε που θα αφαιρεθεί το συνεχές ολοκαύτωμα, και το Το βδέλυγμα που ερημώνει θα είναι χίλιες διακόσιες ενενήντα ημέρες. Εάν αυτό προοριζόταν να εξισωθεί με το τέλος του χρόνου στη γη, γιατί τότε ο Ιησούς, ενώ βρισκόταν στη γη, δεν γνώριζε την ώρα της έλευσης του ξανά (Ματθαίος 24:36);

Από την άλλη πλευρά, αν προοριζόταν γι' αυτό, ποιο ήταν το σημείο εκκίνησης -- δηλαδή, η αφαίρεση του "συνεχούς ολοκαυτώματος" και η ίδρυση του "αηδίας που ερημώνει"; (1) Ήταν η βεβήλωση του ναού στην Ιερουσαλήμ το 168 π.Χ. από τον Αντίοχο Επιφάνη; Ή (2) ήταν αυτό που συνέβη σε σχέση με την καταστροφή της Ιερουσαλήμ και του ναού από τους Ρωμαίους (Ματθαίος 24:15-18), του οποίου ο πρώτος φαίνεται να ήταν τύπος; Ή (3) ήταν "το βδέλυγμα που κάνει την ερήμωση" να γίνει κατανοητό ως "οτιδήποτε αντικαθίσταται στη θέση ή τίθεται σε αντίθεση με τις διατάξεις του Θεού, τη λατρεία του κ.λπ.", σύμφωνα με τον Adam Clarke και μερικούς άλλους? Επιπλέον, εάν το τελευταίο, ποιο μεταγενέστερο γεγονός προοριζόταν στις πληροφορίες που δόθηκαν στον Δανιήλ, και πώς θα το μάθουμε;

Επίσης, έχουμε δύο ημερομηνίες τερματισμού -- 1.290 ημέρες και 1.335 ημέρες, μια διαφορά 45 ημερών ή ενάμιση μήνα. Αυτά αντιπροσωπεύουν την αρχή και το κλείσιμο του χρόνου του τέλους ή κάτι άλλο; Και, πρέπει να ληφθούν ως κυριολεκτικές ημέρες ή να κατανοηθούν ως ημέρα που αντιπροσωπεύει ένα έτος όπως στο Ιεζεκιήλ 4:6 και πιθανώς σε άλλες προφητικές περιπτώσεις; Σε κάθε περίπτωση, αυτοί οι αριθμοί δεν μπορούν να αντιπροσωπεύουν το τέλος του χρόνου στη γη εάν ξεκινούν είτε με το 168 π.Χ. είτε με το 70 μ.Χ. 1177, αντίστοιχα. Ή, εάν ακολουθούσαμε το 70

and discrepancy that has been noted. It would also better accord with his statement as follows: "After presenting this conversion movement, Daniel extends the actual time to 1290 years." "Actual time" of what, if not of the "conversion movement"?

4. "While still on the subject of the conversion of the Jews, Daniel extends the time to 1335 years, 45 years past 'the time of the end,' to an unnamed event related to the subject. This would terminate about A.D. 2175 (Dan.12:12-13).

"The whole period characterized by the conversion of the Jews covers about 75 years."

Comment: It bears repeating that, if the above should all add up to the total of only 75 years' time of conversion of the Jews, Straub gives no adequate rationale for it. Why not start with the "X" number of years before "the time of the end" of the 1,260 year period of Daniel 12:1-3, and extend that by the 30 years he claims, followed by the next 45 years he sets forth, making a total 75 plus "X" years?

Comment: It bears repeating that, if the above should all add up to the total of only 75 years' time of conversion of the Jews, Straub gives no adequate rationale for it. Why not start with the "X" number of years before "the time of the end" of the 1,260 year period of Daniel 12:1-3, and extend that by the 30 years he claims, followed by the next 45 years he sets forth, making a total 75 plus "X" years?

Again, does it not seem strange that in a single vision (Chapters 10-12) and even in a single chapter (12), there should be a period of a given character and purpose prophesied (the 3 1/2 years interpreted by Straub as representing 1,260 prophetic years) and then, per Straub, immediately extend twice, to 1,290 and to 1,335 years respectively? Were the first two figures erroneous, or did the Lord, who was supplying the information being communicated to Daniel, change his mind twice in rapid succession? Or, is an interpretation different from Straub's more likely?

FOURTH: "Christ presents a second fulfillment of the 'abomination of desolation spoken through Daniel the prophet' (Matt.24:15), dating from the overthrow of Jerusalem by Titus A.D. 70, ending about A.D. 2370.

"When the Jews sought to restore their sanctuary service, it was quite natural that a second fulfillment would follow as Providential defeat of their plans. There is no approved sanctuary predicted for them until they accept Christ as the true and approved of God."

μ.Χ., αυτό θα μας έφερνε μόνο στο 1360 μ.Χ. και στο 1405 μ.Χ., αντίστοιχα. Αλλά, αν αντιπροσωπεύουν το τέλος του χρόνου στη γη, αυτό που έχει ήδη περάσει, αν υπάρχει, αντιπροσωπεύει το σημείο έναρξης, ώστε να μπορούμε να γνωρίζουμε ότι το τέλος είναι σχεδόν εδώ,

Ωστόσο, εάν οι ημερομηνίες τερματικού που αναφέρονται παραπάνω δεν αντιπροσωπεύουν το τέλος του χρόνου, τι αντιπροσωπεύουν και πώς πρέπει να γνωρίζουμε; Επίσης, ποια είναι η «αποστροφή που ερημώνει» που χρησιμεύει ως ημερομηνία έναρξης; Ο Adam Clarke προτείνει τα εξής: «Ο ναός του Adrian, που χτίστηκε στη θέση του ναού του Θεού στην Ιερουσαλήμ [περίπου 135 μ.Χ.], η εκκλησία της Αγίας Σοφίας που μετατράπηκε σε Μωαμεθανικό τζαμί [μ.Χ. 1453], κ.λπ., κ.λπ., μπορεί να ονομαστεί Ίσως ο Μωαμεθανισμός να είναι το βδέλυγμα που ξεπήδησε το 612 μ.Χ. αυτός ο υπολογισμός, ότι η θρησκεία του ΨΕΥΤΟΦΟΦΗΤΗ θα πάψει να επικρατεί στον κόσμο, από τον οποίο το σημερινό έτος, το 1825, απέχει μόλις εβδομήντα επτά χρόνια.

Αυτό ήταν μόνο ένα «ίσως», ωστόσο, που δεν διατυπώθηκε ως βεβαιότητα. Αλλά ο Στράουμπ, στη Βιβλική του Ανάλυση, σελίδες 129-32, έχει επεξεργαστεί όλες τις χρονικές περιόδους με ακρίβεια, χωρίς κανένα «ενδεχομένως», «ίσως» ή «ίσως» και καταλήγει με μια τελική ημερομηνία «περίπου το 2370 μ.Χ.». " Έτσι, τώρα επισυνάπτουμε μια ανασκόπηση των δηλώσεών του, εφιστώντας την προσοχή στις αδυναμίες και τις ασυνέπειες.

Κεφάλαιο 9

Ανάλυση του Straub «Analysis»

ΠΡΩΤΟ: (1) Αγνοώντας το γεγονός ότι το 2300 «βράδια και πρωί» των 8:13-14 θα μπορούσε να σημαίνει 1.150 ημέρες και αναφέρεται στον χρόνο της ερήμωσης του ιερού και της παύσης του «συνεχούς ολοκαυτώματος» μεταξύ της αιτίας του από τον Αντίοχο Επιφάνη και τον καθαρισμό του και την αποκατάσταση όλων των θυσιών υπό την ηγεσία του Ιούδα Μακκαβή και (2) αγνοώντας επίσης τη μαρτυρία του Ιώσηπου (Πόλεμοι των Ιουδαίων, I, 1:1) ότι ο Αντίοχος Επιφάνης «χάλασε το ναό, και έβαλε τέλος στη συνεχή πρακτική της προσφοράς μιας καθημερινής θυσίας εξιλασμού για [μόνο] τρία χρόνια και έξι μήνες», την οποία οι 1.150 ημέρες προσέγγισαν, (3) το έκανε να σημαίνει 2.300 ημέρες για ορισμένους και κάθε μέρα για να αντιπροσωπεύει θετικά ένα έτος -- επομένως, 2.300 χρόνια, ξεκινώντας από το 170 π.Χ. και τελειώνοντας το 2130 μ.Χ. (Αυτή ήταν η πρώτη εκπλήρωσή του.ένα δεύτερο, κατά Straub, ξεκίνησε με την καταστροφή του ναού από τους Ρωμαίους το 70 μ.Χ. και θα τελειώσει το 2370 μ.Χ.

(Δεν χρειάζεται ο κυπρίνος στην προηγούμενη ημερομηνία του 170 π.Χ. αντί για το 168 π.Χ. που χρησιμοποιήθηκε σε

Comment: According to the foregoing, Christ canceled all the preceding that was said to Daniel and confidently interpreted so meticulously by Straub, for he extended the desolation by another 195 years, or to A.D. 2370. According to Straub, the desolation ends with the Jews' acceptance of Christ as the "approved sanctuary," but does not end till about A.D. 2370, which would therefore be about the time of their acceptance.

What are we to make of all these prophetic revisions, if that is indeed what they are? With all the problems that Straub's exquisitely wrought interpretation poses, it seems more likely that he has simply read a great deal into the biblical text not divinely intended, and hopelessly contradicted himself besides. Such, however, is not an uncommon phenomenon in the dealings of uninspired men with unfulfilled prophecy. Surely it behooves us to beware of dogmatism ourselves, and wary of highly structured schemes of others, in such areas.

FINALLY, it may well be that we shall have to wait along with Daniel till the time of the ultimate end before we can understand precisely and completely the significance of all that is written in his narrative. But we can understand enough to know that to be accepted of God we have to be loyal to him, and be willing to die if necessary rather than compromise our loyalty. For this life does not end it all, but there is to be a resurrection either "to everlasting life" or "to shame and everlasting contempt" (12:2), depending on our response to God.

αυτές τις σημειώσεις, με βάση τη χρονολογία της 1ης Μακκαβαίων. Αλλά φαίνεται για να διαμαρτυρηθούμε ότι ο Στράουβ αγνοούσε το γεγονός της αποκατάστασης δεν είναι αποδεκτό από τον Θεό, γιατί το οποίο δεν υπάρχει βιβλική υποστήριξη ούτε παρατιθέμενη ούτε φαινομενικά διαθέσιμη, αν και το υπονοεί στη συνέχεια).

ΔΕΥΤΕΡΟ: Μιλάει για ένα «Δικαιολογημένο» ή «Καθαρισμένο» Ιερό που είναι ο Χριστός», το οποίο είναι κάπως αταίριαστο. Το σκεπτικό του είναι: «Η εβραϊκή λέξη που αποδίδεται «καθαρισμένο» (tsadaq) στις κοινές εκδοχές, σημαίνει, κυριολεκτικά, «εγκεκριμένος δίκαιος» ή «δικαιωμένος». Ωστόσο, ο Δανιήλ ήταν το ιερό του ναού στην Ιερουσαλήμ, όχι ο Χριστός. μίλησε ότι ήταν μολυσμένο και οι υπηρεσίες του ανεστάλησαν έως ότου καθαριστεί (ή «εγκριθεί δίκαιο» ή «δικαιωθεί», για να χρησιμοποιήσω τους όρους του Στράουμπ), 2.300 βράδια και πρωινά αργότερα, ή περίπου το 2130 μ.Χ., ενώπιον των Εβραίων (και επομένως οποιονδήποτε, γιατί «πρώτα ο Ιουδαίος», Ρωμαίους 1:16.) μπορεί να λατρεύει αποδεκτά από αυτόν! Ωστόσο, αυτό είναι το συμπέρασμα που προκύπτει λογικά από τη μετατόπιση του Στράουμπ από αυτό που στην πραγματικότητα λέει το βιβλικό αρχείο, έτσι ώστε να εξισώσει τον καθαρισμό του ναού με την αποδοχή του Χριστού από τους Εβραίους -- πράγμα που κάνει, λέγοντας: (1) «Δεν προβλέπεται κανένα εγκεκριμένο ιερό για αυτούς μέχρι να δεχτούν τον Χριστό ως τον αληθινό και επιδοκιμασμένο του Θεού», και (2) ότι «τα 2300 χρόνια θα τελειώσουν όταν οι Εβραίοι δεχτούν το «δικαιωμένο» ή «καθαρισμένο» ιερό που είναι ο Χριστός». Αυτό πρέπει να σημαίνει ότι κάτι δεν πάει καλά με την εξήγησή του.

ΤΡΙΤΟ: Οι «Χρονικές περίοδοι του Δανιήλ 12» του φαίνονται επίσης αυθαίρετες, συγκεχυμένες και από ορισμένες απόψεις ασυμβίβαστα αντιφατικές. Πρώτα θα παρατεθεί ο Straub και μετά θα ακολουθήσουν τα σχόλιά μας.

1. «Ακολουθώντας τους Ιουδαίους» την απόρριψη του Χριστού (Ρωμ. 11:8), θα υπάρξει μια περίοδος μεταστροφής τους η οποία ΤΕΡΜΑΤΙΖΕΙ [η υπογράμμιση προστίθεται] «τον καιρό του τέλους» της περιόδου του 1260 (Δαν.12 :1-3· Ρωμ. 11:12, 15, 23, 25).

Σχολιάστε: Προφανώς ο Στράουμπ λαμβάνει τον όρο "ο καιρός του τέλους" για το Δανιήλ 12:1-3 από το στ. 4, και φαίνεται από αυτό το κείμενο να ισχύει για το τέλος του χρόνου στη γη όταν αναστηθούν οι νεκροί. Σύντομα όμως θα φανεί ότι δεν το εφαρμόζει έτσι. (Αντίθετα, σύμφωνα με τους υπολογισμούς του που θα σημειωθούν αμέσως παρακάτω, η υπό εξέταση περίοδος 1.260 ετών θα λήξει περίπου το 2130 μ.Χ., που θα έκανε την αρχή της να ήταν περίπου το 870 μ.Χ.. Αυτό θα σήμαινε επίσης ότι η προαναφερθείσα περίοδος των Εβραίων» η μετατροπή, η

αρχή της οποίας δεν αναφέρεται εκεί, λήγει το αργότερο το 2130 μ.Χ.)

2. «Η «ΕΡΗΜΙΩΣΗ» (Δαν.12:13-14) ονομάζεται επίσης «η ώρα της ταραχής» (Δαν.12:1), ως εκ τούτου ΤΕΡΜΑΤΙΖΕΙ [η υπογράμμιση προστέθηκε] στην «ώρα του τέλους» της περιόδου (περίπου 2130 μ.Χ.)"

Σχόλιο: Αυτό δηλώνει ρητά την ημερομηνία που αναφέρεται παραπάνω. Αλλά το απόσπασμα στο οποίο αναφέρεται στα 12:13-14 (που πιθανότατα θα έπρεπε να είναι 12:11-12, καθώς δεν υπάρχει εδάφιο 14) για την «ερήμωση» που αναφέρει, αναφέρει τη διάρκειά της ως «χίλιες διακόσιες ενενήντα ημέρες ή, όπως θα υπολόγιζε ο Straub, 1290 χρόνια, τα οποία θα τελείωναν περίπου το 2160 μ.Χ., αντί για 30 χρόνια νωρίτερα στο 2130 μ.Χ. περίπου -- μια ημερομηνία που δεν αναφέρει ρητά. Και πριν τελειώσει, θα έχει άλλη μια περίοδο «που θα τελειώσει περίπου το 2370 μ.Χ.», ή περίπου 110 χρόνια ακόμα αργότερα.

3. «Μεταξύ του τέλους της περιόδου των 1260 ετών (ένας χρόνος, χρόνοι και μισό) (Δαν.12:7-10), και «ο καιρός του τέλους» των 2.300 χρόνων που εξετάζουμε, είναι μια προκαταρκτική περίοδος μεταστροφής των Ιουδαίων (Δαν. 12:7-10), που περιγράφεται στη γλώσσα: «Πολλοί θα εξαγνιστούν και θα γίνουν λευκοί και θα εξευγενιστούν» (βλ. Ρωμ. 11:15-24). αυτό το κίνημα μεταστροφής, ο Δανιήλ επεκτείνει τον πραγματικό χρόνο στα 1290 χρόνια, «μέχρι το τέλος» αυτής της περιόδου ερήμωσης (Δαν.12:9-11).

Σχόλιο: Εδώ τα 1.260 χρόνια του 12:7-10 εξισώνονται με αυτά του 12:1-3 στο Νο. 1 παραπάνω, κάτι που αναμφίβολα είναι σωστό. Αλλά το υπόλοιπο των όσων λέγονται παρουσιάζει μια φαινομενικά ασυμβίβαστη ασυμφωνία. Τοποθετεί ένα μεσοδιάστημα «μεταξύ του τέλους των 1260 ετών... (Δαν.12:7-10) και «του τέλους» των 2300 χρόνων που εξετάζονται», το οποίο λέει ότι περιέχει μια «προκαταρκτική περίοδο μετατροπής των Ιουδαίων» (Δαν.12:1-3).

Με άλλα λόγια, αυτό που αρχικά δηλώθηκε ως «μια περίοδος μετατροπής τους που λήγει στον «καιρό του τέλους» της περιόδου 1260 ετών (Δαν.12:1-3)» λέγεται τώρα ότι είναι «μεταξύ» αυτού και ενός που έληξε στη συνέχεια περίοδο 2300 ετών. (Το οποίο, σύμφωνα με το Νο. 2 παραπάνω, τελειώνει "περίπου το 2130 μ.Χ.") και ονομάζεται "προκαταρκτική περίοδος μεταστροφής των Εβραίων (Δαν.12:1-3)."

Επίσης, στην επόμενη σελίδα, 132, αναφέρεται ομοίως: «Τα 1260 χρόνια του Δανιήλ 12:7 τελειώνουν με την ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΜΕΤΑΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ (περίοδος 30 ετών, μεταστροφή των Ιουδαίων)». Και αυτό έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τη δήλωση ότι «πρέπει να υπάρξει περίοδος της μετατροπής τους η οποία θα λήξει

«τον καιρό του τέλους» της περιόδου 1260 ετών (Δαν.12:1-3),» που αναφέρεται επανειλημμένα παραπάνω, και η οποία θα τελείωνε περίπου το 2100 μ.Χ., σύμφωνα με τους προηγούμενους υπολογισμούς του Straub.

Ο επόμενος Straub λέει ότι ο Daniel "επεκτείνει τον πραγματικό χρόνο στα 1290 χρόνια, "μέχρι το τέλος" αυτής της περιόδου ερήμωσης, ή απλώς μια επέκταση αυτού στο Νο. 2 παραπάνω. Αλλά υποθέτουμε ότι εννοεί το δεύτερο. Αυτή η υποτιθέμενη παράταση των 30 ετών, υποθέτουμε ότι είναι το σκεπτικό του για τον περιορισμό της «προκαταρκτικής» ή «αρχικής» περιόδου της μεταστροφής των Εβραίων σε 30 χρόνια.

Αλλά, αν αυτό ήταν πράγματι μια επέκταση των 1.260 ετών στα 1290 χρόνια, γιατί να μην θεωρήσετε ότι όποια και αν είναι η περίοδος μετατροπής τους είναι αυτή που «λήγει» στον «χρόνο του τέλους» της περιόδου 1.260 ετών του «Δαν.12: Το 1-3" παρατείνεται επίσης κατά 30 χρόνια αντί να μετακινηθεί και περιορίζεται σε αυτήν την παράταση 30 ετών; Αυτό θα απέφευγε τουλάχιστον τη σύγχυση και την ασυμφωνία που έχει σημειωθεί. Θα συμφωνούσε επίσης καλύτερα με τη δήλωσή του ως εξής: «Μετά την παρουσίαση αυτού του κινήματος μετατροπής, ο Ντάνιελ επεκτείνει τον πραγματικό χρόνο στα 1290 χρόνια». «Πραγματικός χρόνος» τι, αν όχι του «κινήματος μετατροπής»;

4. "Ενώ ακόμη το θέμα της μεταστροφής των Εβραίων, ο Δανιήλ επεκτείνει το χρόνο σε 1335 χρόνια, 45 χρόνια μετά τον "καιρό του τέλους", σε ένα ανώνυμο γεγονός που σχετίζεται με το θέμα. Αυτό θα τερματίσει περίπου το 2175 μ.Χ. Δαν.12:12-13).

«Όλη η περίοδος που χαρακτηρίζεται από τη μεταστροφή των Εβραίων καλύπτει περίπου 75 χρόνια».

Σχόλιο: Αξίζει να επαναλάβουμε ότι, αν όλα τα παραπάνω αθροιστούν στο σύνολο των μόλις 75 ετών μεταστροφής των Εβραίων, ο Στράουμπ δεν δίνει επαρκή αιτιολογία για αυτό. Γιατί να μην ξεκινήσετε με τον αριθμό «X» των ετών πριν από τον «καιρό του τέλους» της περιόδου των 1.260 ετών του Δανιήλ 12:1-3 και να τον παρατείνετε κατά τα 30 χρόνια που ισχυρίζεται, ακολουθούμενα από τα επόμενα 45 χρόνια που ορίζει εμπρός, κάνοντας συνολικά 75 συν «X» χρόνια;

Και πάλι, δεν φαίνεται παράξενο το γεγονός ότι σε ένα μόνο όραμα (Κεφάλαια 10-12) και ακόμη και σε ένα μόνο κεφάλαιο (12), θα έπρεπε να προφητεύεται μια περίοδος συγκεκριμένου χαρακτήρα και σκοπού (τα 3 1/2 χρόνια που ερμήνευσε ο Στράουμπ καθώς αντιπροσωπεύει 1.260 προφητικά έτη) και στη συνέχεια, ανά Straub, επεκτείνεται αμέσως δύο φορές, στα 1.290 και στα 1.335 έτη αντίστοιχα; Ήταν οι δύο πρώτες φιγούρες λανθασμένες ή μήπως ο Κύριος, ο οποίος παρείχε τις πληροφορίες που

κοινοποιούνταν στον Δανιήλ, άλλαξε γνώμη δύο φορές διαδοχικά; Η, είναι πιο πιθανή μια ερμηνεία διαφορετική από αυτή του Straub;

ΤΕΤΑΡΤΟ: «Ο Χριστός παρουσιάζει μια δεύτερη εκπλήρωση του «αποτρόπαιου της ερήμωσης που ειπώθηκε μέσω του προφήτη Δανιήλ» (Ματθ.24:15), που χρονολογείται από την κατάλυση της Ιερουσαλήμ από τον Τίτο το 70 μ.Χ., που έληξε περίπου το 2370 μ.Χ.

"Όταν οι Εβραίοι προσπάθησαν να αποκαταστήσουν την υπηρεσία του αγιαστηρίου τους, ήταν πολύ φυσικό να ακολουθήσει μια δεύτερη εκπλήρωση ως Προνοητική ήττα των σχεδίων τους. Δεν προβλέπεται κανένα εγκεκριμένο ιερό για αυτούς μέχρι να δεχτούν τον Χριστό ως τον αληθινό και εγκεκριμένο του Θεού."

Σχόλιο: Σύμφωνα με τα προαναφερθέντα, ο Χριστός ακύρωσε όλα τα προηγούμενα που ειπώθηκαν στον Δανιήλ και ερμήνευσε με σιγουριά τόσο σχολαστικά ο Στράουμπ, γιατί παρέτεινε την ερήμωση για άλλα 195 χρόνια ή στο 2370 μ.Χ.. Σύμφωνα με τον Στράουμπ, η ερήμωση τελειώνει με τους Εβραίους Η αποδοχή του Χριστού ως «εγκεκριμένου ιερού», αλλά δεν τελειώνει περίπου το 2370 μ.Χ., που επομένως θα ήταν περίπου η στιγμή της αποδοχής τους.

Τι πρέπει να κάνουμε με όλες αυτές τις προφητικές αναθεωρήσεις, αν όντως είναι αυτό; Με όλα τα προβλήματα που θέτει η έξοχα επεξεργασμένη ερμηνεία του Στράουμπ, φαίνεται πιο πιθανό να έχει απλώς διαβάσει πολλά στο βιβλικό κείμενο που δεν είχε θεϊκή πρόθεση, και απελπιστικά αντέκρουσε τον εαυτό του. Κάτι τέτοιο, ωστόσο, δεν είναι ασυνήθιστο φαινόμενο στις συναλλαγές ανέμπνευστων ανδρών με ανεκπλήρωτες προφητείες. Σίγουρα μας αρμόζει να προσέχουμε οι ίδιοι τον δογματισμό και να προσέχουμε πολύ δομημένα σχέδια άλλων, σε τέτοιους τομείς.

ΤΕΛΟΣ, μπορεί κάλλιστα να χρειαστεί να περιμένουμε μαζί με τον Ντάνιελ μέχρι την ώρα του τελικού τέλους προτού μπορέσουμε να καταλάβουμε με ακρίβεια και πλήρως τη σημασία όλων όσων γράφονται στην αφήγησή του. Μπορούμε όμως να καταλάβουμε αρκετά ώστε να γνωρίζουμε ότι για να γίνουμε αποδεκτοί από τον Θεό πρέπει να είμαστε πιστοί σε αυτόν και να είμαστε πρόθυμοι να πεθάνουμε αν χρειαστεί αντί να διακυβεύσουμε την πίστη μας. Γιατί αυτή η ζωή δεν τελειώνει όλα, αλλά πρέπει να υπάρξει ανάσταση είτε «προς αιώνια ζωή» είτε «εις ντροπή και αιώνια περιφρόνηση» (12:2), ανάλογα με την ανταπόκρισή μας στον Θεό.